

Giới thiệu Ly Hôn Vui Vẻ

Truyện Ly Hôn Vui Vẻ, kết hôn có phải là một niềm mơ của cuộc sống chung một nhà khi phải thay đổi tất cả những thứ từng có hoặc chưa có. Mất hết tự do, mất hết tình cảm và đổi lại là sự ghẻ lạnh cô đơn đến cô độc và cuối cùng cũng không cho phép chịu đựng thêm nữa và quyết định ly hôn nhau.

Anh và cô lấy nhau đã nhiều năm rồi, tình cảm giữa hai người vẫn rất là tốt không hề có gì gọi là sóng to gió lớn hết. Nhưng một khi kìm nén quá lâu thì chỉ cần một tác động nào đó thì nó có thể nổ tung bất cứ lúc nào, vào cái ngày sinh nhật của anh cô định hâm nóng và tạo bất ngờ thì sự thật phũ phàng bày ra trước mắt, những hình ảnh anh thân mật với một cô gái khác trước khách sạn. Cô cảm thấy mình lúc đó như đang đứng gần với vực thẳm sâu hun hút, muốn lập tức biến mất trong cuộc sống của anh.

Cô quyết định ra đi và đề nghị ly hôn trong hòa bình, cô làm đến kiệt sức và phát bệnh ngẫm nghĩ về những chuyện đã xảy ra rằng mình chỉ dối lòng, thật ra cô không quên được anh mà muốn quay về bên anh. Anh thấy mình đã sai và rất tệ khi để vợ mình phải chịu khổ và hứa sẽ bù đắp cho cô một cuộc sống hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mở đầu

Chiếc nồi màu trắng đặt trên bếp đang sôi, cô bỏ mớ măng tây vào nồi khiến chúng phát ra tiếng xì xì, hòa trộn với một tầng dầu mỏng, tạo ra ánh sáng màu xanh biếc, mùi thơm tỏa ra bốn phía, làm người ta không nhịn được mà thèm.

Múc măng tây ra đĩa, cô vui vẻ ra khỏi phòng bếp. Ngẫm nghĩ, khó có cơ hội cô tự mình vào bếp nấu cơm, thế mà tên kia đến giờ vẫn chưa về.

Tháo tạp dề ra, cô bày biện thức ăn trên bàn. Lòng lại ngẫm nghĩ, cả một bàn này đều là những món anh thích ăn, trở về, anh nhất định sẽ rất vui.

Giang Phồn Ngọc tiêu sái đến phòng khách, nhìn đồng hồ trên tường. Cũng đã hơn bảy giờ rồi, anh có việc bận sao? Hôm nay là sinh nhật anh, nói là nhất định trở về ăn cơm, tốt nhất đừng bắt cô đợi.

Cong môi lên, cô nhàm chán đi qua đi lại bên ghế sofa, mắt không khỏi nhìn những khung ảnh trên bàn, bên trên hiện ra khuôn mặt phấn khích của bọn họ khi mặc áo cưới.

Đúng vậy, cô là hoa đã có chủ, lại tự mình xuống bếp làm cơm đợi chồng về. Oa thật không nghĩ tới cô cũng sẽ có một ngày như thế. Giang Phồn Ngọc tiện tay lấy điều khiển từ xa, quyết định xem ti vi để giết thời gian. Anh tốt nhất không nên về nhà quá muộn, nếu đồ ăn nguội, cô sẽ tính sổ với anh! Màn hình TV phát ra tin tức mới, đang định đổi đài lại phát hiện bóng lưng kia có chút quen thuộc.

"Giới thương mại hôm nay vừa phát hiện ra một sự kiện, tổng giám đốc tập đoàn Giang thị, Giang Tử Lâm vào khách sạn với một cô gái trẻ ra!" Hà Phồn Ngọc chuyển con ngươi nhìn tin tức mới, hai mắt trừng to.

Hình ảnh trên màn hình đập vào mắt, có thể thấy rõ đó là một khách sạn cao cấp. Trước cửa ra vào là một cặp đôi nam nữ trẻ tuổi, người đàn ông thân mật ôm vai người phụ nữ, còn bất chấp cả dư luận đang xôn xao bàn tán. Người phụ nữ với vóc dáng cao, nửa người trên dựa sát vào người đi phía sau. "Giang tiên sinh! Giang tiên sinh!" Kí giả đi nhanh về phía trước, "Xin hỏi đây là bạn gái mới của anh sao?"

Ánh đèn từ máy ảnh phóng vào tầm mắt, người đàn ông lộ vẻ mặt co giật, cùng người con gái đang tỏ vẻ luống cuống trong ngực, bước nhanh ra ngoài, bỏ mặt sự truy đuổi của bọn kí giả.

"Giang tiên sinh, anh và Hà tiểu thư gặp vấn đề gì sao? Đây là bạn gái mới của anh?" "Tiểu thư, cô có biết anh ấy là đàn ông đã có vợ rồi không?"

Đúng vậy, con nhỏ đáng chết, cô có biết Giang Tử Lâm kết hôn rồi hay không?

Hà Phồn Ngọc cầm chặt cái điều khiển ti vi, lửa giận không ngừng tăng vọt. Người đàn ông trong tin tức khi đích thị chính là người chồng mà cô đang đợi.

Giang Tử Lâm dám qua mặt cô đi vụng trộm

Cô tức giận đứng lên, dùng sức cời tạp dề xuống. Toàn thể giới đều biết, muốn Hà đại tiểu thư cô đích thân xuống bếp là chuyện tưởng chừng không thể. Vậy mà hôm nay, cô lại vì anh nấu một bữa cơm, thế nhưng anh ở bên ngoài ngang nhiên ôm phụ nữ ra vào khách sạn.

Vứt tạp dề xuống nền, cô tức tốc chạy vào trong phòng, mở tủ thu dọn quần áo, rồi nhập mặt mả vào tủ sắt. Bên trong ngoại trừ kim cương lẫn tiền, vàng, còn có một tờ giấy... thỏa thuận li hôn.

Cô lấy một va ly nhỏ ra, bỏ quần áo và một ít tiền vào, kéo khóa rồi xách đi! Ngang qua thư phòng, cô thuận tay lấy bút kí tên mình vào tờ giấy.

Cô đặt tờ thỏa thuận ly hôn xuống bàn, lấy đĩa thức ăn đè lên. Cô không phải là người có khả năng cúi đầu nhẫn nhịn. Đường đường là đại tiểu thư của công ty thực phẩm. Chồng cô lại ở bên ngoài vụng trộm, danh dự của cô để ở đâu?

Nói không chừng hiện tại, ở dưới lầu nhà cô, đã bị kí giả bao quanh, có khi chỉ đến ngày mai là cả thế giới đều biết chuyện này.

Đối với cô, trong tình yêu cô không bao giờ chấp nhận bị phản bội, còn nếu muốn ăn vụng, không thành vấn đề, cô thành toàn cho bọn họ, anh và con nhỏ kia cứ bên nhau đi.

Nhìn bàn thức ăn thịnh soạn một lúc lâu, cô cảm thấy thương tâm đến cực độ, một ngày nấu nướng vất vả của cô, kết cục lại như thế này.

“Quá khoa trương! Cậu không cảm thấy chuyện này rất thái quá sao?” Người đàn ông ở trong căn phòng nhỏ gầm lên, “Cô ấy cứ để lại giấy thỏa thuận ly hôn, thì liền chạy?”

Người đàn ông ngồi tại chiếc bàn hình chữ nhật, nhìn qua lịch sự nho nhã, cộng thêm cái kính không gọng, càng làm tăng thêm khí chất của hắn. Mặc dù là luật sư chuyên giải quyết các vụ ly hôn, vào lúc này, khi nhìn khách hàng ở trước mặt cứ đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại lên tiếng mắng ầm ĩ, hắn không nhịn được cười.

“A Lượng, cậu cười cái gì? Nói một câu đi. Cái này chẳng lẽ không khoa trương sao?” Giang Tử Lâm không thể nhịn được nữa, đem thắc mắc hướng hắn hỏi.

“Anh hy vọng tôi nói cái gì?” Hai tay vòng lại, hắn từ trước đến giờ không nhúc tay vào chuyện nhà. Càng không nói đến, Giang Tử Lâm lại muốn hắn nể chửi chị của mình.

“Nói tại sao cô ấy kia lại bỏ nhà đi?” Giang Tử Lâm cực kì không vui, đi đến bên cửa sổ sát đất, từ lầu ba mươi nhìn xuống phía khán đài.

Nếu như nói Phồn Lượng là hình mẫu của người đàn ông lịch sự tao nhã, thì Giang Tử Lâm liền thuộc loại người nóng nảy, mái tóc ngắn giống như những chiếc gai dựng lên, khuôn mặt dài nhỏ, lông mày rậm cương nghị, đôi mắt sắc bén, tất cả những đặc điểm đặc sắc đó tổng hợp lại cho ra khuôn mặt phi thường cá tính.

Giang Tử Lâm thật sự đã phát hỏa mấy ngày rồi, thật vất vả mới đến ngày sinh nhật của anh, muốn xem Tiểu Ngọc sẽ chuẩn bị những gì để tổ chức sinh nhật cho mình, anh đã từ chối hết thấy tiệc chúc mừng của bạn tổ chức, đặc biệt chạy vòng quay Mãn Thiên Tinh mua cho cô một bó hoa.

Kết quả trên đường bị kẹt xe không nói, còn gặp phải đám kí giả, mở điện thoại gọi cho Tiểu Ngọc lại không có ai bắt máy, chật vật một lúc, anh mới thoát khỏi kí giả, trở về nhà đã on tám giờ tối.

Ngắm ngẫm tìm lời xin lỗi, mở cửa ra, trong nhà lại không có một bóng người, tạp dề nằm dưới đất, TV chưa tắt, trên bàn đồ ăn đã nguội.

Còn có một tờ giấy thỏa thuận ly hôn để dưới đĩa măng tây xào.

“Cô ấy rốt cuộc vì chuyện gì mà quyết định ly hôn?” Giang Tử Lâm quay đầu, trừng mắt nhìn cậu em vợ.

“Có người vợ nào chấp nhận chuyện chồng mình vụng trộm ở bên ngoài, nếu có cũng nhất định không phải là chị của tôi.” hai người bọn họ- người tám lạng, kẻ nửa cân, tính cách đặc biệt giống nhau đều cứng rắn.

“Tôi nào có vụng trộm?” Giang Tử Lâm tức giận, tay nắm chặt tờ báo quát: “Trên đây căn bản là viết linh tinh, mấy tên phóng viên chỉ chụp được một cảnh, cô ấy sao không đợi tôi về rồi hỏi cho ra lẽ?”

“Một cảnh kia vừa vặn là lúc anh ôm bạn gái vào khách sạn!” Như thế còn có thể nói gì nữa, hắn cũng không biết đợi lát nữa phải nói như thế nào với bà chị đây.

“Bạn gái cái gì chứ? Đó là bạn của tôi, tôi tìm tôi nói chuyện.” Giang Tử Lâm kéo ghế dựa ra ngồi xuống.” Trong người không thoải mái, tôi liền dẫn đến khách sạn để nghỉ ngơi...”

“Mỗi lần ăn vụng, đàn ông đều lấy cái lí do dờ ẹt đó, anh có thể lấy lí do khác hay hơn một chút không?” Hà Phồn Lượng rất khó chịu, nhắc nhở anh.

Giang Tử Lâm nhíu mày, nhìn về cửa sổ chặc chặc hai tiếng, trong chốc lát lại nâng cằm lên nhíu mày, hít sâu vài cái, tầm mắt rơi trên người Phồn Lượng.

“Anh nên đem mọi chuyện nói rõ cho tôi biết” Phồn Lượng giơ cổ tay lên xem đồng hồ: “Hơn 20 phút nữa chị tôi sẽ đến.”

Sự việc ngoại tình đã xuất hiện từ một tuần trước, đêm đó Hà Phồn Ngọc nhìn thấy tin tức liền ném giấy ly hôn, ủy thác tất cả mọi giấy tờ cho luật sư, cứ như thế liền biến mất.

Giang Tử Lâm vì thế mà nổi trận lôi đình, nói thẳng rằng vợ cố ý gây sự, hai người cũng đã nói chuyện điện thoại một lần, nhưng anh lại không giải thích, ngược lại còn cùng luật sư bắt đầu bàn về chuyện ly hôn.

Hai cái người này tính cách đều nóng nảy như nhau, lúc trước ở chung đã là kì tích, hiện tại muốn tách ra cũng không có gì ngạc nhiên.

Giang Tử Lâm nhìn mày, liếc nhìn cậu em vợ một cái, anh đã đáp ứng với tiểu Mẫn sẽ giữ bí mật, nhưng sự tình lại liên quan đến hôn nhân đại sự của anh.

“Nữ nhân kia gọi là tiểu Mẫn, hửn... khụ!” Giang Tử Lâm lộ vẻ mặt khó khăn: “Là một nam.”

Hà Phồn Lượng thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống, khuôn mặt lúc này đã trắng bệch.

“Anh rě, anh, anh muốn cùng nam nhân làm chuyện ngoài giá thú?” Thanh âm run run, hửn hỏi: “Chẳng lẽ chị của tôi lại kém đến vậy sao?”

“Cậu đang nói hươu nói vượn cái quái gì vậy, cậu ấy là bạn của tôi, vừa mới phẫu thuật chuyển đổi giới tính.” (trong bản convert như này: đang hướng biến tính bước vào. Mình không hiểu lắm, nên edit đại khái như vậy, nếu nghĩa không đúng bản convert thì mình xl)

Giang Tử Lâm thật muốn đập cho hửn một cước, suy nghĩ đi đâu thế không biết. “Bởi vì gặp một chút khó khăn trong chuyện tình cảm nên nhờ tôi tư vấn.

“Anh cùng hửn... Khụ, tiểu Mẫn không có quan hệ? Hà Phồn Lượng kéo cái ghế xê dịch về phía sau 30 cm, khuôn mặt cảnh giác pha lẫn chút sợ hãi nhìn anh.

“Cậu cứ luôn đi! Đã nói là cậu ấy chỉ là bạn của tôi mà thôi.” Giang Tử Lâm trừng mắt, hung ác nhìn hửn.

“Vậy tại sao không nói rõ cho chị tôi biết.” Chỉ là hiểu lầm, có gì phải ly hôn.

“Cậu đi hỏi chị cậu á, cô ấy căn bản không muốn nghe tôi giải thích.” Nhắc tới chuyện này, Giang Tử Lâm lại tức giận.

Lúc trước, anh gọi điện thoại tới Hà gia, vậy mà cô dám nói không rảnh, không tiếp chuyện với anh, sau lại gắng gượng nhận điện thoại, nhưng nói chuyện bằng giọng điệu lạnh lùng, nói với anh rằng nếu anh thích nữ nhân khác, cuộc hôn nhân này không cần diễn nữa.

Diễn? Người nào đang diễn cùng cô?

Anh thừa nhận lúc đầu lấy cô vì lợi ích của chuyện làm ăn. Hai người có bát tự(1) vốn không hợp, suốt ngày cãi nhau. Nhưng là...chuyện này thật sự đã lâu anh không còn muốn diễn nữa.

(1):tám chữ(giờ ngày tháng năm sinh theo Thiên can và Địa chi. Là một cách xem số mệnh của người Trung Quốc.

Giang Tử Lâm đã bắt đầu hình thành thói quen, ở nhà có cô, quen cái cảm giác được cô gối đầu lên cánh tay anh, quen cả hương thơm lưu lại trên gối của cô.

“Hai người các người...” Hà Phồn Lượng bắt đất dĩ thờ dài: “Cái gì cũng không làm rõ, lại liền ly hôn, sẽ không hối tiếc sao?”

“Hối tiếc? Muốn biết thì đi hỏi chị cậu đấy.” Giang Tử Lâm hừ lạnh một tiếng.

“Vậy cũng không cần thiết phải chọn hôm nay mà ly hôn chứ?” Giọng điệu than vãn, Hà Phồn Lượng trầm nghĩ, chẳng ai lại chọn ngày này mà ly hôn cả.

“Ly hôn cũng chọn ngày sao?” Đúng là chuyện nực cười!

“Hôm nay là đêm Thất tịch, còn gọi là Valentine. Truyền thuyết kể rằng, Ngưu Lang, Chức Nữ đáng thương một năm chỉ được gặp nhau có một lần vào hôm nay.” Hà Phồn Lượng mang theo tia kì vọng nhìn anh rě: “Thất tịch lãng mạn như thế, anh tốt nhất nên giải thích với chị ấy đi, rồi hai người cùng đón đêm Valentine vui vẻ.”

“Sự việc đến nỗi này là do chị cậu chọn” Nghe Phồn Lượng nói xong, anh lại càng nổi giận hơn.

Tiểu Ngọc chắc chắn là cố ý, biết rõ hôm nay là Thất tịch lại cố ý muốn ly hôn.

Hà Phồn Lượng giờ còn đầu hàng. Coi như hửn lắm mồm, dù thế nào đi nữa hửn chỉ là luật sư, ngoan ngoãn nghe theo sự uy thác của khách hàng là được.

Lúc này ngoài cửa, một bóng dáng hốt hoảng chạy đến, cô thư ký đẩy cửa ra, “Hà tiểu thư đến rồi!”

Đây là người có nhiệm vụ thông báo tin, chỉ cần vừa nhìn thấy bóng dáng của Hà Phồn Ngọc sẽ tới báo. Hai người đàn ông trong phòng nghe thấy lập tức ngồi vào chỗ của mình, chờ mong cô gái ấy đại giá quang lâm.

Hà Phồn Ngọc đi theo phía trước luật sư, chân mang dãi cao gót bước vào phòng họp, uốn éo mở cửa, vừa vặn cùng Giang Tử Lâm bốn mắt nhìn nhau.

Cô mở to đôi mắt, hừ lạnh, tự mình đi đến chỗ đối diện với anh, ngồi xuống.

“Hi, chị.” Hà Phồn Lượng lên tiếng chào hỏi.

“Em như thế nào lại nhận lời làm luật sư cho người ngoài đối đầu với chị?” Nhếch mày, cô sao lại có người em trai như vậy chứ.

“Nào phải người ngoài, anh ấy là anh rể mà!” Hà Phồn Lượng bày ra vẻ mặt vô tội.

“Rất nhanh sẽ không phải.” Cô liếc Giang Tử Lâm một cái, “Buổi chiều, tôi phải dự tiệc, làm phiền giải quyết nhanh một chút.”

Giang Tử Lâm nhìn cô gái ngồi trước mặt, cô hơi gầy đi, nhưng hình dáng vẫn tươi tắn như trước, khuôn mặt xinh đẹp, vẫn làm anh phải mê muội.

Ngồi bên cạnh cô là một phụ nữ nhàm chán, một luật sư có tiếng, còn là bạn thân của cô, Tô Dư Oánh.

“Thật ra chuyện này rất đơn giản, hai bên lúc trước đã có thỏa thuận, chỉ đóng giả vợ chồng, cuộc sống của ai, người ấy tự lo, không xâm phạm đến quyền riêng tư của người khác.” Tô Dư Oánh lúc này đã mở miệng, “Trong hai người, ai cũng có thể có người yêu, nhưng tuyệt đối không để phóng viên bắt được.”

Mà Giang Tử Lâm lại bị chụp hình lúc đang ôm bạn gái, ảnh kia còn được đưa lên báo, rõ ràng không tuân theo nội dung thỏa thuận.

“Đó không phải là nữ nhân của tôi!” Gian Tử Lâm dùng giọng điệu thành khẩn nói ra chân tướng.

“Hôm nào tôi cũng bị bắt gặp lúc đang ôm đàn ông, tôi cũng sẽ nói toàn bộ đều là hiểu lầm.” Nói như thế có quỷ mới tin!

“Em với ai ôm nhau?” Thanh âm tăng vọt, Giang Tử Lâm đột nhiên đứng lên.

“Anh quản tôi! Anh có thể cùng cô gái trẻ đẹp khác ra vào khách sạn, tại sao lại quản chuyện của tôi.” Hà Phồn Ngọc nhắc nhở, “Muốn ăn vụng cũng không nên để bị chụp được, đây là điều duy nhất trong thỏa thuận.”

Bọn họ đích thật là vì chuyện kinh doanh nên mới kết hôn, cho nên hai người mới quyết định sẽ không can thiệp vào cuộc sống riêng của đối phương.

Nhưng để giữ gìn danh dự của hai nhà, bọn họ phải đóng vai thành một cặp vợ chồng hạnh phúc, vì thế ở bên ngoài, bọn họ đều biểu hiện bộ dạng tình thâm.

Bởi vậy, trước khi cưới cả hai đã lập một tờ thỏa thuận, dù sau khi kết hôn, hai người vẫn có được cuộc sống tự do, có thể có người yêu, chỉ cần không bị người khác chụp hình là tốt rồi.

Mặc dù cô căn bản không có bạn trai, bọn họ lại ở cùng một chỗ,... Mỗi ngày tỉnh lại, cô đều nằm trong vòng tay của anh...

“Anh không có ngoại tình! Người nọ thật sự chỉ là bạn.” Giang Tử Lâm cũng sốt ruột. Rốt cuộc muốn anh làm sao cô mới chịu nghe anh giải thích.

“Đúng là bạn của anh.” Hà Phồn Ngọc ngoài cười nhưng trong không cười nhìn anh, “Cô không khỏe, nên anh mang cô ta đến khách sạn để nghỉ ngơi?”

Giang Tử Lâm ngẩn người, ngay cả Hà Phồn Lượng cũng sững sốt. Không phải chưa có giải thích sao? Thế nào chị lại biết.

“Làm sao em biết?” Giang Tử Lâm mừng rỡ, biểu tình vui vẻ hỏi.

Cô làm sao biết? Hà Phồn Ngọc thật sự muốn mở miệng cười to. Chẳng lẽ Giang Tử Lâm thật sự nghĩ lí do này có thể lừa gạt được cô?

Vốn nghĩ còn một tia hy vọng, hy vọng anh đối với cô gái kia chỉ là nhất thời mê muội, hoặc chỉ là hiểu lầm, và lại sẽ mang cô gái ấy đến nơi này để giải thích rõ.

Kết quả, anh lại lấy lí do kém chất lượng như thế, giải thích qua loa với cô!

“Chúc anh với bạn anh trăm năm hạnh phúc.” Cô lạnh lùng nói, sau đó chuyển hướng nhìn bạn tốt, bảo, “Dư Oánh, tiếp tục.”

“Ách... Bởi vì hai bên không có chung nhiều tài sản, cho nên chỉ cần xử lí một số đồ dùng trong nhà cùng trang sức.” Tô Dư Oánh lấy ra một tờ danh sách, đưa cho Hà Phồn Lượng, “Mời hai người xem qua một chút, có bỏ sót hoặc thừa ra vật gì hay không?”

Hà Phồn Lượng còn chưa nhìn rõ, Giang Tử Lâm đã một phen đoạt lấy, phía trên nhóm hạng mục không nhiều lắm, dịch thị là bọn họ rất ít khi mua đồ cùng.

“Cái bình hoa là tôi mua.” Anh nhìn chằm chằm lên phía trên danh sách mới nhớ tới.

“Đúng vậy, anh lựa chọn, nhưng tiền là tôi trả.” Hà Phồn Ngọc cũng nâng cao âm điệu.

“Tám Victoria đồ cổ cùng ghế dựa cũng là của tôi.” Anh tức giận đứng lên. Sao những vật có giá trị xa xỉ đều thuộc hạng mục mà cô lấy đi?

“Thật xin lỗi, thứ đó cũng do tôi trả tiền.” Cô cũng đứng lên, “Hôm đó, chúng ta đi mua vật dụng trong nhà, anh đánh mất bóp, tất cả chi phí đều do tôi trả, cho nên đồ toàn là của tôi!”

“Em có cần phải làm rõ ràng như thế không?” Giang Tử Lâm trừng mắt nhìn cô. Cô gái này vừa vào cửa đã trưng ra bộ mặt kiêu căng, cô chán ghét anh đến vậy sao? Chẳng lẽ đã quên hết những ân ái lúc trước của bọn họ?

“Tôi cũng anh luôn luôn rõ ràng. Chúng ta cũng không phải là cặp vợ chồng ân ái thật sự.”

“Hà Phồn Ngọc, anh không có ý định nghe anh giải thích sao?”

“Tôi tự có mắt nhìn, không cần anh phải giải thích.” Đã ôm như vậy, còn có lời gì để nói? “Chúng ta nên sớm ly hôn, tránh phải liên lụy lẫn nhau.”

Khụ! Hà Phồn Lượng lặng lẽ gờ tay, hẳn có thể vì anh rề mà giải thích một chút.

“Ai liên lụy ai? Anh cũng không chê em liên lụy anh!” Cô tuyệt tình làm anh tức đến đỏ mặt, tranh luận cùng cô.

Cô gái đó cùng anh rề không có ngoại tình, cô ấy thật ra là...

“Vậy tôi chê anh liên lụy đến tôi được không? Có thể giải quyết nhanh hơn một tí không, tôi còn rất nhiều việc, không có thời gian ở đây cùng anh nhiều lời.”

...Nam. Thật sự chỉ là bạn của anh rề. Chị “già”, chị nên tỉnh táo lại, nghe anh rề giải thích rõ ràng...

“Tốt! Em cho là chỉ có em là người bận rộn sao? Tôi cũng rất bận. Cũng đi dự tiệc.” Giang Tử Lâm quay đầu trừng mắt nhìn Hà Phồn Lượng, “A lượng, cứ theo tờ danh sách này mà làm đi, tôi không cần.”

Ách... Hà Phồn Lượng giật mình nhìn người ngồi bên cạnh, chị hẳn cùng anh rề mắng nhau cứ như kẻ thù. Hiện tại không muốn giải thích sao?

“Chờ một chút, hai người có thể bớt giận hay không?” Hắc vội vàng đứng lên nói chuyện cùng hai người, “Chuyện không cần thiết phải đến bước này!”

“Ai nói không cần thiết, chúng tôi ly hôn chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Không khí trong miệng bị rút, yết hầu khó chịu, Hà Phồn Ngọc đưa tay vuốt vài cái, rồi ngồi xuống, nói tiếp, “Dù sao cái kết cục này cũng để lấp miệng thiên hạ mà thôi.”

Phải không? Bọn họ kết hôn đã hơn một năm, trong lòng thực sự không có một chút tình cảm gì với đối phương! Ngay cả hẳn cũng nhìn ra được sự thay đổi của chị, giữa bọn họ rõ ràng có cái gì đó.

Giang Tử Lâm không nói gì, tay nắm chặt thành nắm đấm, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, ngồi xuống. Tiểu Ngọc chính là người có tính cách này, một thiên kim tiểu thư được nuông chiều sinh ra nhiều thói xấu, còn có lòng tự trọng vô cùng cao.

Ngay từ lúc trước khi xem mắt, anh đã nghe nói, ngày đó bọn họ ở tại bãi đỗ xe tranh cãi ngất trời, đến khi ngồi vào chỗ của mình, mới giật mình không thôi. Nói đi nói lại thì cá tính của cô cũng thực đáng yêu, rất thẳng thắn, có cái gì nói cái đó, ở chung đã lâu, bây giờ anh lại mong cô đừng bày ra loại cá tính này.

“Hai người đều ngừng lại, đừng nói nữa, uống miếng nước đi.” Hà Phồn Lượng thúc giục Giang Tử Lâm, “Anh rề, anh nhanh nói với chị, rằng cô gái kia là ai đi.” Hắc liếc mình nháy mắt, nháy mắt.

“Không cần thiết! A Lượng em không cần phá nữa” Hà Phồn Ngọc đem cái ly dùng sức đập xuống bàn, “Chị không quan nổi hẳn.”

Cô gái kia so với cô cao hơn một cái đầu, dáng vóc rất đẹp, ngực ra ngực, mông ra mông, mặc váy ngắn liền thân, tuy ảnh chụp không rõ lắm, nhưng thoát nhìn chính là một cô gái tóc dài xinh đẹp. Vốn là đáng người của cô so với vãn giặc đồ không khác nhau là mấy, thua con nhỏ kia rất nhiều.

“Người kia... không phải như chị nghĩ.” Hà Phồn Lượng vội vàng lôi kéo ông tay áo của anh rề.

Nói đi! Còn không mau nói!

Bắt luận nhìn ngang nhìn dọc, hẳn đều cảm nhận được chị đang ghen! Chỉ cần anh rề nói vài lời tốt đẹp thì nguy cơ có thể giải trừ rồi.

Anh cũng không muốn ly hôn cùng Phồn Ngọc, bọn họ ngay cả tuần trăng mật cũng chưa có đi, cô nói muốn đi Aegean Sea, hai người vốn đang chuẩn bị, hy vọng có thể hưởng được một tuần trăng mật lãng mạn.

“A Lượng, em đừng nhúng tay vào.” Hà Phồn Ngọc nổi giận đùng đùng, cô thật là đã nuông chiều đứa em này rồi, bây giờ nó lại giúp người ngoài khi dễ cô.

“Chị à, hôm nay là Valentine, hẳn là nên vui vẻ thôi.” Hà Phồn Lượng làm vẻ mặt Clefairy (mình không biết là về mặt gì, nên để nguyên luôn), cười cười, “Đem sự tình giải quyết rõ ràng, cùng anh rề vui vẻ trong đêm Valentine đi.”

Valentine? Hà Phồn Ngọc ngẩn ra, hôm nay chẳng lẽ đúng là... Ngày mừng 7 tháng 7? Cô làm bộ ung dung cầm điện thoại di động lên đến xem. Đáng chết, quả nhiên là đêm thất tịch, ngày lễ tình nhân, khắp nơi đều vui vẻ, hạnh phúc, thế nhưng bây giờ cô lại ở nơi đây bàn chuyện ly hôn.

Bàn tay đặt trên bàn nắm chặt, trước kia cô thực đã có tính toán đến lịch trình của đêm thất tịch, nhưng là Giang Tử Lâm lại đi ngoại tình, ai mà nhớ đến ngày thất tịch, người đó chính là ngu ngốc.

“Không có gì để giải thích, hai chúng ta cũng không phải là người tình, đón lễ tình nhân cái gì chứ.” Cô hást mặt, trong giọng nói vẫn không kèm được sự tức giận.

“Người kia không phải là nữ” Giang Tử Lâm rút cuộc cũng nói, “Hắn là nam, không ngoài ý muốn, nửa năm sau có thể thuận lợi biến thành phụ nữ.”

Ah? Hà Phồn Ngọc ngẩn ra, cô gái trẻ tuổi đó là nam sao?

Cô không thể tưởng tượng nổi, cặp mắt tròn tròn, hời tuợng lại đáng vẻ mỹ lệ, bộ ngực đầy đặn, cái mông tròn, còn có đôi chân thon dài rất cân xứng, Giang Tử Lâm lại dám nói đó là đàn ông.

Không, không thể nói như vậy, cô ta sắp trở thành phụ nữ, một mỹ nữ.

Hà Phồn Ngọc lão đảo đứng lên, mắt hạnh tròn tròn, nhìn người ngồi trước mặt.

"Thật là quá đáng!" Giọng cô run rẩy, "Ý của anh là anh cùng một đàn ông ngoại tình?"

Hôm nay thật là một ngày thất tịch đen đui, không chỉ cùng chồng làm thủ tục ly hôn, mà nay cô còn phát hiện ra một bí mật kinh người! Chồng của cô, người thân mật cùng cô lại đồng tính luyến ái?

Ah? Giang Tử Lâm thiếu chút nữa ngã xuống, quay đầu nhìn về phía Phồn Lượng, thật không hổ là chị em.

“Không phải vậy...chị...”Hà Phồn Lượng vội vàng mở miệng giải thích.

“Mày câm miệng, ít bênh vực hắn, chị dầu gì cũng là chị ruột của mày” Hà Phồn Ngọc giận tới rống lên, “Giang Tử Lâm, người phụ nữ như thế mà anh gạt tôi nói là đàn ông?”

“Hắn vốn là đàn ông! Hắn tới tìm anh để nói chuyện!” Giang Tử Lâm cũng phát hỏa, tính nhẫn nại đã đạt điểm giới hạn. Anh đã nhẹ nhàng giải thích với cô, cô rút cuộc muốn như thế nào?

“Sớm biết như vậy, tôi nên chấp nhận sự theo đuổi của con nhà Lý gia, còn có Petter, làm gì phải diễn vai người vợ tốt.” Cô sắp khóc, lòng tự ái chưa bao giờ bị nhục như vậy!

Anh lại nghĩ lừa cô!

“Con nhà Lý gia, em nói Lý Chính Thanh sao?” Vừa nhắc tới người này anh liền tức, từ trước đến sau khi kết hôn, hắn ta đều bám theo tiểu Ngọc không buông. "Hắn căn bản không thích hợp với em, em nên ít qua lại cùng hắn!" Trong giọng nói phảng phất mùi dấm chua.

"Anh trông nom quá nhiều! Chuyện của tôi không mượn anh xen vào, tôi cũng sẽ không can thiệp đến chuyện anh cùng phụ nữ hay đàn ông ở chung !" Cô đẩy tờ thỏa hiệp ly hôn đặt trên bàn qua, “Kí nhanh một chút, mọi người sớm giải thoát, anh cũng được tự do!”

"Ký thì ký! Tôi làm sao có thể chịu được loại phụ nữ hay gây sự như cô!" Giang Tử Lâm bị chọc tức đến đầu óc hồ đồ, cầm lấy giấy thỏa thuận ly hôn, rút cây bút từ túi áo ra.

Chờ một chút! Hà Phồn Lượng vội vã cuống cuống muốn ngăn cản. Hai người này tại sao lúc nào cũng không kèm được tính khí đó?

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, hắn tự tay ngăn cản liền bị Hà Phồn Ngọc lấy ly đập vào mu bàn tay, hết kinh hoảng, Giang Tử Lâm đã ký xong giấy thỏa thuận ly hôn rồi.

“Như vậy liền có hiệu lực?” Cô hỏi, đem tờ giấy ném cho Tô Dư Oánh.

“Ừ,...Giang tiên sinh cũng đồng ý với danh sách quyền sở hữu đồ đạc rồi.” Cô phát hiện Giang Tử Lâm căn bản không có nhìn.

“Nhanh chút đi, mang đồ đạc của cô ra khỏi nhà tôi, tránh ảnh hưởng không gian.” Anh cầm áo khoác lên mặc vào.

“Yên tâm, buổi chiều tôi sẽ kêu người đi lấy, về tôi còn phải trừ nợ.” Hà Phồn Ngọc vuốt nếp nhăn trên bộ đồ công sở, xoay người tính rồi đi.

“A Lượng, còn lại giao cho em”

“Dư Oánh, còn lại giao cho bạn.”

Đôi vợ chồng này,... là vợ chồng đã ly hôn, trăm miệng một lời phản phối, rất ăn ý.

Hai người, người trước người sau, định mở cửa đi ra ngoài, cuối cùng Giang Tử Lâm quyết định lấy thân nam nhi, tự mình mở cửa cho Hà Phồn Ngọc.

"Hẹn gặp lại." Cô cao ngạo ngẩng đầu lên, đi trước một bước.

“Hẹn gặp lại.” Khuôn mặt Giang Tử Lâm hóa cứng, anh căn bản không có ý định cùng cô đứng chung một thang máy.

Trong phòng họp, chỉ còn lại hai luật sư, tay sửa sang lại tập tài liệu.

Hà Phồn Lượng thở dài, hần vốn định đến đây làm hòa cho hai người, như thế nào đến cuối cùng, hai người bọn họ lại không hòa thuận, vẫn ly hôn.

"Cô nha, dù sao cô cũng là bạn tốt của chị, tại sao không khuyên giúp một câu?" Hần đi đến trách Tô Dư Oánh.

"Tôi ăn no không có việc gì làm sao? Một Hà Phồn Ngọc đã quá mức rồi, còn thêm tên Giang Tử Lâm?" Khóe miệng Tô Dư Oánh giật nhẹ, "Tôi mặc dù là luật sư, nhưng tôi nghĩ nên dùng tình lực ở trên tòa án giải quyết mấy vụ quan trọng, không phải ở chỗ này cùng bọn họ tranh chấp."

Một khi khai chiến, Hà Phồn Ngọc một bên chống đỡ ba luật sư, Giang Tử Lâm chống đỡ lên đến mười người, hai người bọn cô chắc chắn sẽ thua.

"Àm ĩ lâu như vậy, tại sao lần này lại nghiêm trọng đến thế?" Hà Phồn Lượng nhìn giấy thỏa thuận ly hôn, thật muốn thay chị xé rách nó.

"Cậu là luật sư giải quyết ly hôn quá lâu, nên chỉ thấy sự việc trước mắt, không có nhìn thấy cái khác sao?" Tô Dư Oánh ngược lại ung dung cười, đem tài liệu bỏ vào cặp.

"Có ý gì?" Nghe ra trong lời nói có điều bí ẩn, cặp mắt Hà Phồn Lượng nhất thời sáng lên.

"Bởi vì yêu! Bởi vì Phồn Ngọc để ý Giang Tử Lâm, cho nên mới phải chịu một thùng giam chửa."

Cùng Hà Phồn Ngọc làm bạn bè đã mười lăm năm, cô làm sao không biết chứ, "Tôi chưa từng thấy Phồn Ngọc đối xử với người đàn ông nào như vậy!"

Hà Phồn Lượng kì thực rất kinh ngạc, chị quả nhiên thích anh rồi!

"Này, vậy sao mọi việc lại thành ra như thế?"

"Hỏi Giang Tử Lâm á! Hần là đàn ông, không thể nhường vợ mình một chút sao? Cũng không phải không biết tính của Phồn Ngọc, lại cố tình đối đầu cô!" Cô ưu nhã đứng dậy, "Ngay cả ký giấy thỏa thuận ly hôn cũng có thể giận dỗi, tôi coi như là mở rộng tầm mắt rồi."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Mặc kệ! Chỉ cần bọn họ yêu nhau, nhất định sẽ hợp lại." Cô ngược lại nói lời thề son sắt. "Chúng ta cũng có cơ hội một lần nữa lại làm phù rể, phù dâu!"

"Làm sao cô có lòng tin như vậy?" Hai tay hần ôm ngực. Kế tiếp ứng phó với bà nội mới khổ cực, thật vất vả thúc đẩy bọn họ thành một đôi, thế nhưng bởi vì lý do này mà ly hôn.

"Chỉ cần hai người yêu nhau, cái gì cũng không thành vấn đề, Ngưu Lang cùng Chức Nữ bị chia cắt thảm như thế, nhưng một năm vẫn được gặp mặt một lần đó thôi." Tô Dư Oánh mở cửa ra, "Tôi đi trước!"

Hà Phồn Lượng chán nản ngồi xuống. Tô Dư Oánh nói cũng không sai, mặc dù hàng năm hai người họ chỉ có thể thấy mặt một lần thì phải tách ra, nhưng là sau khi tách ra vẫn có thể gặp lại sau một năm, bởi vì bọn họ thật lòng yêu nhau.

Tất cả mọi người đều cảm thấy cuộc hôn nhân của chị tốt như vẽ bề ngoài, mặc dù vợ chồng bọn họ hay gây gỗ cãi vã, nhưng khi ra ngoài thì vô cùng thân mật, có thể trốn chỉ là ánh mắt của mọi người.

Nếu như lão tỷ thật sự là bởi vì ghen mới có thể tức giận như vậy. Như vậy tùy tiện ly hôn, chị sẽ không hối hận?

Sẽ không. Cô sẽ không hối hận!

Hà Phồn Ngọc ngồi vào trong xe, lồng ngực vì tức giận mà phập phồng. Cô chỉ cần nghĩ đến Giang Tử Lâm vì cô gái trẻ tuổi xinh đẹp mà lấy lý do nát vụn để lừa gạt cô, cô liền giận không kềm được!

Tại sao. Cô cắn chặt môi, nước mắt không nhịn được mãnh liệt rơi xuống.

Cô rất tức giận! Nhìn thấy anh dùng tay ôm phụ nữ khác thì thần kinh cơ hồ co rút, đó là cánh tay mà cô gối đầu hằng đêm, anh lại dùng để ôm người khác?

Màn ảnh không chụp rõ, nhưng người phụ nữ đó thoát nhìn rất đẹp, so với cô trẻ hơn, xinh đẹp hơn, vóc người so với cô cũng chuẩn hơn, cho nên anh mới có thể thích cô ta.

Tên lười gât! Nói cái gì mà gầy teo ôm rất mảnh mai, bộ ngực nhỏ nắm rất vừa vặn, còn nói cô rất nhẹ, anh mới có thể ôm cô đi khắp nơi, những thứ này đều là gât người!

Cô tức giận đập loạn vào tay lái. Tại sao anh không xin lỗi? Anh không thể nhỏ giọng xin lỗi cô được sao?

Chỉ cần anh bảo đảm không cùng người phụ nữ đó qua lại nữa, không chừng cô sẽ tha thứ anh.

Anh vì sao lại tức giận với cô? Còn lấy lý do để gạt cô. Bạn bè? Bạn bè mà lại ôm thân mật đến như vậy. Rõ ràng là nói dối không chớp mắt.

Mắt không tự chủ liếc nhìn viên kim cương chiếu lấp lánh của nhẫn cưới trên ngón áp út. Viên kim cương ba carat ở trong bóng tối sáng lấp lánh. Kết hôn hơn một năm, cuộc hôn nhân này cũng không giống như trong tưởng tượng: buồn chán, vô vị, mà ngược lại, có thể nói nó là khoảng thời gian vui vẻ nhất của cô.

Cẩn thận vuốt ve chiếc nhẫn, hạ quyết tâm, cô dùng sức tháo chiếc nhẫn ra, tiện tay ném một cái!

Hừ, bắt đầu từ hôm nay cô đã tự do rồi, muốn chiếc nhẫn nát nát này làm gì?

10 Carat cô cũng mua được, mới không thiếu!

Tra chìa khóa vào, khởi động, cô thận trọng quay đầu xe, lái xe rời khỏi bãi.

Chỉ là vừa mới quay xe một nửa, cô lại đột nhiên đạp thắng xe, nước mắt từng giọt lăn xuống, cô không nhận được khóc thành tiếng, sau đó hốt hoảng cởi dây an toàn ra, bò tới chỗ ngồi ở trên, tìm kiếm chiếc nhẫn vừa bị ném đi.

Phía dưới chỗ ngồi, trong bóng tối, tay hốt hoảng tìm kiếm, làm thế nào đều tìm không thấy.

Không được! Chiếc nhẫn kia có ý nghĩa trọng đại, đó là Từ Lâm tặng cho cô. Tìm được rồi! Hà Phồn Ngọc mừng rỡ túm lấy chiếc nhẫn, nhanh nhẹn đeo chiếc nhẫn vào tay.

Nụ cười xán lạn nhàn chỉ trong mấy giây, liền bị bi thương che giấu.

Chọn đêm thất tịch ly hôn là mình, tại sao cảm giác lại cực kỳ đau xót?

Cô đang làm gì? Cũng đã ly hôn rồi, cô sao lại để ý chiếc nhẫn này? Là yêu chiếc nhẫn này, hay vẫn luyến tiếc người cũ?

Hà Phồn Ngọc đột nhiên cảm thấy mình rất vô dụng.

Cô gạt lệ bỏ dậy, ngồi vào chỗ của mình, bỗng dưng cảm thấy trời đất quay cuồng.

Kỳ quái, cô vội vàng vịn đằng trước. Thiếu máu sao? Làm sao có thể đột nhiên choáng váng? Khổ sở nhú nhú mày, còn có chút cảm giác buồn nôn.

Tình hình này gần đây xảy ra rất thường, nhưng nguyệt sự của cô đều đến đúng hạn, cho nên không phải là mang thai.

Tìm thời gian đi bệnh viện để kiểm tra, có lẽ là bị Giang tử Lâm làm tức đến ngã bệnh cũng không chừng.

Lần nữa khởi động động cơ, ánh mắt không cách nào tự chủ đặt ở trên mặt nhẫn. Chiếc nhẫn này có ý nghĩa trọng đại, tượng trưng cho lời hứa cả đời.

Cô hồi tưởng lại lúc cùng Giang Tử Lâm gặp nhau, cũng tại bãi đỗ xe trong tầng ngầm tối thui.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sự việc khoảng một năm rưỡi trước

Chiếc xe thể thao màu đỏ từ từ đi vào bãi đỗ xe ở dưới tầng ngầm, có một cô gái vừa lái xe vừa nói chuyện điện thoại

Cô không nhận nữa mà nói "Dạ, đến rồi!", "Dạ, con đang ở bãi đậu xe. Con không có lừa mẹ đâu..., con rất biết nghe lời mà! OK?"

Cô một bên tìm chỗ đậu xe, chợt phát hiện một chỗ trống cách thang máy một khoảng.

"Dạ có, con mặc váy, cũng xõa tóc mẹ ạ, con chỉ buộc tóc lúc con đi làm thôi à." Cô đánh xe vòng qua B4, lại thấy chỗ này cũng không đủ rộng, "Trời ạ, mẹ! Mẹ có thể dễ yên cho con mấy phút được không? Con tìm chỗ đậu xe rồi tính tiếp!"

Cô hét lên, giục tai nghe điện thoại xuống, quăng qua ghế phụ bên cạnh.

Thật xiu xèo quá đi! Cô đã đến đây rồi mà, còn nói nhiều như thế làm gì chứ? Muốn đi xem mắt đã đi xem mắt, có cần phức tạp hóa vấn đề lên như vậy không.

Cuộc hẹn này cô biết mình không thể tránh khỏi rồi, mấy năm nay cô đã từ chối không ít cuộc hẹn như thế này, nếu không phải là sau khi gặp mặt tính cách không hợp. Cô không phải không muốn làm tròn nghĩa vụ của một đứa con gái, tìm đối tượng kết hôn để giúp đỡ công ty mình, nhưng mà lúc gặp mặt đôi khi lại thấy không hợp ý nhau.

Cô trời sinh đã không hiểu như thế nào dịu dàng, nếu muốn cô làm được mấy việc như thế, chắc phải đợi đến kiếp sau quá.

Bề ngoài xinh đẹp dễ thương cũng không phải lỗi tại cô, cô giống mẹ y như một khuôn đúc ra, khuôn mặt tròn tròn xinh xắn, đôi lông mày thanh tú và cặp mắt to long lanh, chỉ cần nhẹ nhàng cười, vẫn khiến nhiều người đàn ông chú ý đến cô.

Ừ, chỉ cần nhẹ nhàng cười mà thôi.

Không phải cô cố tình cười như thế, cũng không phải bản thân cô thích sự nhẹ nhàng rồi dịu dàng.

Công ty công nghiệp thực phẩm họ Hà, từ các loại thức ăn cho đến phòng ăn tiện nghi đều có đầy đủ, hơn nữa lại nằm về phía bắc thành phố Sông Ngân.

Phòng ăn nổi tiếng được xử lý theo kiểu Trung Quốc với phong cách bày trí mang vẻ tinh xảo trên từng chi tiết, trong đó những loại thức ăn như chè và bánh ngọt, dù có ôi thiu nhưng vẫn là món ăn của các vị hoàng đế thời cổ đại thường dùng với giá đắt đến cắt cổ, vì lý do như thế cho nên ở đây các phòng đều được đánh giá từ 3 sao trở lên.

Vây cá hay bào ngư đều là loại thức ăn mà thực khách thích dùng, rau củ cải xào cũng được ưa chuộng, trừ khu vực trong nội thành Sông Ngân thì bên ngoài, bọn họ cũng thường nhắm vào các đối tượng trẻ để mở nhiều quán ăn Nhật khác nhau, đơn giản, tiện lợi, nhiều mùi vị, nhưng chỉ trong vòng 3 năm gần gũi đã có 18 chi nhánh như thế này được công ty mở rộng ra khắp nơi.

Ngoài ra, thậm chí còn phát triển về mảng thức ăn nhanh, đem thức ăn thơm ngon đựng trong những chiếc hộp đủ loại khác nhau, hay việc những lúc mấy em học sinh muốn dùng thức ăn nhanh như cháo, cũng được hoan nghênh rất nhiều.

Mà cô, là người phụ trách chính của bộ phận đóng gói bao bì chân không cho sản phẩm. Sau khi những bước đi đầu tiên đều có sự thành công nhất định, cô đã tính toán những bước kế tiếp trong việc chuyển sang mảng kinh doanh thức ăn nhanh tiện lợi, đặc biệt là vẫn không có khác biệt lắm so với các loại thức ăn trong nước như hiện nay, nhưng chỉ cần gọi một tiếng thì sẽ được mang tới tận tay khách hàng.

Công việc của cô dường như luôn luôn bận rộn, nhưng bà nội và mẹ cô lại muốn cô tham gia buổi hẹn này, không lẽ đem cô gả phách ra ngoài thì mới chịu nổi sao?

Một đồng đàn ông ngoài kia nghe đến danh tiếng của cô cũng đều chạy mất dép, người người cũng đều biết cô là loại người như thế nào, không giống như một phát thanh viên nhỏ bé trên màn ảnh tivi, nên từ trước đến nay không ai đến để bàn chuyện xem mặt với cô. Tuy nhiên, hôm nay lại có một người đi làm đường lạc lối, cô thật sự rất thích việc này, cho nên đã quyết định đi xem mặt.

Công ty họ Giang, giống như một nơi chuyên kinh doanh vận chuyển xuất khẩu các mặt hàng với nhiều người làm việc rất tài năng.

Trừ một số người bên ngoài có bàn công chuyện làm ăn, còn lại vài công ty khác cô không tìm hiểu lần nào, mà công việc làm ăn của công ty họ Giang có lẽ sẽ giúp ích rất nhiều cho phía công ty của cô, song lần gặp mặt này đối với cô cũng chẳng mất đi một miếng thịt nào, cho nên cô muốn tới đây xem tình hình ra sao.

Ô? Chỗ trống phía trước cũng không tệ lắm. Chỗ ấy lại ngay bên cạnh thang máy, lúc cô chuẩn bị quẹo vào, nhưng, có một chiếc xe phía trước nhấp nháy đèn xe, còn bóp còi inh ỏi, rồi lùi lại!

Bất quá Hà Phồn Ngọc cũng không có chút e dè nào mà nhấn còi đáp trả lại đối phương, đạp mạnh chân ga, ngăn lại chỗ đậu xe, kết quả cuối cùng không ai đi vào được chỗ ấy.

Nhìn chiếc xe màu xanh đậm phía trước, ở đây là khách sạn danh tiếng, xe đậu dưới này cũng không phải loại bình thường, nhưng đối với cô thì cũng không có chút nào gọi là hiếm kỳ.

Cô hạ cửa xe "Này!", bấm còi xe liên tiếp hai lần "Anh đã đi qua chỗ này rồi, đừng dùng cách như thế để quay lại đây!"

Người lái chiếc xe đằng trước cũng không biết nói thế nào cho phải, tự dưng anh cảm thấy chóng mặt, không thể cư xử như thế này mà bỏ qua một chỗ đậu xe tốt như vậy được? Nếu như chỗ đậu xe này không gần lối đi ra phía bên ngoài, thì chút nữa làm sao anh có thể trốn một cách yên thân được chứ.

Đúng là có hơi đi quá một chút, nhưng lúc lui xe, lại gặp ngay phải một quai nữ, thích tranh giành chỗ này với anh.

Ở đây còn nhiều chỗ kia mà, sao cô ta không đi chọn chỗ khác đi?

Người đàn ông hạ kính xe, thò đầu ra khỏi cửa.

"Này cô, có nên làm như thế này à? Chỗ đậu vẫn còn nhiều."

"Này anh hình như anh đi quá trớn rồi, người nên đi chỗ khác là anh chứ? Vốn là tôi dừng tại chỗ này trước, là anh cố chấp muốn giành đây chứ!" Hà Phồn Ngọc thò đầu ra ngoài, tuyệt đối không nhường.

"Nếu tôi tới trước, vị trí này phải là của tôi chứ?" Mấy loại phụ nữ như thế này thật phiền phức, đã thích cãi lý lại muốn đàn ông nhường chỗ cho bản thân mình. Hừ! Không có cửa đâu.

"Đầu xe anh, đã, đi, qua, đây, rồi, nha!" Hà Phồn Ngọc nhả từng chữ một, sợ vị tiên sinh kia không hiểu tiếng Trung, "Đã đi qua rồi, thế thì đương nhiên xe tôi phải được bổ sung vào chỗ đó nha."

"Cô cứ nhất quyết muốn giành chỗ này?" Hần cau mày. Xem ra tình hình phụ nữ biết cách gây sự không ít

"Vậy còn anh? Anh phải nhất quyết tranh với tôi sao?" Cô cất giọng phản bác, vốn là không muốn nhường lại cho hần.

Phía sau xe truyền đến những tiếng còi inh ỏi. "Hai vị đằng trước làm ơn di chuyển giùm, ở đây vẫn còn rất nhiều chỗ đậu, mọi người ở đây cũng không muốn làm phiền, nhưng do hai người cứ chắn xe giữa lối đi như thế nào, mọi người không thể đi qua được chỗ này!"

Người đàn ông phát hiện ra tình huống kẹt xe phía sau, chặc lưỡi một tiếng, quyết định không so đo với loại phụ nữ này nữa, một lần nữa đánh xe, đi qua chỗ trống đó; Hà Phồn Ngọc nhìn lên kính xe, lái xe để vào chỗ ấy, không hiểu lý do vì sao người kia lại kiên trì giành với cô như vậy.

Người như cô cũng có nỗi khổ tâm rất lớn, ngộ nhớ chút nữa đối phương không hợp ý của cô, có thể khiến cô phải thốt ra vài lời, rồi mượn dịp trốn luôn ra ngoài, phải đi trước khi mẹ phát hiện, nhanh nhanh lái xe đi khỏi đây.

Đóng sầm cửa xe, khóa chốt lại, cô soi gương chiếu hậu để chỉnh lại trang phục.

Hôm nay cô đã rất nghe lời mà mặc bộ váy màu hồng phấn như thế này, thả mái tóc xoăn màu nâu xuống lưng thon, dùng một chút mascara đen chải đôi hàng mi, khẽ mỉm cười một cách dịu dàng, giống như một cô phát thanh viên nhỏ nhỏ trên tivi hôm qua.

Cô đi về phía thang máy trong vẻ thướt tha yêu kiều không một chút giả dối, từ từ đi tới bên cạnh một người đàn ông đang đứng chờ trước thang má.

Hà Phồn Ngọc tạm gác lại mọi thứ trong đầu mình, bỗng nhiên chú ý tới người đàn ông đứng bên cạnh mình này giờ.

Trên cửa thang máy đối diện cô có thể nhìn thấy được hình dáng người đàn ông phản chiếu lên đó. Từ trước đến nay cô đều rất thích mẫu người đàn ông cao ráo. Người đàn ông này tuyệt đối cao hơn 1m80, hơn nữa vóc người cũng tương đối cường tráng, không gầy yếu cũng không quá đẹp trai, rất vừa vặn.

Len lén nhìn lên trên thêm một chút, cô phát hiện ra anh ta cũng đang nhìn lại cô.

"Chào!" Cô lúng túng nở nụ cười, tựa như một đóa hoa rung động lòng người.

"Chào!" Người đàn ông cũng không nhận được cười đáp trả lại với cô.

Gần như mái tóc cắt rất ngắn, gương mặt người đàn ông này có chút cá tính, cặp lông mày rậm, bên dưới là đôi mắt như hút hồn người khác, nhìn lướt qua thì có vẻ như hơn mạnh mẽ, nhưng nụ cười trên khóe miệng lại tràn đầy sự dịu dàng quan tâm.

Haha! Hà Phồn Ngọc âm thầm cười, coi như hôm nay cô vẫn còn chút may mắn, vẫn có thể gặp được trai đẹp.

Thang máy vừa xuống, cửa mở nhưng bên trong không có ai, người đàn ông lên trước tạo tư thế mời vào, giữ phép để cho cô vào trước.

Cô đứng ở giữa thang máy, anh ta thì nhanh chóng tới đứng bên cạnh dòng phim thanh máy.

"Tiểu thư đến lầu mấy?" Giọng nói của anh ta trầm ấm, nhưng lại khiến cho con người ta có cảm giác rất thoải mái.

Cô nhẹ giọng đáp "Lầu 14."

A? Cùng tầng. Người đàn ông nhấn tầng 14, cũng không nhấn nút tầng khác, điều này khiến cho Hà Phồn Ngọc vui sướng. Một lần nữa lại may mắn đến với cô, thế nào mà bọn họ lại đi chung tới đây phòng ăn!

Người đàn ông dựa vào tường, to gan nhìn cô chăm chú, mặc dù vừa mới bị ả kia chọc cho tức, hôm nay lại không tự nguyện đi xem mắt với bên kia, nhưng mà trời cao vẫn còn đặc biệt quan tâm đến anh, để cho anh gặp được một cô gái xinh đẹp như thế này

Tóc dài xoăn, gương mặt dễ thương cùng nụ cười mê hoặc, khiến cho anh nhìn đến nỗi không chớp mắt.

Nên tìm cách để liên lạc với cô gái này, anh tin tưởng vào trực giác của bản thân mình, cô gái này sẽ làm cho thế giới của anh rực rỡ hơn lúc trước.

"Cái đó. . . ." Anh mỉm cười, ánh mắt như vô tình chạm vào chùm chìa khóa trên tay cô.

BMW? Lúc này ở bãi đậu xe tranh giành với anh, hình như là xe loại BMW.

Anh nhất thời kinh ngạc, lúc Hà Phồn Ngọc chuẩn bị trả lời anh thì vô ý nhìn thấy chùm chìa khóa trên tay anh, trùng hợp lại có chút giống với người đã tranh cãi với cô lúc này.

"Tranh cãi lúc này? Anh là người muốn tôi nhường chỗ?" Cô nhún mày, "Không phải anh là người lúc này tranh chỗ với tôi đó chứ?"

"Cô là cái người dùng chiếc BMW chắn ngang xe tôi sao?"

Lúc này khi ở trong xe, vì tầm mắt bị che khuất nên không nhìn thấy được đối phương, chỉ nghe được kẻ nói người đáp mà thôi.

"Cái gì mà nói tôi chắn ngang xe anh hả? Anh rõ ràng nói hơi quá rồi đấy!" Đáng chết! Tại sao có thể lại như vậy? Người đàn ông này lại chính là cái gã đầu heo kia.

"Người phụ nữ như cô không thể nói lý sao, không có ai giành chỗ như cô đâu. Huống chi, có cần thiết phải giành một chỗ đậu xe như vậy không hả?" Mặt anh trong phút chốc sưng lên, "Nơi đó là chỗ trống tương đối gần xe nhất, cho nên người khác cũng có thể sử dụng chứ!"

"Tôi cần! Tôi tuyệt đối cần hơn so với anh!" Hà Phồn Ngọc lùi một bước, tràn đầy địch ý nhìn anh ta, "Tôi đang đi xem mắt với người khác, nên tôi phải chuẩn bị trước đường thoát thân cho chính mình."

"Thật vậy sao? Chẳng lẽ cô cho rằng cả thế giới cũng chỉ có mình cô xem mắt chắc?" Giang Tử Lâm hừ nhẹ một tiếng. Thật không hiểu làm sao anh có thể rung động trước một người con gái như thế này.

Xem mắt? Anh ngạc nhiên rồi nhìn lên số tầng trên thang máy, bây giờ thang máy đang dừng tại một nơi, một đoàn cá ngừ chạy ngang qua đầu anh.

Hà Phồn Ngọc quan sát nét mặt và động tác của anh ta lập tức hiểu ra vấn đề, cô mở tròn mắt, cái miệng nhỏ nhắn cũng mở đến mức thật to nhưng chưa từng được mở ra như vậy, anh ta cũng lên tầng 14 giống cô? Cũng đi xem mắt giống cô?

Trời ạ, tại sao lại có thể có chuyện trùng hợp như thế này cơ chứ? "Anh đừng nói với tôi là anh họ Giang!"

Một đồng người lạ chợt chen lấn đi vào bên trong thang máy, khiến cho cô bị đẩy tới một góc, Giang Tử Lâm thì vội vàng giúp mọi người nhấn nút thang máy.

Anh buồn buồn nói "Giang Tử Lâm".

Trong thang máy chật chội, một âm thanh ai oán bỗng ngân lên, "Hà Phồn Ngọc."

"Xin giúp đỡ nhiều."

Lúc này là giờ cao điểm khi mọi người đều bắt đầu tan việc về nhà, trên đường cái rộng lớn đâu đâu cũng nhìn thấy xe cộ tấp tập đi lại, Hà Phồn Ngọc đang ngồi trong xe của mình, nhưng lòng cô thì lại như lửa đốt, liên tục nhìn về phía trước.

Ai! Đáng lẽ ra cô nên chọn đi tàu điện ngầm cho chắc nếu sớm biết gặp phải tình trạng như thế này, giờ thì phải biết làm sao đây hả?

Cô lo lắng nhìn mặt đồng hồ, bảy rưỡi, cuộc hẹn với Giang Tử Lâm bắt đầu lúc 7 giờ, lần trước đi hẹn hò anh ấy chỉ trễ có 5 phút mà cô đã kêu toáng loạn hết cả buổi trời, hôm nay cô lại trễ đến nửa tiếng đồng hồ, nhất định tên kia sẽ chửi cô gấp trăm ngàn lần hơn hôm trước!

Cô bủi môi, nhìn đèn trên trụ giao thông bên cạnh làn đường đang chuyển từ xanh sang đỏ, cô thở dài, thôi thì lợi dụng thời gian này cô trang điểm lại một chút cho đẹp.

Tiện tay cầm cây trâm búi lên mái tóc xoăn đang thả ở lưng, thời tiết hôm nay rất là nóng, dù cô không thích mái tóc xoăn này nhưng cũng phải để lại, nếu không phải Giang Tử Lâm đã từng nói anh thích mái tóc dài như thế này thì bây giờ, có lẽ cô đã cắt nó từ lâu rồi.

Mà đợi chút, nhưng có liên quan gì để anh ấy chứ? Chỉ là cô thấy đề như thế này cũng không có vấn đề gì. Đúng thế! Gặp lúc tâm tình cô không có chút phiền muộn nào nên mới không cắt nó đi mà thôi.

Chuyện gặp mặt hôm trước đúng là có chút xui xẻo với cô thật, lúc lên đến tầng 14 thì trong thang máy chỉ còn hai người bọn họ, hai người cũng chỉ có thể bắt đầu nhìn nhau, rồi trong vô thức mà bật cười thành tiếng.

Anh không nhìn được mà nói "Hi vọng bây giờ cô đừng nghĩ đến việc trốn đi đấy nhé.", rồi vươn tay mời cô.

"Lời này anh nên để tôi nói chứ nhỉ?" Hà Phồn Ngọc cười tươi rói, không khách khí mà choàng tay mình vào tay anh, hai người bọn họ nắm tay nhau cùng đi vào phòng.

Giang Tử Lâm chính là con trai của công ty họ Giang, là người nổi nghiệp trong tương lai sau này, bọn họ đã vô tình mà gặp nhau ở bãi đậu xe, thật sự thì lúc ban đầu đối với đối phương không có ấn tượng gì nhiều; nhưng khi nhìn hai người khoát tay nhau cùng xuất hiện ở cửa phòng, gia trưởng hai bên nhìn thấy chuyện lạ đời như vậy đã phải vừa mừng lại vừa khóc, sắp đặt bọn họ nên thường xuyên gặp gỡ nhau hơn nhưng một trong hai người cũng không ai từ chối lời đề nghị của người lớn.

Nhưng mà, cô biết cô rất ghét mấy chuyện như thế này, cho nên vẫn nhắc lại một lần nữa cho Giang Tử Lâm nghe, nếu không phải là vì bà nội cô uy hiếp trắng trợn với cô, không thì cô cũng không muốn tiếp tục mối quan hệ như thế này.

Kính điển hơn là Giang Tử Lâm cũng nói y như thế, nếu không phải là vì mẹ anh nổi giận với anh hôm trước, anh cũng không có hứng thú với việc kiếm bạn gái rồi lập gia thất, còn cái chuyện kết thân hai bên công ty nữa, anh cũng cực kỳ ghét cay chuyện này.

Anh ta có làm hay không vậy, dáng người của Hà Phồn Ngọc cô cũng không đến nỗi nào, tên kia chẳng biết cách nhìn người! Cô nhìn vào gương chiếu hậu, âm thầm lầu bầu.

Bọn họ chỉ hẹn một lần một tuần, công việc của bọn họ đều bận như nhau, nếu dành ra được một ngày rảnh rỗi trong bảng kế hoạch làm việc hiện nay thì họ đã vui lên tận chín tầng mây.

Lần đầu tiên hẹn hò, hai người bọn họ đến bờ biển ngắm cảnh mặt trời mọc, kết quả không ai ngờ tới là bọn họ lại có thể nằm trên cát ngủ say như chết, sau khi tỉnh dậy lại cười không ngừng, nhưng được cái Giang Tử Lâm vẫn rất hào phóng đãi cô ăn điểm tâm sáng; lần thứ hai hẹn hò bọn họ giao ước với nhau sẽ cố gắng thật tỉnh táo, rồi đi xem phim chiếu rạp, sau đó đi ăn ở MacDonald, bàn về bộ phim lúc này mới xem đến hết buổi hẹn hò.

Lần thứ ba bọn họ hẹn nhau đi xem kịch, từng tình huống kịch trên kia đều khiến bọn họ ôm bụng cười, lúc đi về bọn họ cũng nói chuyện liên quan đến kịch, rồi sau đó tìm một quán PUB (quán rượu) uống một ít rượu; lần thứ tư hẹn nhau anh lại đến trễ 5 phút, mà hôm trước cô tình hẹn nhau ở Cổ Cung (Cổ Cung thời nhà Thanh, ở Bắc Kinh- Trung Quốc), hai cô phải đứng dưới trời mưa khổ sở chờ đợi, cuối cùng anh lấy áo khoác che mưa cho cô thì cô mới bỏ qua mọi chuyện.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày trước giờ đi ngủ bọn họ đều gọi cho nhau, làm như thế này lại khiến họ có thể ngủ ngon hơn bao giờ hết.

Hôm nay là lần thứ năm hẹn hò, anh ấy không biết nên lập kế hoạch gì, cho nên hỏi cô có thích làm chuyện gì hôm nay hay không.

Thật sự cô cũng chưa có ý định cụ thể nào cho hôm nay, vì vậy hai người quyết định đi đến quán PUB, đi đến đó để có thể thả lỏng cơ thể lẫn tâm tình bên trong.

A, bảy rưỡi rồi ..., cô nhấn số điện thoại, cần phải nói với Giang Tử Lâm trước một tiếng.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Tử Lâm đã lên giọng cảnh cáo cô "Hà Phồn Ngọc, không cho phép em lỡ hẹn đâu đấy."

Cô thảm thiết nói "Em là loại người như thế sao? Em đang trên đường đi tới đây đây này!", "Làm thế nào bây giờ? Anh tới lâu chưa?"

"Anh vừa mới tới, em lái chậm chậm thôi, không cần quỳnh lên rồi lái xe quá tốc độ đâu." Anh chỉ lo lắng điếm này, tính tình Hà Phồn Ngọc so với anh còn gấp gáp hơn rất nhiều.

"Em không đi nhanh nữa!" Nghe được sự quan tâm của anh, cô khẽ mỉm cười.

"Anh chờ em, cẩn thận một chút nhé." Anh nói như vậy, sau đó cúp điện thoại.

Trên thực tế thì anh đã tới rất sớm, đang ngồi ở cửa quán PUB, bởi vì không muốn nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô như hôm trước, cho nên hôm nay anh đến trước giờ hẹn 10 phút.

Khuôn mặt Hà Phồn Ngọc lúc cười lên rất xinh đẹp, nên cười như vậy mới tốt hơn, nụ cười của cô giống như mùa xuân vậy, cực kỳ xinh đẹp pha lẫn sự ấm áp bên trong

Dĩ nhiên, giả tưởng vẫn là giả tưởng, chỉ thích hợp để hình dung về cô mà thôi.

Tính tình của cô hơi gấp gáp, có chút cá tính, nhưng lòng tự ái lại cao, cô vốn là một cô tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ đến lớn cho nên cũng không tránh khỏi việc thích được nuông chiều, nhưng mà rất kỳ quái, anh lại cảm thấy hình như cô đối xử với mọi người không vô cớ mà giận dỗi vô lý như vậy, nhưng đối với anh lại ngược lại?

Cái tên tài xế đến muộn những mười phút, cô vẫn híp mắt cười rồi bảo hắn ta không cần gấp như vậy; hôm trước anh chỉ mới đến trễ có năm phút đồng hồ, cô đã phồng mang trợn má, nói anh bỏ mặc cô ở đó rồi khiến cho cô bị dính nước mưa cả người.

Nhưng cũng thật là lạ, mặc dù biết tính cách của cô là vậy, thế nhưng không hiểu sao anh cảm thấy những lúc cô kiêu căng lại giống như đang làm nũng với anh.

Anh lại còn rất thích bộ dáng lúc đùa giỡn của cô.

Mắt to tròn tròn, cái miệng nhỏ nhắn nhu lên, làm cho người ta có ý nghĩ muốn chạm vào rồi giữ lấy mà vuốt ve nó.

Mặc dù cô có nhiều khuyết điểm, có chút nóng nổi bốc đồng, nhưng về mặt ấy vẫn không khiến người ta ngừng dừng bước mà đuổi theo.

"Giang Tử Lâm!" Cuối cùng người đẹp cũng đến bên anh, "Trời ạ, bây giờ là bây giờ năm mươi phút, thật xin lỗi anh nha?"

Cô thở không ra hơi, chạy đến bên cạnh hắn nói lười xin lỗi, gấp eo tạo một góc 90 độ trước mặt anh.

Tác phong của Hà Phồn Ngọc đã không còn như lúc trước, không phải cô không biết phân rõ trắng đen ra làm sao, lúc cô sai sót, nói câu xin lỗi với người ta cũng không thể khiến cô mất đi thứ gọi là thể diện; nhưng mà lúc anh sai, cô cũng không đủ rộng lượng để tha thứ cho anh, hôm trước ở Cổ

Cung hấn xin lỗi ít nhất là 20 lần.

Từ trước đến nay, Giang Tử Lâm hấn rất ít khi nói lời xin lỗi với một người phụ nữ nào, nhưng lại có thể khiến anh thốt ra lời xin lỗi đến vài chục lần thì chỉ có mình cô gái này!

"Anh chờ đã 1 tiếng đồng hồ." Hấn cố ý hạ thấp giọng, "Quan niệm về thời gian của em hình như không rõ ràng cho lắm."

Hà Phồn Ngọc há miệng, vẫn cuối người 90 độ như cũ. Anh chưa thôi đi à, cô đã khấp nép nói câu xin lỗi với anh rồi, lần sau cô đến sớm một chút là được chứ gì!

Giang Tử Lâm vừa nói vừa nhìn đồng hồ "Anh đang suy nghĩ, em nên làm thế nào để chuộc lỗi này đây?".

"Này, họ Giang kia, làm người không nên cố chấp như thế chứ!" Một giây kế tiếp, cô lập tức đứng thẳng lên. "Em đã nói xin lỗi với anh rồi, anh còn muốn như thế nào nữa hả? Chẳng lẽ muốn em mổ bụng ra tạ tội?"

"Mười lăm giây, áy náy của em chỉ kéo dài 15 giây hử!" Anh cực kỳ bất đắc dĩ, "Em không thể thành khẩn hơn một chút được sao?"

"Em rất thành khẩn rồi! Đối xử với em như thế à~~" Cô thuận miệng nói một chút.

Không có thành ý! Giang Tử Lâm quay mặt đi, lắc đầu một cái.

Nhưng Hà Phồn Ngọc nhìn nét mặt anh hiện lên vẻ "Quá khoa trương", bây giờ cô rất muốn bỏ đi, nhưng , thứ nhất là cô đang rất đói, thứ hai chính xác là cô không đói.

Cho nên, cô cắn môi dưới, len lén đi về phía trước mấy bước, cầm tay anh lên một cách thân mật.

"Xin lỗi mà!" Cô giơ tay lên thề, "Đảm bảo lần sau em sẽ không tái phạm như vậy nữa..., em sẽ ra ngoài sớm một chút, đi tàu điện ngầm sớm tí nữa, không để cho anh ở đây ngồi chờ đến đói bụng đâu."

"Làm sao em biết anh đói bụng?" Anh nén cười, quay đầu đi chỗ khác, tiếp tục giả vờ giận.

"Bởi vì em đang chết vì đói đây." Lúc này, cơ thể cô gần như mềm nhũn.

Đói bụng? Đúng rồi, bây giờ cũng đã 8 giờ rồi, không đói bụng mới là lạ! Giang Tử Lâm cong khuỷu tay, chủ động kéo tay cô tới gần một chút, mở cửa bước vào trong quán PUB.

"Lần này anh tha thứ cho em." Chút mặt mũi này đối với cô cũng nên chú ý.

"Tối nay ăn cái gì? Em còn muốn uống rượu, sau đó lên sàn khiêu vũ!" Căn bản Hà Phồn Ngọc không nghe thấy hấn nói gì, tự mình biến thành con chim nhỏ như đang bị kích thích, "Em cảnh cáo trước, anh không được uống rượu!"

"Tại sao? Chỉ cho phép hầu rượu thôi à?"

"Bởi vì nếu hai người đều say như nhau, người nào sẽ lái xe đưa về?"

"Chúng ta có tài xế." Anh biết Hà Phồn Ngọc có thói quen tự lái xe, mặc dù anh cũng thế, nhưng nếu uống không ít rượu rồi vẫn có thể kêu tài xế chờ về.

"Không được, bà nội em mà biết thì sẽ có chuyện không hay!" Cô không tự chủ chu miệng.

"Được, vậy chúng ta ngồi tắc xi về nhà." Đưa cô về nhà, cũng là thói quen của anh.

Hà Phồn Ngọc nhìn về phía anh, nở một nụ cười ngọt ngào, tâm trạng trở nên rất hưng phấn rồi gạt đầu.

Thật ra cô rất mong chờ được đi ra ngoài chơi với Giang Tử Lâm.

Anh rất cá tính, tuy hơi kỳ cục, nhưng là một đáng mày râu, tính tình cương liệt, nói theo một cách khác, cũng còn rất tốt so với nhiều người cô từng gặp, chỉ cần cô làm nũng thì mọi chuyện đều OK!

Không phải đối với bất kỳ người nào cô cũng đều làm nũng! Nhưng đối với anh.Trong lòng cô có chuyện không vui thì sẽ đối chọi với anh, rồi nhưng lúc như thế hai người có thể cãi nhau âm ỉ nguyên cả buổi trời; nhưng những lúc tâm tình cô tốt thì sẽ biết cách làm nũng, cô thích những lúc anh lôi kéo tay cô, hoặc là lúc anh che chở thân thể cô.

Một tuần lễ chỉ gặp anh được có một lần, gần đây cô luôn có ý nghĩ dù một tuần gặp anh vài lần cũng không đủ.

Đi vào PUB, âm thanh ánh sáng vô cùng náo nhiệt, tầm mắt cô nhìn xung quanh, có chút hơi ghen tỵ với một nữ phục vụ có đôi chân thon dài đang đi tới.

Hà Phồn Ngọc trời sanh đã không cao, người thì lại gầy như một miếng ván giặt đồ, cô từ trước đến luôn luôn hâm mộ mấy nữ sinh chân dài đầy đặn.

"Chân dài thật, tốt thật." Cô nhón chân lên, nói ở bên tai Giang Tử Lâm.

"Không sao, em cũng rất xinh đẹp." Anh khen ngợi Hà Phồn Ngọc.

Cô nhỏ giọng nói một câu "Dáng người cũng đẹp, vừa gầy lại còn có khuôn ngực đầy đặn."

"Lớn nhỏ không thành vấn đề, vừa vừa là tốt nhất." Anh tự tin liếc nhìn cô một cái.

"Quý hão sắc!" Len lén nheo hắt một cái.

Bọn họ ngồi trong một cái phòng, một cái bàn lớn kết hợp với 2 chiếc ghế sofa, ngồi đối mặt với nhau, Hà Phồn Ngọc ngồi bắt chéo hai chân rồi thích thú gọi đồ ăn tối, còn thuận tiện kêu thêm một ít rượu.

"Hình như hôm nay có chút lạnh lạnh, khí trời chuyển lạnh rồi nhì." Cô xoa xoa bàn tay lẫn cánh tay trên người.

"Em khoác áo của anh đi." Anh nói xong thì định cởi áo mình.

"Không cần..., còn chưa đến nỗi lạnh lắm." Cô hơi do dự, rồi chợt kéo chiếc trâm trên tóc, mái tóc dài lập tức rũ xuống.

Giang Tử Lâm nhìn mái tóc xoăn đang xõa trên lưng, nhìn khuôn mặt Hà Phồn Ngọc dưới ánh đèn huyền ảo, tại sao lúc nào cô vẫn có thể khiến cho con người ta hoa mắt như thế nhì?

Rõ ràng cô không phải là một người mang một vẻ đẹp kiều diễm, thế nhưng anh lại có cảm giác rằng kể cả một nụ cười hay một cái nhíu mày vẫn khiến cô đẹp lộng lẫy.

Hà Phồn Ngọc ngượng ngùng cúi đầu khi nhìn thấy sự chú ý của anh với cô, khóe miệng tự giác nở nụ cười. Cô phát hiện ra thời gian gần đây, cô thấy Giang Tử Lâm rất thích dáng điệu của cô như bây giờ, thứ gọi là rung động trái tim, thứ gọi là dịu dàng thực nữ, cô biết bên trong cô rất cá tính, nhưng nguyện ý thể hiện dáng điệu ấy ra bên ngoài một lần xem sao.

Cô xấu hổ nói "Anh không cần phải nhìn em như thế.", trong bóng tối không thể nhìn ra khuôn mặt đang đỏ bừng của cô như thế nào.

"Anh thích ngồi xem em như thế này." Anh dám nói ra lời như thế, híp cặp lại ngắm nhìn cô một cách chăm chú hơn.

"Sẽ làm phiền anh đấy, em có cái gì đẹp đâu mà nhìn, tóc tai thì bù xù, hôm nay em cũng không mặc đẹp." Tuy nói là như thế, nhưng cô vẫn cố ý mặc loại áo chiffon nhẹ nhàng tạo độ mềm mại cho cơ thể.

"Không sao, anh thích là được rồi." Anh nghiêm túc nhìn cô, một lời nói thốt ra khiến cho người khác phải kinh ngạc.

Thích Thích Trong lúc bất chợt Hà Phồn Ngọc nghe tim mình đập liên hồi.

Đúng lúc này phục vụ mang thức ăn vào phòng, liếc qua hai người rồi đặt đồ ăn xuống bàn, cô ngược lên nhìn Giang Tử Lâm, gương mặt lại nóng lên lần nữa.

Mãi cho đến khi phục vụ đi ra khỏi phòng, giữa bọn họ vẫn duy trì sự trầm mặc như ban đầu.

"Câu nói lúc nãy, coi như em không nghe thấy." Cô chỉ sợ cảm giác này đối với cô và anh chỉ là nhíp lỗi mà thôi.

Bọn họ chỉ vì lợi ích buôn bán mà quen biết nhau, nếu tương lai có thật sự kết hôn đi chăng nữa, tất cả chỉ đều là giả định ban đầu, cô nghĩ mình không nên quá nghiêm túc với chuyện này.

Giang Tử Lâm có chút ngẩn ngơ, anh biết lúc này anh vừa nói cái gì, đó là lời phát ra từ đáy lòng của anh.

"Anh thích mái tóc của em, thích đôi mắt của em, cũng thích dáng điệu kiều ngạo ngông cuồng của em."

Không sợ bị cô cự tuyệt, anh nói lại lần nữa, còn bổ sung nhiều hơn lúc nãy, "Em lại coi như không nghe thấy sao?"

Khóe miệng Hà Phồn Ngọc chợt gọi lên một nụ cười như đó hoa sáng sớm, khẽ cắn môi dưới, sau đó gật đầu.

"Em nghe thấy rồi" trong lòng cô như có một bản của Beethoven đang ngân lên những giai điệu ngọt ngào.

Cô cũng thích tóc anh, hàng lông mày của anh, ánh mắt của anh, còn có đôi môi của anh nữa.

Tuy điều này không giống với tính cách của cô, nhưng thứ cảm giác khi nhìn thấy hắt ở thang máy đã khiến cho con người cô như có một luồng điện chạy bên trong.

Anh không giống với những người cô đã xem mắt trước đây, thích đem trình độ học vấn rồi thành tựu trong công việc bày vẽ trước mặt cô, hoặc biểu hiện chính bản thân họ có rất nhiều tài năng, giống như muốn nói với cô rằng cô kết thân với bọn họ là phúc khí ngàn đời mới có được.

Cô không thích che giấu cảm xúc hi vọng, cho dù có sự rung động với người khác, cô cũng không cần lòng vòng quanh co.

"Ừm, thứ ba tuần sau chúng ta ra ngoài chơi được không?" Cô nâng ly rượu, có chút xấu hổ mà mở miệng, "Em có biết một nơi bán thức ăn cùng trung bày xe hơi rất đặc biệt."

"Ừ, không thành vấn đề." Giang Tử Lâm mỉm cười, anh cũng đang định nói ra yêu cầu này với cô, quả thật hai người bọn họ rất ấn ý nhau.

Một tuần lễ mới thấy mặt một lần, thật sự hơi lâu.

Dang tay ra, hấn giựt lại ly rượu trên tay cô.

"Anh làm chi á?"

"Còn chưa ăn cơm mà đã uống rượu."

"Mới uống có một ngụm."

"Một ngụm cũng không được, sẽ tổn thương dạ dày, lại khiến cho em nhanh say hơn."

"Nhưng em khát nước."

"Phục vụ!" Anh giờ tay nhanh đến chóng mặt, "Cho chúng tôi hai ly nước lọc."

Cô rõ cuộc cũng phải bỏ qua "Anh thật phiền phức!", không thể tranh giành mà uống chút rượu ấy

"Cảm tạ lời khen ngợi của em." Bụng thì rỗng mà đòi uống rượu trước mặt anh? Không có cửa đâu.

Hà Phồn Ngọc lén mỉm cười. Cô vẫn là thích nhất nhưng lúc như thế này, là khi anh hung hãn lo lắng cho cô.

Giang Tử Lâm chống cùi chỏ lên ghế sofa, đầu ngón tay đặt ở khóe miệng, che đi nụ cười còn vương trên môi. Anh thích nhất, là khi cô không câu nệ mà làm nũng trước mặt anh.

Nói không chừng, hai người bọn họ đều có thể nghĩ tới chuyện sau này, có lẽ việc gắn kết buôn bán bằng hôn nhân cũng không có gì là tồi tệ đối với họ.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Một vài ánh đèn hòa lẫn giữa bầu trời đêm, mưa rơi xối xả như trút nước xuống lòng đường, quang cảnh xung quanh đều mờ ảo. Có hai bóng người đang cầm tạp chí che mưa chạy giữa màn đêm, thật vất vả mới kiếm được một chỗ trú mưa dưới mái hiên nhà rồi vội vàng chạy vào đó.

Toàn thân Hà Phồn Ngọc đều ướt đẫm, cô đứng sát người vào cánh cửa sắt, cơ thể run rẩy vì lạnh.

Sai lầm thứ nhất là ngày hôm nay cô mặc một chiếc áo màu trắng lụa vô cùng mỏng, sai lầm thứ hai là cô lại quên mang theo dù.

"Không khỏe à?" Giang Tử Lâm cời chiếc áo vest trên người xuống, đưa qua chỗ cô, "Áo này chống thấm, em mặc đỡ đi."

"Thôi, dù sao thì cũng ướt hết rồi, mặc vào cũng thế." Hai gò má cô nóng lên, tự nhiên lại toát ra một vẻ đẹp vô cùng hấp dẫn, "Anh cũng lạnh nên mặc vào đi."

"Người như anh làm sao lạnh chứ?" Khóe miệng Giang Tử Lâm chột cười, "Môi em đang run cầm cập kia, nghe lời anh mặc áo vào đi."

"Không cần." Hà Phồn Ngọc hất mặt, cố chấp nói.

Cô đang nóng muốn chết đây! Nhất định là lúc này quá nhiều uống rượu, mới có thể nóng đến như thế này.

Tối hôm nay, là lần thứ mười sáu bọn họ hẹn nhau, buổi tối cùng đi xem thi đấu bóng chày, lúc đó, cô nhớ lúc đến toàn bộ khán đài đều chật kín khán giả cùng với tiếng hoan hô vang dội của họ, cô cùng Tử Lâm chen qua.

Hai người họ còn ôm nhau hò hét; bởi vì thể trận đã được thay đổi, khiến cho đội tuyển họ cổ vũ giành lấy chiến thắng chung cuộc, lấy một tia may mắn vượt qua thể nguy hiểm!

Trận thi đấu thật sự đặc sắc, bọn họ cùng tới chỗ quán rượu ăn mừng vụ này, ở đây cũng có nhiều người cùng sở thích, mọi người vừa nâng ly vừa cười đùa vui vẻ, quá vui sướng.

Cô thích bóng chày, không ngờ Từ Lâm cũng thích như cô; cô cũng thích khiêu vũ, kỹ năng khiêu vũ của Từ Lâm cũng không kém; về phần âm nhạc và nghệ thuật thì được bồi dưỡng từ khi còn nhỏ cho nên hai người đều có tố chất và trình độ nhất định, độ chênh lệch cũng không xa là mấy, mà bọn họ cũng thích biểu diễn ca nhạc như nhau.

Sao lại có nhiều điểm chung như vậy không biết? Lúc nào cũng cảm thấy rất ngạc nhiên. Thì ra lời bà nội nói là thật, trên đời này sẽ có một người như vậy, thích hợp với con người của chính mình.

Khụ, tâm linh tương thông và cá tính đều hợp á, cô rất thích bên cạnh Từ Lâm từng phút từng giây, những lúc tranh cãi thì không cần phải nói, bởi vì chưa bao giờ Từ Lâm nhường cô, lúc hai người khẩu chiến với nhau, đặc sắc vô cùng!

Cô nha, thích mẫu người đàn ông không trốn tránh, thích loại người tính tình dứt khoát.

Sẽ không vì tính cách kiêu căng của cô mà né tránh, sẽ không ở sau lưng cô nói lời ra tiếng vào, chê trách cô không có đủ sự hiện thực nét na của một người con gái; cũng sẽ không phải là một đại thiếu gia nào đó cố nhún nhún chiều cô, giả vờ săn sóc cho cô, không biết chừng sau khi cưới sẽ hoàn toàn thay đổi.

Từ Lâm khiến cô có cái nhìn khác về anh, không muốn làm thì sẽ tranh cãi đến cùng.cô thích cãi nhau với hắn, vô cùng thú vị.

(Lời Bí Bí: chị này thích tự ngược =.=)

Chắc cô đã uống quá nhiều rồi, Từ Lâm cũng vậy, càng về sau bọn họ càng uống loạn xạ, cũng không biết mình uống những thứ rượu nào, chỉ biết mang máng, hai người cũng không thể lái xe về nhà mình, cuối cùng lại rủ nhau đi tản bộ cho tỉnh rượu, nhưng xui xẻo lại gặp thời tiết xấu, làm cho bọn họ rơi vào tình cảnh trở treo như thế này.

"Khó có được những lúc em biết nghe lời người khác nhỉ? Con gái là phải biết nghe lời." Giang Từ Lâm nhún mày, cô đã run đến như vậy rồi mà còn mạnh miệng, "Bảo em mặc vào!"

"Không! Ai nói con gái phải biết nghe lời. Em là con người không biết thuận theo người khác!" Còn ghét nhất mấy cái loại người chỉ biết áp đặt người khác, Hừ!

"Chính vì vậy nên mới không ai muốn!" Giang Từ Lâm đang uống nhiều nên thốt ra lời này, nhưng câu này là thật lòng!

"Em không có ai muốn? Tốt thôi, ngày mai em sẽ gọi cho Chính Thanh, em xem thử anh ấy muốn quan tâm đến em hay không!" Cô gỡ mấy cọng tóc rối dính trên mặt, lộ ra vẻ hả hê.

Người thích cô cũng rất nhiều, cho dù tính cô hơi xấu một chút, nhưng một người đáng yêu như cô vẫn có khối người theo đuổi.

Giang Từ Lâm nghe vậy, lập tức giận tái mặt.

Cái gì Chính Thanh? Anh chưa bao giờ nghe qua cái tên này?

"Còn có ai nữa nhỉ. Peter, Joe, em đánh cuộc Tiểu Bối cũng thế." Hà Phồn Ngọc đếm đầu ngón tay mình.

"Đó là những người nào?" Anh có cảm giác mình đã tỉnh rượu hơn phân nửa, "Anh chưa bao giờ nghe qua?"

"Hừ, như thế nào thì em vẫn được coi là một mỹ nhân? Chuyện có người theo đuổi là rất bình thường nhà!" cô trừng mắt nhìn, trong ánh mắt nhuốm chút hơi men vẫn hiện lên vẻ đẹp hấp dẫn.

Anh không vui kéo cánh tay cô "Tốt nhất. Đừng quên em là vị hôn thê của anh." Cô gái này đang mặc áo lót màu đỏ bên trong chiếc áo trắng mỏng manh, rõ ràng là rất hấp dẫn người khác!

"Chuyện này ở đâu ra vậy? Anh không phải nói không ai muốn em à? Vào thời điểm nào lại biến thành vị hôn thê của anh?" Bước chân cô không vững tựa lên ngực anh.

Giang Từ Lâm nhún chặt mày rậm. Người con gái này vừa nguy hiểm lại vừa dữ dằn, vừa ngọt ngào lại vừa duyên dáng, đều là của một mình anh thôi!

Trên đời này còn có ai thích hợp với cô hơn anh? Lòng tự ái của đàn ông bao giờ cũng mạnh mẽ hơn so với phụ nữ, chỉ có anh mới địch nổi được cô.

Cô có đủ loại vẻ mặt khác nhau, từng nụ cười, thậm chí là mỗi lần cô giận dỗi, chỉ xảy ra dưới tầm mắt của anh!

"Khắp thế giới chỉ mình anh muốn em." Anh hạ giọng nói, con người nóng bỏng rơi trên bờ môi nhỏ của cô. "Những người khác cut hết một bên cho anh!"

Hà Phồn Ngọc nhìn anh, đôi tay đặt lên ngực anh, bên dưới lớp áo sơ mi này là một cơ thể cường tráng của đàn ông, cô to gan vuốt ve, dán người lên cơ thể ướt mềm của anh.

Mỗi lần đối mặt hẳn, cô mới có loại cảm giác như lơ lửng trên mây như thế này, mới biết mình cũng là một cô bé con bình thường như những người khác, sẽ vì một người đàn ông say mê, sẽ vì một câu nói mà trầm luân.

Nhìn dục vọng trong đáy mắt anh, cô ngẩng cao đầu, môi đỏ mọng trêu đùa anh.

Mười sáu lần hẹn hò, đến cuối cùng cũng có thể làm chuyện khác rồi.

Bình thường thì tính tình Giang Tử Lâm rất gấp gáp, nhưng bây giờ thì ngược lại hơi chậm chạp, anh ngưng mắt nhìn đôi môi của cô, giống như muốn đem nó nuốt vào bên trong bụng mình, đầu ngón tay chậm rãi di chuyển trên vành môi cô, cảm giác êm ái không giống như bình thường.

Cô nhẹ giọng ní non "Anh đối với môi của phụ nữ chỉ thích xem xét thôi à?"

Giang Tử Lâm không cho cô nhạo báng anh thêm một lần nữa, hung hăng ôm lấy cô.

Bỗng trời đất như quay cuồng, mưa dù có lạnh lẽo đến đâu cũng không thể dập tắt đi ngọn lửa đang bùng cháy bên trong cơ thể, cô để mặc cho tình cảm của mình đi phiêu du mọi nơi, hưởng thụ tư vị được hôn như thế nào, được hút hết không khí bên trong cơ thể rồi thở dốc từng cơn.

Cô thậm chí đã quên cách về nhà như thế nào, cách bọn họ vừa lén lút vừa mở cửa để không ai có thể phát hiện ra như thế nào, vào được phòng mình trên tầng ba như thế nào, và không thể đợi để trút hết quần áo trên cơ thể lẫn nhau như thế nào.

Dĩ nhiên cũng quên rất nhiều chuyện cần phải chú ý, tỷ như thứ đầu tiên cần phải biết là đừng để xảy ra tình trạng này ở nhà mình.

Nếu là bọn họ nhớ đến điều đó, cũng sẽ không bị bà nội nắm giữ "Nhân chứng vật chứng" vào lúc sáng sớm rồi.

"Rời giường."

Có người nói chuyện.

"Rời giường."

Hình như có người đang nói chuyện thật.

Hà Phồn Ngọc tỉnh táo mở mắt, đầu nặng trĩu, giống như có thứ gì bên người cô đang kêu vù vù vù vù vù vù.

Trùng mắt nhìn, cô phát hiện trước mắt mình một cảnh tượng khó hiểu, có một tấm lưng bóng loáng trần truồng trước mặt cô, thờ phụng phụng theo quy luật nhất định.

Cô giống như là bị ôm ngủ, không tự chủ muốn thoát ra khỏi lồng ngực của người đó, cô thật sự không muốn tỉnh lại như thế này.

Người đàn ông bên cạnh bị động tác của cô làm cho tỉnh, mờ mịt mở mắt ra, nhìn mái tóc xoăn màu nâu đang xoắn bên cạnh, khoe miệng không kiềm chế gọi lên một nụ cười hài lòng.

Cúi đầu hôn lên mái tóc ấy, vùi mặt vào từng cọng tóc.

"Hả. . . ." Cô nhìn lên, thấy rõ được khuôn mặt tuấn tú đẹp trai của ai kia.

"Tỉnh rồi hả?" Giọng nói lúc sáng sớm của anh hơi khàn nhưng lại có sự hấp dẫn đặc biệt.

Mạnh mẽ thu cánh tay lại, xác định người trần truồng kia đang nằm trong khuỷu tay anh, khiến cho anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

"Mệt quá." Cô nâng thất lưng lên, dịch chuyển tới trước mặt anh, dán vào chóp mũi anh, "Anh làm cách nào lại ở trên giường của em?"

"Vậy em làm cách nào lại có thể mệt như vậy hả?" Anh nhìn chằm chằm môi của cô, thấy thế nào mình cũng không muốn tỉnh dậy ngay bây giờ? Ồ, là thỏa mãn chưa đủ.

Nghĩ đến đây, anh hôn lên đôi môi cô. Môi của người con gái này thật sự mềm như nước, nhất là sau khi hôn càng thêm mềm mềm, đỏ mọng. Đúng là thứ đặc biệt.

Mặc dù đầu óc Hà Phồn Ngọc lúc này hơi loạn nhưng không hề đồ đến nỗi quên chuyện xảy ra tối qua, là do cô uống nhiều rượu, nhưng thần trí lúc đó vẫn còn chút tỉnh táo, ít nhất vẫn biết rõ đầu tiên là bọn họ hôn nhau ở ven đường, sau đó thì đi thẳng về nhà.

Về phần quá trình để cho anh mò lên giường thì cô không nhớ rõ như thế nào, chỉ nhớ như in nụ hôn nóng bỏng của anh dâng cho cô, an ủi từng tác tiết trên cơ thể của cô, cảm giác vui thích ấy như nhét sâu vào từng tế bào sâu bên trong người, làm cho cô quên đi bản thân mà đón nhận sự tiếp xúc cơ thể lẫn nụ hôn của anh.

Dĩ nhiên lúc đó cô cũng không có rãnh rỗi, đối với loại chuyện như vậy phải xử sự cho công bằng, cô cũng trêu đùa cơ thể của anh từ trên xuống dưới, kể cả cái nơi xấu hổ nhất cũng không bỏ qua.

Kết quả cuối cùng đều khiến cho hai người bọn họ đạt được khoái lạc tột cùng. Ba lượt? Bốn lần? Còn đến khi trời gần sáng mới đi ngủ? Cô hình như quên mất chuyện này.

Cô thích anh hôn, cách thức anh vuốt ve cơ thể cô, thậm chí là thân thể của anh.

"Được rồi, em còn muốn ngủ một chút, anh đừng quấy em." Cô chỉ vào chóp mũi của anh, "Biết thân biết phận một chút, ngoan ngoãn nghe lời."

"Chuyện này rất khó, bây giờ là buổi sáng. Trên người anh đang có một bộ phận đặc biệt tỉnh táo." Anh cố ý ôm cô sát vào người, khiến cho cô cảm nhận được nơi dục vọng đang dựng đứng bên dưới.

"Này, em đang mệt. . . . Anh còn muốn tiếp tục à?" Cô đỏ mặt đánh anh một cái, "Không được đâu, chờ em ngủ đủ rồi cùng anh đại chiến 300 hiệp." (Bỉ Bỉ: *đỏ mặt ~ing)

"300?" Giang Tử Lâm nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện này. Nhịn lửa một lần, nhưng bảo vệ thân thể cả đời nha!

Nhìn thấy dáng vẻ đang suy nghĩ của anh, Hà Phồn Ngọc mặc cỡ cười khanh khách. Nếu thật sự làm 300 hiệp thật thì chỉ sợ anh sẽ mệt đến chết, cô chỉ nói chơi mà anh lại tưởng thật.

"Đồng ý!" Anh ôm cô, "Em mau nghỉ đi, tỉnh dậy rồi sẽ chiến tiếp 300 hiệp."

"Ha ha ha. . . . Không ngờ!" Cô nở nụ cười ngọt ngào, ngọt giống như đường mật, không thể tan chảy.

Giang Tử Lâm cung chiêu ôm lấy cô, đến bây giờ hắn mới biết một mối là như thế nào, cho nên việc nghỉ ngơi phải đặt lên hàng đầu.

Tất cả mọi chuyện diễn ra đêm qua giống như một giấc mộng, anh cuồng nhiệt đòi hỏi thân thể của cô, anh hít hết mọi hương thơm dịu ngọt trên cơ thể của cô, ngay từ lúc ban đầu, anh đã từng muốn hôn đôi môi không chịu khuất phục của cô, chiếm lấy cơ thể của cô.

Cô là một cô gái mạnh mẽ kiên cường như thế mới có thể kích thích bản năng của một người đàn ông —— chinh phục và chiếm đoạt, khiến cho anh thỏa mãn vô cùng.

Tâm hồn ăn ý không cản trở việc cơ thể kết hợp với nhau cùng một nơi, anh chưa ngừng suy nghĩ muốn cô, ở bên trên yêu thương cô.

"Chẳng lẽ Giang tiên sinh không sợ tình lực cạn kiệt người mất hay sao?"

Có tiếng nói vang lên, Hà Phồn Ngọc trừng mắt. Sao lại giống tiếng nói lúc này mình nghe thấy vậy nhỉ?

"Em vừa mới nói cái gì đấy?" Giang Tử Lâm nhắm hai mắt, trên mặt vẫn còn hiện lên vẻ hạnh phúc say mê.

"Em?" Hà Phồn Ngọc đột nhiên mở to hai mắt, trong nháy mắt cô hoàn toàn tỉnh táo!

Không thể nào! Cô vội vàng dùng tay chống đỡ cơ thể, hoảng hốt luống cuống nhìn người đang đứng nơi cuối giường mình~~" Bà nội!"

Đúng, có một bà lão xõa mái tóc dài trắng đang chống gậy, mang theo một nụ cười quý dị đang đứng ở đuôi giường, nhìn chăm chăm vào cô cháu gái của mình, người khẳng khẳng không bao giờ tình chuyện kết hôn vì kinh doanh, nhưng vào lúc này lại không mảnh vải che thân nằm trên giường với một người đàn ông mà nó nói dù có chết cũng không muốn lấy làm chồng.

"Bà nội?" Giang Tử Lâm hoàn toàn không rõ tình huống bây giờ, "Em đang mộng du à?"

"Bà nội em!" Cô vội quay đầu trừng mắt nhìn anh, không khách khí vỗ vỗ mặt anh, " Anh tỉnh lại mau cho em!"

Bị mấy cái vỗ làm tỉnh giấc, Giang Tử Lâm ngẩng đầu nhìn về phía cô, nhìn thấy cô đang chống nửa người lên khỏi mặt giường, mặt cô đang hốt hoảng vô cùng, vì thế theo tầm mắt của cô nhìn về phía đuôi giường.

Má ơi! Trong nháy mắt anh tỉnh táo vô cùng, vội vàng nắm chặt che cơ thể lại. Tại sao bà nội Hà lại ở trong phòng của Tiểu Ngọc cơ chứ?

Đây là trường hợp được coi như mất mặt nhất từ trước đến nay của anh? Đối diện với cảnh một nam một nữ không mảnh vải che thân nằm ở trên giường, cuối giường còn có một lão bà đức cao vọng trọng đang đứng ở đó, nghe nói, bà ấy mới chính là đầu não của công ty thực phẩm họ Hà từ xưa đến giờ.

Hà lão phu nhân nhân nhậ nhìn thoáng qua đôi nam nữ đang ở trên giường, một là cô cháu gái tính khí mạnh mẽ của mình, một người khác là người kế nhiệm tiếp theo đảm nhiệm chức vụ chủ tịch của công ty họ Giang, đã từng gặp qua lúc xem mắt, và chỉ thân thiết lúc gặp nhau đó thôi !

Lần này bà đã ra tối hậu thư đối với cô cháu gái của mình, vô luận như thế nào cũng phải với người ta hẹn ra ngoài đi chơi vài lần, nhớ mỗi lần xem mắt, còn chưa có lui tới đã khiến cho đôi phương chạy mất dạng, đây là cái loại gì vậy hả?

Khó lắm mới thấy được hai người này chấp nhận điều kiện kết hôn vì kinh doanh mà đi lại với nhau, bình thường đường dây điện thoại kết nối đến nửa đêm nhưng nói chuyện vẫn chưa xong, lại còn thường xuyên sắp xếp cuộc hẹn với nhau. Đối với chuyện này bà cũng rất vui, hơn nữa rốt cuộc cũng có

một người có thể chịu đựng nổi tính cách của Hà Phồn Ngọc nhà bà, bà cầu còn không được.

Ừ, nhưng bà cũng không nghĩ lại có một ngày hai đứa trẻ ra mắt gia đình bằng cái thể loại như thế này, thật là không giống người bình thường.

"Thể trạng cậu không tệ, chắc có luyện tập thân thể thường xuyên." Hà lão phu nhân bắt đầu quan sát người Giang Tử Lâm, thấy thể anh đem chấn kéo cao lên hơn.

Đáng chết, tại sao chấn của con gái lại nhỏ như thế này hả?

"Bà nội, bà vào đây để làm gì thế ạ?" Hà Phồn Ngọc vội vã giảng hòa, cô không muốn mình vừa bị bắt gặp cảnh này lại không thể cử động rời đi chỗ khác như thế.

"Ài, vốn là tới chất vấn cháu gái bảo bối của ta đêm hôm qua tới mấy giờ mấy về nhà, kết quả vừa vào tới nơi thì bị cảnh này hù đến nỗi sợ hãi." Mặt Hà lão phu nhân làm ra vẻ bất đắc dĩ, "Xem ra hai đứa tiến triển rất thần tốc, mới qua một đêm đã tinh thông mọi thứ rồi nhỉ!"

"Bà nội!" Hà Phồn Ngọc vừa xấu hổ vô cùng, bà nội cô đang đứng ở đằng trước, bọn họ cũng không thể nào mặc quần áo vào được. "Bà đi ra ngoài một lát được không, như thế này rất kỳ cục!"

"Làm sao có thể? Thật ra bà nội rất vui mừng, không ngờ hai người các con đã đi tới bước này rồi." Bà nội Hà cười đến toe toét, "300 hiệp thật chứ? Người trẻ tuổi thật là tốt đó nha!"

Khụ, Giang Tử Lâm không khỏi đỏ bừng cả khuôn mặt. Bà nội Hà bây giờ đang nói giỡn, sao anh có cảm giác người mình thân thiết nói chuyện hôm xem mắt lại không giống nhau? Khi đó bà là một bậc tiền bối hiền lành, đâu có tư tưởng xấu xa như bây giờ?

"Được rồi, chuyện đã đến mức này rồi, thì chắc phải nói luôn bước kế tiếp hai đứa nên làm gì!" Nghe hết câu cuối cùng bà vừa nói cô dâu mới vẫn chưa thể giải thích được tình hình bây giờ, cô còn chủ động kéo cái ghế đến phía cuối giường, không một chút lo lắng ngồi lên rồi nhìn bà nội.

"Bước kế tiếp?" Hà Phồn Ngọc tròn tròn mắt, có ý gì đây?

"Đúng rồi, Giang Tử Lâm, cháu bây giờ đã lên giường với Phồn Ngọc nhà ta, tính toán chịu trách nhiệm như thế nào đây?" Bà nội Hà bắt chước sự biến đổi sắc mặt trong Xuyên Kịch, trong nháy mắt sầm mặt xuống.

(Xuyên Kịch: kịch hát Tứ Xuyên, lưu hành ở tỉnh Tứ Xuyên và một số vùng ở Quý Châu, Vân Nam, Trung Quốc)

Lên. Giang Tử Lâm nhìn về phía người con gái bên cạnh mình. Đúng vậy, là anh mò lên giường Hà Phồn Ngọc, nhưng đây là chuyện hai bên đều đồng ý, tại sao Hà lão phu nhân lại nói giống như anh đối xử với Tiểu Ngọc không ra làm sao.

Tối hôm qua hẳn cũng bị cô "Muốn làm gì thì làm" rất lâu!

"Bà nội, làm ơn đi! Cái gì chịu trách nhiệm với không chịu trách nhiệm hả!" Hà Phồn Ngọc lần đầu tiên bị gây khó dễ như thế này, "Tối hôm qua do chúng cháu uống hơi nhiều rượu, lại thuận tiện, cho nên, cho nên mới thuận tiện dẫn anh ấy đi lên phòng thăm phòng."

Đi thăm cái đầu á! Giang Tử Lâm ngấm nhìn bốn phía, tính đến thời điểm bây giờ anh mới nhìn rõ căn phòng của Hà Phồn Ngọc như thế nào.

"Giang tiên sinh." Hà lão phu nhân không nghe cô cháu gái nói chuyện chuyển lời sang Giang Tử Lâm, tầm mắt hạ xuống người như chuẩn bị làm thịt dê nhỏ. (Bi Bi: người ta là con dê lớn, lớn mới làm được 300 hiệp =.)

"Chịu trách nhiệm?" Giang Tử Lâm tâm trạng nặng nề nhăn mày, "Chúng cháu là bạn bè trai gái với nhau, chuyện như vậy cũng là rất tự nhiên mà bà?"

"Hả?" Hà lão phu nhân nhướn mi, điều tất nhiên là lý do này không thể thuyết phục được bà rồi.

"Bà nội, đừng làm loạn nữa! Mà chúng cháu làVị hôn phu hôn thê của nhau phải không?" Hà Phồn Ngọc nói xong, len lén lấy cùi chỏ thúc vào người Giang Tử Lâm dưới chân bông. "Không có chuyện làm loạn ở đây, dù sao.Như vậy vẫn đúng!"

"Không sai." Giang Tử Lâm ôm lấy thắt lưng mịn màng của cô. Nhìn cô âu yếm, "Em là vị hôn thê của anh."

Đây là lý do thỏa đáng nhất ở thời điểm này! Giang Tử Lâm hôn lên gương mặt cô, nhẵn bóng không thô ráp, thật là dễ chịu.

"Được, vậy thì kết hôn đi!" Hà lão phu nhân đột nhiên đưa ra một quyết định kinh người "Càng nhanh càng tốt, cuối tháng tiến hành hôn sự này luôn đi!"

"Cái gì?" Hai người quả nhiên ăn ý mười phần với nhau, cùng nhau hét lên trước mặt bà nội.

Kết hôn? Cuối tháng? Hôm nay cũng đã là ngày năm rồi. Nghĩ sao lại muốn cuối tháng này tổ chức hôn lễ?

"Dù sao thì chuyện đã đến nước gao nấu thành cơm, còn dài dòng kéo dài nữa làm cái gì? Bà nội có cảm giác rất vui mừng, rốt cuộc Hà Phồn Ngọc đã tìm được đối tượng thích hợp với nó." Hà lão phu nhân ưu nhã đứng dậy, "Chút nữa bà sẽ đem chuyện này nói ra bên ngoài, tháng này lúc nào hai đứa rảnh thì tổ chức hôn lễ luôn đi!"

Câu nói vừa thốt ra, cô dâu mới ngồi trên giường suy nghĩ tại chỗ mất mấy giây, tiếp theo đó liền bắt đầu oán trách bà nội mình.

"Bà nội, cái gì mà chuẩn bị tổ chức lễ cưới? Tháng này con rất bận, dự án cửa hàng thức ăn nhanh vẫn còn trong giai đoạn thảo luận, sản phẩm chuẩn bị chế biến vẫn còn chưa giải quyết xong xuôi. Không được, vì sao con phải kết hôn nhanh như vậy?"

"Lão phu nhân! Tháng này cháu phải đi Macao khảo sát tình hình thực tế bên đó, sao cháu có thể rảnh rỗi được chứ? Kết hôn đâu nhất thiết phải vào lúc này?"

"Macao?" Bất chợt Hà Phồn Ngọc quay đầu nhìn anh, "Chừng nào anh đi Macao? Vì sao lại không nói với em?"

"Giữa tháng này, khảo sát thị trường thuận tiện đến đó gặp mặt bạn bè. Anh quên nói với em rồi sao?"

"Cái gì mà quên! Chúng ta đã nói trước là cùng nhau đi chơi, bây giờ anh ở sau lưng em đi nơi khác là sao?" Hà Phồn Ngọc giận đến mức giơ tay lên đánh anh "Nói, bạn bè như thế nào? Là nam hay nữ?"

Ái chà chà! Nhìn cô dâu mới đáng yêu làm sao nha! Hà lão phu nhân mỉm cười, lặng lẽ đi ra ngoài. Nhớ khoảng thời gian lúc mới bắt đầu, Giang Tử Lâm ban đầu cũng có chút trầm ổn, không ngờ tính tình lại giống nha đầu này y như đúc. ầm ĩ thật!

Trong phòng hai người vì chuyện đi Macao mà tranh cãi với nhau, đến cuối cùng Giang Tử Lâm chịu không nổi ngay lập tức tóm lấy cánh tay đang đánh người của cô, trực tiếp đè xuống giường, dùng nụ hôn dài buột cô phải im miệng lại.

"Anh không đi, được chưa?" Lưu luyến rời khỏi đôi môi cô, Giang Tử Lâm có chút bất đắc dĩ nhìn cô đầu hàng.

"Hừ! Tùy anh, không phải là vì em mới thế." Cô bốc đồng quay đầu qua một bên, nhưng thật ra thì nơi đáy lòng rất vui vẻ.

"Chuyện kế tiếp nên làm thế nào đây?"

"Chuyện kế tiếp gì?" Đại khái là cô bị hôn đến choáng váng đầu óc rồi, hoàn toàn quên mất cái chuyện quan trọng nhất lúc này.

"Kết hôn đó, bà nội của em ra lệnh cho chúng ta lập tức kết hôn. Cuối tháng này nữa, trời ơi!" Giang Tử Lâm nhức đầu, nằm xuống bên cạnh. "Không biết sao lại dễ xảy ra chuyện này?"

"Vậy em đi giải thích với bà nội, không cần thiết phải kết hôn nhanh như thế này?" Cô ngồi dậy, bắt đầu tìm quần áo để mặc, "Anh đem áo quần của em để ở đâu rồi?"

"Làm sao anh biết." Anh cũng đứng lên tìm quần áo, "Nếu anh biết, lúc này đã mặc vào rồi, không đến nỗi ở trên giường nằm chờ chết như thế."

"." Hà Phồn Ngọc đang ngồi trên giường kiểm quần áo, nghe câu nói của anh làm cô cảm thấy không được thoải mái, "Nằm chờ chết?"

"Tình cảnh lúc này không giống như vậy sao? Chúng ta lại không có quần áo che chắn, rồi bị nhìn đến nỗi không thể cử động được, chỉ có thể để mặc cho bà nội em tùy ý áp bức, đến giờ phút này lại bị bà ép cưới sớm." Đối với anh, cảnh tượng ấy giống như mình đang bị nhào nặn đến mức thảm hại, "Sớm biết thế này thì tối qua nên đến nhà của anh."

Hà Phồn Ngọc lén trừng anh một cái, vén chăn lên rồi bước xuống giường, đến bên cạnh tủ tìm quần áo cực nhanh.

Lời đó của anh là có ý gì? Mặt anh lại thể hiện sự không cam tâm tình nguyện kết hôn với mình, không muốn bị bức hôn đúng không?

Cô cũng không vui lòng gả cho anh, nhưng chuyện này thì người lớn trong nhà sẽ som biết thôi, di Giang vốn đã muốn hai nhà kết thông gia với nhau, tương lai thì hai công ty đều có thể giúp đỡ lẫn nhau về mặt lợi ích kinh doanh, hơn nữa cô không ghét anh, nên lúc trước mới hẹn hò với anh như vậy.

"Nếu anh không muốn nảy sinh quan hệ với em, em có thể nói chuyện với bà nội." Cô mặc áo ngủ tơ lụa, "Em kiên trì không muốn, bà nội cũng không thèm bắt em làm gì được."

Hả? Giang Tử Lâm mặc xong quần áo, cảm thấy trước mắt mình hình như có mùi thuốc súng nồng nặc ?

Tiểu Ngọc đang giận à? Sao vô duyên vô cớ lại lên cơn như thế? Chẳng lẽ cô bất mãn đối với chuyện kết hôn này?

Đùa chứ! Anh cũng được coi là một người đàn ông độc thân có chất lượng hoàng kim hiện nay, cô lại còn muốn suy nghĩ thêm ? Nếu không phải do bản thân anh có ấn tượng tốt đối với cô, anh làm sao có thể tốn thời gian hẹn hò với cô, còn nhìn đến lần hẹn thứ 16 mới hôn cô?

"Em không muốn gả cho anh?" Anh cau mày, càng nghĩ càng tức.

"Là do anh không muốn kết hôn thôi." Cô thuận tay cầm theo chiếc kẹp tóc trên bàn trang điểm, định đi ra ngoài.

Giang Tử Lâm lập tức kéo tay cô, ôm vào trong vòm ngực. Người con gái này thật dễ nổi giận, ngay đến mắt cũng không nhìn anh lấy một cái.

"Anh nói không muốn kết hôn bao giờ, em muốn đi đâu?" Giang Tử Lâm ôm cô, hấn thích cơ thể xinh xắn này của cô.

"Lúc này anh nói giống như không cam tâm tình nguyện vậy, giống như đã hối hận tới qua đã lên giường với em." Hà Phồn Ngọc cắn môi, rồi quay đầu đi chỗ khác.

Hối hận? Làm sao có thể hối hận được? Anh nhìn cô tiểu thư bốc đồng trước mặt mình, nhìn cô đang như vậy mới hiểu ra mọi chuyện, chẳng qua là anh không chắc chắn mình sẽ có được cô gái đầy cá tính này.

Anh nói lỏng lẻo tay, chuyển qua sự dịu dàng ôm lấy cô, hơn nữa ra sức đòi hỏi chủ động hôn lên gò má trên mặt cô, cổ cô, sau đó mở rộng cổ áo cô.

"Anh làm chi vậy?" Cô rụt cổ, bị hôn đến mức trên người có mấy vết màu hồng mờ mờ "Này, Giang Tử Lâm"

"Nếu như anh hối hận, ngay lúc này và tại đây anh sẽ để em đi ra khỏi cửa." Anh ôm ngang eo bông cô lên, khiến cho cô thét lên một tiếng sợ hãi.

"A! Anh làm người ta sợ muốn chết." Cô không ngừng ôm lấy gáy của anh, gương mặt cong cong vành môi nói với anh, "Bây giờ anh muốn làm gì? Không phải hối hận rồi à?"

"Làm sao có chuyện đó? Tôi hôm qua nếu anh không ở trên người của em thì giờ anh mới hối hận không kịp." Cô rất nhẹ, thậm chí anh còn có thể ôm cô quay hai vòng. "Anh không nói anh không muốn kết hôn, anh chỉ cảm thấy xấu hổ khi lúc này mình bị người ta nhìn thấy hết như thế thôi."

Hà Phồn Ngọc nghe anh nói như vậy, vui vẻ đến nỗi không biết dùng lời nói như thế nào để diễn tả hết tình cảm của mình, cái miệng nhỏ nhắn tạo thành một hình vòng cung, vẻ thẹn thùng xấu hổ hiếm thấy hiện lên trên mặt, cô trừng mắt nhìn anh.

"Anh thật sự muốn kết hôn với em?" Cô gương mặt chột vào ngực anh, "Tình tình của em rất xấu."

"Người tám lạng người nửa cân."

"Chân em rất ngắn."

"Cân xứng với nhau."

"Bộ ngực cũng nhỏ. . . ." Lời này cô đặc biệt hạ thấp giọng nói, do cô đặc biệt để ý đến chỗ này.

"Vừa đủ sò." Anh cười xấu xa.

Cô không nhịn được bật cười, trái tim cô như đám mây đang bay lơ lửng trong không trung, chưa bao giờ cô trải qua cảm xúc vui vẻ như thế này trong đời.

Gả cho anh. . . . Nghĩ như thế nào thì cũng cảm thấy rất thích.

Giang Tử Lâm ngồi lên chiếc ghế sofa bên cạnh, vẫn ôm Hà Phồn Ngọc trong lòng, cô là người con gái khô khan nhất mà anh từng gặp, cộng thêm việc rất gầy nữa, nhưng cảm giác mỗi khi ôm vẫn là thứ ám ảnh nhất từ trước đến nay đối với anh.

Này là từng lọn tóc uốn, này sự ngọt ngào ẩn giấu trong cô, này là quả ót nhỏ cá tính làm người ta say đắm, còn có vẻ thẹn thùng bí mật ít khi bộc lộ ra bên ngoài, từng điệu bộ của cô anh đều thích.

Anh là một người ở trong thế giới thương trường cạnh tranh lẫn nhau, từ trước đến giờ chỉ chú trọng đến lợi ích kinh tế, nếu như thời gian cả đời còn lại của anh cho dù bị ép lấy Hà Phồn Ngọc, anh vẫn cảm thấy vô cùng đáng giá.

"Không được chân thật, em rất ghét cái kiểu kết thân vì kinh doanh." Trên miệng thì cô nói như vậy, nhưng người thì vùi vào ngực của Giang Tử Lâm.

"Anh cũng vậy, dù có đánh chết anh cũng muốn từ chối." Mặc dù biết cả đời cũng không bao giờ trốn thoát được, nhưng anh vẫn muốn giành lấy một chút thời gian được tự do.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau một cái, giống như nhớ tới lần trước mình mạnh miệng nói ra chuyện này với nhau, ở lần hẹn đầu tiên Hà Phồn Ngọc cũng đã nói "Em là bất đắc dĩ" như vậy.

Giang Tử Lâm cũng không có điểm nào hơn, anh trưng ra bộ mặt lạnh lùng, nói thẳng vào vấn đề chính ngay lúc đó "Chính xác là phí phạm thời gian."

"Khụ, theo lời nói thì đây chỉ là chuyện kết thông gia, em cũng rất tiến bộ về chuyện này!" Cô liếc anh một cái thử dò xét, "Em có thể lập ra một bản hợp đồng, sau khi cưới ai cũng không can thiệp vào chuyện của người khác, em cũng muốn tự do tìm bạn trai."

Giang Tử Lâm kinh ngạc, thêm chút tức giận trên mặt. Người phụ nữ này còn muốn tìm bạn trai?

Bây giờ anh nên nói gì đây? Cũng không thể tức giận mắng cô không được làm thế? Giống như anh rất yêu cô yêu đến chết không bằng —— làm không được!

"Đồng ý, anh cũng có thể tìm bạn gái, chỉ cần duy trì danh nghĩa vợ chồng là được." Muốn tính thì mọi người cùng tính.

"Nhưng không dễ bị phát hiện! Bị phát hiện ra thì đám ký giả sẽ làm phiền em đến chết!" Cô nhanh chóng rời khỏi chân anh, ngồi lên ghế sofa, còn

cách nhau một tấm đệm.

Anh thật sự muốn tìm bạn gái sao? Nếu giờ cô làm nũng với anh thì cũng không được, giống như tỏ ra cô là người rất thích loại người như anh —— hừ, đợi kiếp sau đi!

"Được, miễn là em có thể lay chuyển được Hà lão phu nhân." Giang Tử Lâm định đứng dậy.

"Cứ để em lo." Muốn kết thân thật? Đúng rồi, hai người bọn họ ai cũng chưa ai nói yêu với người nào, tất cả mọi chuyện đều là việc kết thân mà thôi.

Dù sao thì vẫn không thể làm trái ý lời của bà nội, thế thì nhân dịp này trực tiếp đi lên thăm dò trái sẵn đi, tuy một lần vất vả suốt đời sẽ nhàn nhả!

Hừ, danh nghĩa vợ chồng đúng không. Hà Phồn Ngọc giẫm dỗi đi vào nhà tắm, Gianh Tử Lâm nhà anh có bản lĩnh thì đừng có bước lên giường của tôi!

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tin tức về hôn sự của hai nhà Giang Hà như sét đánh ngang tai, đừng nói đến mấy người trong giới kinh doanh cũng phải phải ngã ngửa, ngay đến giới truyền thông cũng phải kinh ngạc vô cùng

Trước đây vẫn chưa nghe qua một tin tức nào, thế nào lập tức nhảy tới giai đoạn chuẩn bị hoàn thành để tốt chức hôn lễ vậy hả?

Tất cả giống như bà nội Hà an bài, hai người bọn họ thật sự phải kết hôn trong vòng một tháng, nhưng tháng này làm sao họ có thể sống sót đây, bọn họ muốn nghĩ cũng không dám nghĩ, mỗi ngày đều phải đi chọn áo cưới, thử áo cưới, chụp hình cưới, xác nhận danh sách khách dự lễ, chọn kiểu dáng thiệp mời phù hợp, chọn địa điểm.v.v.v.v.

Coi như mấy phần việc lớn hơn thì do bà nội xử lý, nhưng Hà Phồn Ngọc vẫn kiên trì tham dự đầy đủ các phần việc.

Nói giỡn, dù sao đây cũng là chuyện lớn trong cuộc đời của cô! Cả đời chỉ có một lần, cô không muốn mình cái gì cũng không biết, không muốn đợi đến ngày đó chỉ cần mặc áo cưới ngày ngốc cử hành hôn lễ.

Suy nghĩ như thế này cũng không phải chỉ có mình cô, Giang Tử Lâm mệt mỏi đến mức gần kháng nghị lại, nhưng cũng muốn tham gia vào công tác chuẩn bị, lý do của anh và Hà Phồn Ngọc không khác nhau là mấy, nhưng trọng điểm là anh muốn dành cho cô một buổi hôn lễ long lầy đến khó quên mà thôi.

Từ lúc chọn trang phục cưới đến giờ, anh không một lần vắng mặt, mỗi bộ lễ phục đều do chính tay anh chọn lựa; lúc chụp hình cưới gặp thời tiết không được tốt, phải kéo dài thời gian làm việc hơn mức quy định ban đầu, đại gia anh đây cũng không tức giận, ngược lại anh phải chịu khó dỗ dành cô dâu vì tức giận mà thở không ra hơi nữa chứ.

Đến lúc trước hôm cử hành hôn lễ một ngày, nhiều chuyện còn bận rộn hơn lúc trước, bận đến mức Hà Phồn Ngọc giận dỗi bật khóc, anh còn phải bỏ dở mọi công việc để chạy tới nhà cô, trấn an tâm tình của cô.

Vì công việc của mỗi người đều nhiều, nên sau khi kết hôn bọn họ không đi hưởng tuần trăng mật, không thể làm gì khác hơn kéo dài vô thời hạn, hợp đồng bàn bạc hôm trước hai người cũng đã ký tên, còn phòng ngừa chuẩn bị luôn giấy ly hôn đặt cùng với hợp đồng ở chỗ đó, thậm chí họ còn phân chia phòng ngủ, vạch ra giới tuyến riêng cho chính mình.

Chỉ là có chút kỳ quái, trong phòng của Hà Phồn Ngọc luôn luôn có đồ dùng của Giang Tử Lâm; hai người thì lúc nào cũng nhắc đến chuyện kết thân vì kinh doanh với nhau, nhưng xưng hô vợ chồng thì cũng tự nhiên thay đổi.

"Tiểu Ngọc, em ăn Popcorn ở đâu ra vậy?" Khó được ngày nghỉ, tới trưa Giang Tử Lâm mới chui từ trong chăn ra, vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Hà Phồn Ngọc đang ôm Popcorn vui mừng trên ghế sofa xem TV.

"Mua ở cửa hàng tiện lợi, ăn ngon lắm đấy!" Cô giơ tay chỉ chỉ đồ trên bàn, "Em cũng mua giùm cho anh một phần, còn có coca."

Nhiu mày, anh quay đầu nhìn phòng bếp yên tĩnh sau lưng mình, rồi ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, cũng hơn mười hai giờ rồi, tại sao trong nhà vẫn chưa có cái gì ăn nhỉ?

"Đầu bếp đi đâu rồi?" Anh đói bụng.

"Em cho nghỉ rồi." Hà Phồn Ngọc nhét tiếp nắm Popcorn vào trong miệng "Em khó lắm mới có được một ngày nghỉ, không muốn có người ngoài lượn quanh trong nhà mình đâu."

"Vậy chúng ta ăn trưa gì đây?" Ít nhất cũng nên chờ họ nấu xong bữa trưa rồi để họ đi chứ?

"Cái này!" Mặt mày hớn hở, cô giơ gói Popcorn lên cao.

Giang Tử Lâm bắt đầu nhìn cô, Popcorn với coca mà có thể dùng làm bữa trưa? Tiểu Ngọc chính là như thế này, sau cưới mới biết được việc ăn uống của cô không bình thường, đặc biệt thích đem mấy món ăn vặt làm thức ăn chính, khó trách vóc dáng mỏng y như ván giặc đồ.

Anh đi tới bên cạnh vợ yêu, cô vẫn còn rất vui vẻ đem Popcorn đưa cho anh, kết quả anh một phen xách đi, thuận tiện ôm lon cola đi, đặt chúng trên bàn.

Cô bắt bình kêu lên: "Này, anh làm gì vậy hả?"

"Thay quần áo, chúng ta đi ăn trưa."

Anh quay đầu tiện thể cảnh cáo cô, "Về sau đừng mua mấy loại thức ăn này nữa!"

"Anh thật phiền, em ăn thấy vui là được."

Hà Phồn Ngọc miễn cưỡng rời ghế sofa, "Em muốn làm phở nhân ở nhà, không muốn thay quần áo đi ra ngoài đâu" Bình thường đi làm đã mệt mỏi gần chết rồi, ngày nghỉ cô chỉ muốn ở nhà nghỉ ngơi thôi.

"Làm phở nhân mà lợi hại ghê, cửa hàng tiện lợi nhiều thứ như vậy, làm em có thể mua mấy thứ bỏ đi như thế hả?" Anh cầm đi hộp Popcorn trong tay cô, "Tiếp tục vậy nữa, anh không thể làm điều gì khác là quán ba bữa cơm của em đấy!"

Cô nghe xong thì vô cùng kinh ngạc, mở to hai mắt. Người này lạ thật, ngay cả ba bữa cơm của cô cũng muốn quản sao hả?

"Anh không cảm thấy mình quản quá nhiều chuyện sao?" Núi lửa rồi cuộc cũng phun trào, "Sau khi kết hôn thì quần đồ uống trong tủ lạnh của em, trông nom quần áo của em, trông nom giày của em, ngay cả mùi vị sữa tắm của em đều muốn quản. Còn có áo lót và áo ngủ, anh còn chuyện nào chưa quản hả?"

"Nếu như em tự mình quản được, anh sẽ không lo nữa." Anh nhìn cô cười nhàn nhạt...

Cái áo ngủ mỏng cô đang mặc trên người, anh mua.

"Em nghĩ không muốn đi đâu!" Cô lười tranh luận, ép mình không đi ra khỏi nhà.

"Vậy anh đi mua về cho em ăn." Vì để phòng ngừa cô, anh cầm luôn mấy hộp Popcorn, ném thẳng vô thùng rác trong nhà bếp, "A Popcorn của em!" Hà Phồn Ngọc vội xông lên trước, đáng tiếc lại không kịp. "Anh này, tại sao ngay cả việc ăn uống đều quản cũng muốn hả?"

"Ai mặc kệ là người nào quản em?" Anh nhìn sang cô, hôn vào cặp môi thơm của cô. "Anh chỉ muốn quản người phụ nữ của anh."

Một câu nói thêm một cái hôn, đã chặn được miệng cô, cô xấu hổ mím môi. Tử Lâm lần nào cũng đều chơi cái chiêu này, cố tính nhưng vô cùng hữu hiệu. Cô biết anh đối xử tốt với cô, hơn nữa bộc lộ rất rõ ràng trước mặt cô.

Quản đông quản tây một nửa cũng là vì cô, một nửa là vì chính anh, mặc kệ ở nhà như thế nào nhưng lúc ra đường cô không được ăn mặc hở hang nhưng ở áo ngủ ở nhà thì tuyệt đối mỏng manh, toàn bộ sữa tắm và dầu gội đều do chính anh lựa chọn, vì anh thích mấy mùi thơm ấy lưu lại trên người của cô.

Cô biết, tim của mình đã sớm bị đắm chìm.

"Muốn ăn cái gì anh mua." Sau khi Giang Tử Lâm đem hộp giấy trên bàn dẹp đi, thân mật ôm lấy cô, mập mờ vuốt ve bờ vai của cô.

"Vậy anh muốn ăn cái gì?" Cô ngẩng đầu lên, hơi chu miệng hỏi anh. Ở trong lòng anh thì bây giờ đáng về cô vô cùng đáng yêu.

"Muốn ăn. Mấy món ăn gia đình bình dân, món ăn gia đình bình dân đó..., canh đó." Gần đây không có bán mấy thứ như thế, "Anh đi mua tô mì rồi quay về, em có ăn hay không?"

Hà Phồn Ngọc trừng mắt nhìn anh, hôm nay tâm tình cô rất tốt, thôi thì cho chồng mình một giải thưởng lớn vậy.

"Em nấu cho anh mấy món đó là được rồi." Lời nói của cô làm kinh người, cặp mắt to tròn chớp chớp nhìn anh.

Giang Tử Lâm cho rằng mình nghe nhầm, nhếch mày thật cao, sau một giây thì anh cười thật to.

Anh chỉ muốn tùy tiện ăn một bữa mà thôi, cũng không muốn ăn mấy món chấy đen nuốt không trôi đâu. Ngần vịn lần đừng nói cho anh biết, Hà Phồn Ngọc biết phân biệt được muối và đường, anh sẽ không tin.

"Thân ái, thật khổ cho em." Anh nở nụ cười rồi kéo cô qua, lại hôn thêm lần nữa, "Chẳng qua anh chỉ muốn ăn mấy món bình dân mà thôi, OK?"

"Này, thái độ của anh không được đâu đấy!" Hà Phồn Ngọc tức giận đẩy anh ra, "Anh nghĩ em không biết nấu ăn hả?"

Cảm thấy vợ yêu đang tức giận, ngược lại anh cũng bị hù cho sợ, "Em biết?"

"Nói hay nhì, tài nấu ăn của em là hạng nhất đấy!" Cô cảm thấy mình bị coi thường, "Anh nghĩ đại tiểu thư như em không biết xuống bếp nấu ăn?"

"Làm sao một thiên kim tiểu thư biết nấu ăn được chứ?" Có rất nhiều đầu bếp, chớ nói chi đến gia đình nhà họ Hà, không phải cô ấy nói dối đấy chứ?

"Em sẽ nấu!" Hà Phồn Ngọc vén tay áo lên, mở tủ lạnh, nhìn một vòng từ trên xuống dưới, rồi nở nụ cười tự tin, "Anh ngồi chờ, đợi lát nữa sẽ có thức ăn ngon cho anh ăn."

"Đợi chút, Tiểu Ngọc, không nên miễn cưỡng." Anh bước lên trước kéo cô lại, "Anh vô cùng cảm động khi em nấu cơm cho anh ăn, nhưng anh không phải là loại người coi việc đó để đánh giá phụ nữ."

"Giang Tử Lâm, anh đem tạp dề tới đây đi, đừng nói nhiều nữa!" Thật là mắt chó mới nhìn người khác thấp kém.

Cô giầy vai mình, chuẩn bị triển khai bản lĩnh của mình.

Thiệt hay giả? Giang Tử Lâm nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn lấy tạp dề mắc trên cửa, sau đó mặc vào giúp cô.

Vì Tiểu Ngọc mặc tạp dề cho cô, anh có cảm giác vô cùng kỳ diệu, giống như bọn họ là một cặp vợ chồng bình thường như bao người khác, ở trong bếp vợ anh chuẩn bị đồ ăn, con anh thì mặc tạp dề giúp cho vợ. Hạnh phúc, thì ra là đơn giản như vậy.

"Anh tới giúp em được không?" Mặc dù anh không biết gì, nhưng anh muốn ở cùng với Tiểu Ngọc trong bếp.

Hà Phồn Ngọc quay đầu liếc anh một cái, nở nụ cười ngọt ngào, rồi nhón chân lên, hôn lên mặt anh. "Đây mới chồng tốt của em nha."

Ngày buổi trưa đó, Hà Phồn Ngọc hoàn toàn triển khai hết tài nấu ăn của mình, đem tất cả nguyên liệu trong tủ lạnh biến thành mấy món ăn đầy màu sắc, Giang Tử Lâm được ăn ngon khen cô không hết lời, đến bữa tối vẫn không thể ăn thêm được nữa.

Anh tò mò, một đại tiểu thư con nhà giàu như cô, làm sao lại có thể xuống bếp học nấu ăn?

Đáp án làm người ta cười, bởi vì không có mấy người chịu làm đầu bếp cho cô, do kén chọn và tính tình quá thẳng thắn, làm nhiều người tức đến nghi việc, một thiên kim như cô không bao giờ chịu thua, không tin không có đầu bếp cô sống không nổi, vì vậy, bắt đầu tự mình nấu cơm cho mình ăn.

Cũng nhờ bà nội Hà giúp đỡ nhiều, cô đã có thể nấu nhiều món ăn ngon khác nhau.

Nguyên một tuần lễ, trên bàn ăn chỉ có hai người bọn họ, Giang Tử Lâm cảm động từng phút từng giây, nếu không phải trước mắt mình là Hà Phồn Ngọc, sao anh có thể biết về đặc biệt của cô chứ? Ở chung với cô từng phút từng giây, mỗi ngày y như một tờ giấy trắng.

Hà Phồn Ngọc chống má, nhìn chồng mình đang ăn như hổ đói, tự nhiên trong lòng sinh ra cảm giác thỏa mãn. Thì ra đây chính là thứ được gọi là hạnh phúc giản dị, nhìn người mình để ý ngồi ăn và thích mấy món ăn mình làm, "Cuộc sống như thế, có chồng còn gì phải đòi hỏi." khiến cô cảm giác thỏa mãn.

Nhưng có nhiều chuyện, bọn họ để trong tâm mình, cũng chưa ai nói ra.

Cuộc hôn nhân này không phải chỉ là việc kết thân vì kinh doanh giữa hai nhà, mà là bọn họ chính xác ước ao được như thế này, bọn họ đều hy vọng là của nhau, hy vọng dặt tay nhau đi suốt đoạn đường đời.

Sống một thời gian có cũng cãi nhau, nhưng cãi và chuyển thành sự hạnh phúc ngọt ngào rồi lặng lẽ trôi đi, nguyên tưởng rằng bọn họ có thể yêu nhau như vậy cả đời, lại không nghĩ tới ngày sinh nhật của Giang Tử Lâm có chút thay đổi.

Cô xin nghỉ buổi chiều, chọn lựa rồi mua vài nguyên liệu, về nhà nấu những món anh ấy thích nhất, kết quả lúc xem TV cô thấy tin tức thông báo anh cùng một người phụ nữ đi từ bên trong khách sạn ra.

Cho đến thời điểm ấy, cô mới biết, cô yêu Giang Tử Lâm sâu đậm bao nhiêu, lại hận anh bấy nhiêu!

Tháng mười, bắt đầu mùa thu, thời tiết bắt đầu thất thường, Trung thu vừa mới qua, Hà Phồn Ngọc một mình vượt qua Tết Trung thu này, ở trong phòng làm việc bật đèn làm việc thâu đêm, vì kế hoạch mở rộng cửa hàng tiện lợi nên cô phải nỗ lực gấp bội khi trước.

Hai giờ chiều, bên trong phòng họp nhỏ có sáu người, trên bàn làm việc chất đầy thức ăn, yêu cầu đánh giá từng loại sản phẩm khác nhau, lựa ra sản phẩm thích hợp nhất để phân phối tới các cửa hàng tiện lợi.

Đây là khoảng thời gian trí não hoạt động nhiều vô cùng, mỗi người ở một bên vừa dùng thử vừa nêu ra ưu điểm khuyết điểm của từng loại, còn hoạch định ra phương án tốt nhất trong thời gian sắp tới.

Nhưng người chủ trì cuộc họp hôm nay lại có tinh thần không tốt.

Hà Phồn Ngọc người ở vị trí cao, nhìn trợ lý và nhân viên đang nghiên cứu ồn ào bên kia, nhưng đầu cô lại kêu ong ong, cái gì cũng nghe không rõ. Cô cảm thấy mình rất mệt, đầu như mất đi tri giác, mặc dù gần đây cô thường xuyên thức đêm, nhưng lại có cảm giác tình trạng sức khỏe giảm đi rõ rệt. Tệ nhất chính là, cô chắc chắn mình không mang thai, dạ dày cũng rất bình thường, nhưng lại luôn cảm thấy buồn nôn.

Cô biết mình nên đi bệnh viện khám xem sao, ai, hai tháng trước cô cũng tính đến việc này nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa đi được.

Không được, cô không thể chuyên tâm nữa rồi, nên uống thêm một tách cà phê thôi.

"Tôi đi ra ngoài một lát, mọi người cứ tiếp tục." Cô nói xong liền đứng dậy đi ra khỏi phòng họp.

Nhưng một khoảng màu đen tự nhiên vây quanh lấy cô, trước mắt bỗng tối lại, mất đi trọng tâm tay chân cô trở nên mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống đất. "Tổng giám đốc!" Có người hét chói tai, là giọng nói của thư ký.

Không biết người nào đỡ cô kịp thời, thính giác của cô trong lúc ngất đi lại nghe được mấy giọng nói quen thuộc đang gọi tên cô, mọi người đều lo lắng hỏi cô như thế nào.

Lúc cô mở mắt ra thì nhìn thấy từng khuôn mặt quen thuộc.

"Tổng giám đốc, cô không sao chứ? Thấy thế nào?" Thư ký sắp khóc.

"Tổng giám đốc. . . . Có phải do cô mệt mỏi quá không? Sắc mặt gần đây rất tệ." Một người đàn ông cũng lo lắng, thận trọng nói với cô, "Cô nên để ý đến sức khỏe của mình!"

Mọi người ai cũng một câu một lời, mặc dù đều là sự quan tâm, nhưng thu vào trong tai lại khiến cho cô phập phồng không yên.

Đối diện với ý tốt của mọi người, cô không thể quát tháo, được họ nâng người đứng dậy, sau đó ngồi xuống.

"Lát nữa đem kết quả báo cáo cho tôi." Phát hiện mình ngồi cũng không vững, cô giao phó mọi chuyện rồi trực tiếp đi ra ngoài.

Tất cả mọi người rời rít quan tâm nhìn bóng người của cô, sau khi Hà Phồn Ngọc đi ra khỏi phòng, chủ đề thảo luận lập tức chuyển sang cô.

"Gần đây tổng giám đốc như thế nào ấy? Chẳng những sắc mặt rất kém, lại còn luôn luôn không tập trung."

"Có phải chuyện ly hôn không?" Có người nhỏ giọng nói ra suy nghĩ trong đầu.

"Có phải chuyện ly hôn không?" Có người nhỏ giọng nói ra suy nghĩ trong đầu họ.

Chuyện này là chuyện cấm, toàn thể giới ai cũng biết bọn họ đã ly hôn, dĩ nhiên cũng không bỏ qua tin tức "Phó giám đốc Giang ngoại tình", trong giới kinh doanh hiện nay chuyện kết hôn vẫn luôn được coi trọng, ấy thế mà vẫn còn có thể ly hôn được nữa.

Nhưng vấn đề ở đây là, tất cả mọi người đều dõi theo Giang Tử Lâm, đều thấy tình cảm giữa hai người bọn họ rất tốt!

Trong buổi tiệc cuối năm ngoái, hai người bọn họ cùng đến tham dự, mười ngón tay quấn chặt lấy nhau, lúc ngồi chung một bàn cũng thì thầm nói chuyện với nhau, Tổng giám đốc cười ngọt ngào như hoa đó nha.

Giang Tử Lâm gấp thức ăn cũng sẽ gấp giúp cô ấy, lúc rót rượu cũng nhìn cô ấy chăm chăm, đặc biệt là chỉ cho cô ấy uống nửa ly rượu thôi, khi cô ấy nói lạnh lại đem áo của mình khoác lên người cô, những động tác thân mật như vậy, có mắt cũng nhìn ra được.

Kết quả, Giang Tử Lâm là kẻ ăn chơi tác quái, nghe nói tìm được một người trẻ đẹp hơn, lập tức quảng Tổng giám đốc của bọn họ đi liền.

"Kể từ khi ly hôn, Tổng giám đốc liêu chết hơn trước đây đó nha, ngày ngày đều làm thêm đến mười một giờ mới về nhà." Trước kia Giang phu nhân bọn họ đều về lúc sáu giờ, nói rằng cô muốn ăn tối cùng chồng mình.

"Lần trước cô ấy còn ngủ ở công ty nữa." Thư ký tuân ra bí mật, mọi người rời rít thờ đốc vì kinh ngạc.

"Hơn nữa lại ăn cơm không ngon miệng, đồ tiện lợi cũng không chịu ăn." Quản lý chương trình cũng nói ra suy nghĩ của anh.

"Tổng giám đốc đói thì chỉ kêu đồ ăn vặt thôi, không gọi tôi đi mua Popcorn thì uống coca voi ăn bánh bích quy thôi à." Thư ký ai oán nói rõ mọi chuyện, "Tôi có khuyên cô ấy, nhưng bị mắng rất thảm, cô ấy nếu tôi nếu thêm một lần nữa sẽ đuổi tôi đi."

Oa, không nghiêm trọng đến thế đấy chứ?

Thư ký làm bộ đáng thương gật đầu một cái, bởi vì lúc ấy Tổng giám đốc có nói: "Cô không cần đứng đó huyền thuyên với tôi, giống cái tên khốn Giang

Từ Lâm ấy y chang vậy hả! Nói thêm nữa một lần nữa đi, thì tôi cho cô cuốn gói!"

Ô, người ta thì tốt bụng như vậy nha, tất cả chỉ tại Phó giám đốc Giang kia phụ chân tình của cô đấy chứ.

"Tiếp tục như vậy nữa thì không được đâu nha..., ăn ngủ không ổn định như thế, cơ thể cũng không làm bằng sắt." Rốt cuộc có người còn lương tâm đưa ra đề nghị giải quyết, "Hay gọi điện thoại cho Luật sư Tô thử, cô ấy với Tổng giám đốc là chị em tốt với nhau, nhất định sẽ có biện pháp!"

Đúng! Mọi người nhao nhao gật đầu tán thành ý kiến này, len lén cầm điện thoại gọi cho Tô Dư Oánh.

Đây cũng chính là lý do mà một tiếng đồng hồ sau, Tô Dư Oánh đứng trước bàn làm việc nhìn Hà Phồn Ngọc đang xử lý đồng sở sách, rồi không nói rõ nguyên nhân đem hết tất cả đồ ăn vặt trong hộp bàn của cô quăng hết vào sọt rác.

"Cậu tới đây là gì vậy hả?" Hà Phồn Ngọc giận dữ nhưng không biết nói gì hơn, thể lực của cô rất kém cho nên cũng trở mặt nhìn đồ ăn của mình bay đi như thế.

"Giúp cậu vứt mấy thứ đồ bỏ đi." Tô Dư Oánh trả lời ngắn gọn, đem túi rác cột lại cho chặt, thốt một câu, "Thư ký!"

Thư ký lập tức bước vào trong phòng, làm bộ chuyện gì cũng không biết, ngoan ngoãn tuân theo sự chỉ thị mà đem túi rác đi ra ngoài.

"Cô đứng lại đó cho tôi! Đồ đó không được vứt đi!" Hà Phồn Ngọc đập bàn một phát rồi đứng dậy, hai giây sau lại ngã trở về ghế ngồi.

"Xem bây giờ cậu thành cái gì rồi hả?" Tô Dư Oánh ném gương qua chỗ bạn thân, "Giống như mấy bà già hóc hác ấy, đây là kết quả của việc không ăn đây, cho dù là đồ ăn vặt cũng không cứu cậu được đâu."

"Cậu cảm miệng!" Tức giận cầm gương ném đi, cô không còn tâm trạng soi gương lúc này!" Chính mình muốn ăn, nhất là ăn Popcorn, xem người nào có thể quản mình được!"

"Cậu phát bệnh thần kinh à? Tại sao lại muốn làm hư cơ thể của mình?" Tô Dư Oánh bắt đầu đi thờ dài, đi tới bên cạnh cô rồi kéo cô đi, "Cậu nên biết thời gian của mình rất quý, không được lãng phí, đi!"

"Đi đâu?" Cô chống cự, bạn thân cô chạy đến đã không lên tiếng giải thích rồi ném hết đồ ăn của cô, bây giờ còn muốn kéo cô đi đâu hả?

"Bệnh viện." Tô Dư Oánh liếc cô một cái, "Hai tháng trước, sau khi cậu ly hôn nói cơ thể không khỏe muốn đi bệnh viện khám bệnh, sau đó thì sao? Đã đi chưa?"

Hà Phồn Ngọc chột dạ mím môi. Chưa.

"Đi thôi, Luật sư lớn như mình đây khó lắm mới bỏ hết mọi công việc để cùng cậu đi bệnh viện, nếu chỉ là thiếu dinh dưỡng, thì dù thế nào cậu cũng nên truyền dịch được không?" Cô thô lỗ đẩy Hà Phồn Ngọc tiến lên phía trước, thuận tay lôi cái áo khoác và ví da của cô ấy đi theo.

Hà Phồn Ngọc không còn chống cự nữa, nếu như không phải Tô Dư Oánh nhất định lôi kéo cô đi bệnh viện, có thể đến cuối năm cô cũng chưa đi bệnh viện được một lần.

Cô nói một tiếng với thư ký, hôm nay cô không quay lại công ty được, chuyện cô đi bệnh viện cô không thích để ai biết.

Bởi vì tinh thần không được ổn định, cảm thấy mình không thể lái xe được, vì vậy ngồi lên xe Tô Dư Oánh, để cho cô ấy chở đi để bệnh viện.

Bệnh viện rất gần công ty cô, đại khái hơn 10' sau đã đến nơi, tất cả quá trình thực hiện Tô Dư Oánh đều ở bên cạnh cô, từ lúc đăng ký khám bệnh đều do cô ấy lo hết mọi chuyện, cô chỉ cần ngồi im chờ đợi đến lượt mình.

"Mình muốn uống nước." Đi ngang qua máy bán hàng tự động thì cô ngừng lại, "Coca."

"Phía trước có đồ uống miễn phí, một thùng nước rất lớn để cho bạn từ từ mà uống đấy." Tô Dư Oánh kéo cô qua đó. "Tại sao thức ăn trên bàn cậu đều là mấy thứ bỏ đi như thế hả? Nhất là Popcorn đó, có thể hù chết người ta rồi."

"Mình thích ăn." Ánh mắt lóe sáng.

"Không cần phải thích ăn nó mà ra như vậy, có phải cậu đang chà đạp chính mình đúng không?" Tô Dư Oánh nhướn mày thật cao, hướng về phía cô hỏi tiếp, "Bởi vì anh ta cấm cậu ăn mấy thứ này?"

Đừng tưởng rằng cô đây không biết, trong buổi tiệc lần trước, mấy món điểm tâm ngọt ngọt đầy màu sắc sặc sỡ như caramel Popcorn, Hà Phồn Ngọc đã múc nguyên một chén to, một muỗng rồi một muỗng, nhưng một chén ăn chưa xong, liền bị Giang Từ Lâm chặn lại không cho ăn tiếp, hơn nữa lại cấm cô ấy đụng đến một lần nữa.

Cô ngồi ở đối diện, nhìn thấy vẻ mặt vừa tức vừa vui của cô ấy, cảm thấy rất thú vị.

"Liên quan đến anh ta cái rắm ấy!" Vừa nhắc tới anh ấy, giọng nói Hà Phồn Ngọc lập tức khàng khác.

"Cũng hai tháng rồi, các người cũng còn chống đỡ được. Gọi điện thoại gặp mặt bộ mắt miếng thịt hả?" Cô đẩy Hà Phồn Ngọc ngồi xuống, qua máy đun nước bên cạnh rót cho cô ấy một ly.

"Mình gọi điện cho anh ta làm chi hả? Chúng mình ly hôn rồi! Tô Dư Oánh, thù tặc thì câu lo làm đi!"

"Mình hiểu, nhưng không ai nói đại đột ly hôn rồi không thể hợp lại?" Tô Dư Oánh cười cười, đem ly nước đưa cho cô ấy.

"Cái gì mà gọi là đại đột ly hôn hả? Mình rất kiên quyết!" Nhắc tới chuyện này, bụng lại một ngọn lửa tức giận.

"Không đợi người ta giải thích, không làm rõ chân tướng mọi chuyện, vì cảm xúc nhất thời mà ly hôn, nên gọi là đại đột ly hôn." Không đợi bạn thân phản bác Tô Dư Oánh vội vàng nói tiếp, "Đó, đại đột rồi thì thôi, biết rõ mình hối hận, lại đến chết cũng không chịu nhượng bộ."

Đôi vợ chồng này, hai người đều ngu một dạng ngu ngốc y chang như nhau!" "Mình không có hối hận! Làm sao mình có thể hối hận chứ hả?" Một giây kế tiếp Hà Phồn Ngọc hét lên, "Tất cả đều rõ ràng đến như vậy rồi, hấn ở ngoài lảng nhăng, chọn cái con bé kia có vóc dáng đẹp hơn mình, có còn gì để nói đây!"

Tất cả mọi người ghé mắt nhìn qua, Tô Dư Oánh vội vàng nói lời xin lỗi với mọi người, sau đó bắt Hà Phồn Ngọc nhỏ giọng lại một tí. Sao cô ấy lại kích động như vậy nhỉ?

"Không phải anh ta đã nói đó là một bằng hữu rồi sao." Cô có đi hỏi giùm Hà Phồn Ngọc hôm vừa rồi, xác định hai người kia chỉ là bạn bè mà thôi. Một người chuyên giới tên là Tiểu Mẫn, quen biết Giang Tử Lâm ở một bữa tiệc xã giao.

"Cậu lại tin cái chuyện hoang đường đó? Hấn nói vậy thì tin là nam hả?" Hà Phồn Ngọc không nghĩ đến chuyện hạ thấp âm lượng lại, nhắc đến Giang Tử Lâm, hỏa khí của cô ngút lên tạt trời xanh. "Mình cảm thấy bản thân mình thật ngu ngốc, chỉ biết ở nhà nấu ăn chờ hấn về, kết quả hấn ta.Thật sự tuân thủ hợp đồng của tui mình, ra ngoài tìm phụ nữ khác!" Cô giống như bệnh nhân tâm thần cuồng loạn quát to lên, không có chú ý nước mắt đang từng dòng thấm ướt khuôn mặt cô.

Trước giờ cô vẫn là người nghiêm túc trong cuộc hôn nhân kinh doanh này, bởi vì cô biết bản thân mình có bao nhiêu tình cảm dành cho Giang Tử Lâm, giữa bọn họ có một phản ứng hóa học mãnh liệt, có lửa nóng của tình yêu, cả người ghép thành một đôi hoàn hảo, trên đời này căn bản khó có thể tìm thấy được.

Kết quả, chỉ có một mình cô coi là như vậy, có trời mới biết từ lúc nào Giang Tử Lâm nhà cô đã có người phụ nữ khác. Còn dám lên giường ôm cô ngủ, luôn miệng nói anh đời này chỉ có một mình cô thôi! .

"Cậu nhỏ giọng một chút!" Tô Dư Oánh nhỏ giọng nhắc nhở, vô ý nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô ấy, ngăn ra. Phồn Ngọc khóc? Cô chưa bao giờ nghĩ đến một người con gái mạnh mẽ như cô ấy lại có thể rơi nước mắt.

Hà Phồn Ngọc không ngừng kích động, miệng thở hển hển.

Cô đột nhiên co rút rồi từ trên ghế ngã xuống. Tô Dư Oánh hét lên một tiếng sợ hãi, hai nhân viên y tá gần đấy lập tức chạy lại giúp một tay.

Hiện trường trở nên hỗn loạn, Tô Dư Oánh lo lắng đi bên cạnh cô ấy, lúc đi vào phòng cấp cứu thì cô bị đuổi ra ngoài, đứng bên ngoài mà lòng cô như lửa đốt, nhiều lần muốn gọi điện thoại cho Giang Tử Lâm, nhưng không biết có thỏa đáng hay không.

Chỉ nhắc tới Giang Tử Lâm, Hà Phồn Ngọc kích động đến mức biến thành như thế kia, cô ấy còn chưa quên đi chuyện này, nếu gặp người trong cuộc thì cảm xúc của cô ấy sẽ biến thành gì đây?

Không quá lâu sau, tân đá đang đè nặng trong lòng Tô Dư Oánh cũng được gỡ xuống, Hà Phồn Ngọc được tiêm thuốc an thần, tất cả đều nằm trong phạm vi khống chế, cô nói với bác sĩ tình hình gần đây của bạn thân mình, xin bác sĩ kiểm tra cận kề giúp cô xem sao.

Vì vậy Hà Phồn Ngọc bị rút một ống máu, đi chụp X quang, sau đó cô ấy được đưa vào nghỉ ngơi trong phòng bệnh nhân.

Buổi tối Tô dư Oánh đặc biệt ở lại chăm sóc cho cô ấy, sáng hôm sau đã thấy cô ấy tỉnh lại.

"Mình cảm thấy quá mệt mỏi." Hà Phồn Ngọc nửa ngồi nửa nằm trên giường bệnh lên tiếng, nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, "Sau khi ngủ nguyên một ngày tinh thần cũng đỡ hơn rồi."

"Xem đi, cậu không ngủ đủ giấc đúng không?" Tô Dư Oánh lườm một cái rồi chỉ trích cô ấy, "Mình mua cho cậu ít thức ăn, đói bụng chưa?"

"Nói thừa!" Cô cười cười, biết ơn cô bạn thân của mình rất nhiều.

Cánh cửa màu trắng bị đẩy ra, bác sĩ cùng y tá đi vào trong phòng, y tá mỉm cười kiểm tra nhiệt độ cơ thể của Hà Phồn Ngọc, bác sĩ đứng một bên bàn chuyện với hai cô.

"Bác sĩ, kết quả như thế nào ạ?" Tô Dư Oánh quan tâm đến tình trạng bạn thân mình, "Có phải do không đầy đủ chất dinh dưỡng cộng với làm việc quá độ phải không ạ?"

"Ừ, không sai, đúng là Hà tiểu thư làm việc quá độ dẫn đến mệt nhọc." Bác sĩ gật đầu một cái.

"Xem đi!" Tô Dư Oánh trừng mắt nhìn cô, "Tốt nhất cậu nên nghỉ làm ở công ty dài hạn đi, tìm đại cái nơi nào dễ dưỡng bệnh đi."

"Nhưng mà." Bác sĩ đột nhiên lại mở miệng.

Hai gái quay đầu nhìn bác sĩ, nhìn bản báo cáo sức khỏe trong tay anh ta, mặt nặng nề.

"Tôi muốn Hà tiểu thư ở lại đây vài hôm, quan sát thêm một chút. Bước đầu kiểm nghiệm, thân thể Hà tiểu thư cần được kiểm tra chính xác hơn."

Hà Phồn Ngọc kinh ngạc, căng thẳng đến rống giận, "Có ý gì hả?"

"Chúng tôi phát hiện ở ngực cô có mấy điểm đen đen."

"Cái gì?" Tô Dư Oánh thất thanh kêu lên.

"Chúng tôi nghĩ đó là ung thư vú."

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Cuối tháng mười, tính tình của Phó giám đốc Giang cũng giống như thời tiết mấy ngày gần đây, âm tình bất định.

Bên ngoài phòng làm việc có một đoàn người xếp thành một hàng dài, các trưởng phòng tay cầm bản báo cáo đứng đó mà trong lòng run rẩy, nghe nói ngày hôm qua có hai người bị công ty vận chuyển ở phía bắc bị răn đe, trực tiếp bị đuổi cuốn gói về nhà.

"Oa, xếp hàng mua donut à?" Vào giờ phút này, có người tiêu sái lạnh lạnh đi vào "Xếp kiểu gì mà dài thế nhỉ?"

Mọi người quay đầu nhìn về phía Hà Phồn Lượm, gần đây vị này cứ ba ngày hai bữa lại đến tìm Phó giám đốc Giang, bàn chuyện về chị gái của anh ta, chuyện của Giang phụ nhân lúc trước, mỗi lần anh ta đến đây, tâm tình Phó giám đốc Giang sẽ vô cùng khó chịu, sau đó những người như bọn họ sẽ phải chịu cảnh chờ lên bàn làm thịt.

"Hà luật sư này, không thể không đến chỗ của chúng tôi được à?"

"Đúng vậy, bằng không sau khi tan ca quay lại được chứ?" Mỗi lần có thời cơ để trình diện báo cáo cấp trên, xui xẻo thế nào mà cứ gặp bọn họ hoài vậy.

"Tôi đang làm việc tốt đấy, mấy người làm chi mà ngăn cản tôi hả?" Hà Phồn Lượm chính nghĩa nói nghiêm túc: "Bây giờ tôi đang làm việc đấy chứ, một lần có thể cứu vớt được hai người, mấy người cứ coi như tôi làm việc thiện đi!"

Nói xong, Hà Phồn Lượm mang theo cặp đựng tài liệu, không lo lắng tiến vào hang cọp.

Còn chưa đến gần mà anh đã cảm nhận được một tầng áp suất thấp đến run người, phòng làm việc của Phó giám đốc lạnh đến thấu xương, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên có một người đáng thương đang đứng trước bàn làm việc bên kia, đầu cúi rất thấp, một dáng vẻ chịu đựng sự răn dạy của cấp trên.

Mà bên bàn làm việc là một tên đại gia khác, cầm trên tay một sấp tài liệu dày, mày vắn chặt trên trán, mắt chăm chăm nhìn vào đồng giấy tờ ấy "Sấp giấy này. Đều là khiếu nại, anh biết chưa hả?" Giọng nói Giang Tử Lâm lạnh lạnh.

Người nợ không dám trả lời, chỉ liếc nhìn gật đầu.

"Mỗi một tháng mà lại có nhiều khiếu nại như vậy sao, mà sao anh lại không chịu chấn chỉnh hả?"

Bỗng dưng Giang Tử Lâm rống to, đem sấp giấy kia đập lên bàn, "Bây giờ thị trường đang cạnh tranh như vậy, anh tính để cho người ta cướp hết lợi nhuận của công ty chúng ta đi sao hả?" Mồ hôi như hạt đậu nhỏ, trên người kia từng giọt từng giọt rơi xuống, xanh cả mặt.

"Anh có biết nhiều chuyện điều gây thiệt hại cho cơ sở hạ tầng công ty hay không, mấy tài xế kia đều là hình tượng bên ngoài của công ty chúng ta, anh cứ tiếp tục không để ý như thế này, tôi còn dùng loại người như anh làm gì hả!"

"Phó giám đốc. . . ." Nghe được bữa ăn của mình có khả năng sẽ chuyển sang ăn không khí mà sống, người đàn ông đang đứng đó vội vàng ngừng đầu lên.

"Oa, nóng tính quá nha!" Lúc này Hà Phồn Lượng đi vào, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, "Anh rể, anh làm gì mà mấy người ngoài kia giống như đứng chờ mua donut vậy nha."

Giang Từ Lâm vừa nhìn thấy cậu ta, lửa giận trong lòng dâng lên hơn nữa. Anh đương nhiên biết cái người luật sư này muốn tới đây để làm gì, ngày nào nói làm nhảm, cậu ta đều nói đến cái tên mình không muốn nghe nhất.

"Anh ~~" Sự tức giận dồn hết vào đầu ngón trỏ, anh chuyên quau người đàn ông trước mặt mình.

"Sao không cho anh ta một tháng?" Hà Phồn Lượng lại chen miệng nói, "Một tháng sau, kiểm tra lại mấy cái khiếu nại này lần nữa, anh quy định ra cái mục tiêu nhất định, muốn cải thiện tới trình độ nào thì anh ta có thể giữ lại vị trí này."

Giang Từ Lâm nhìn Hà Phồn Lượng. Người này tới đây làm gì hả? Định cứu giúp mấy tên nhân viên không còn thuốc chữa này hả? Nhưng nghĩ cậu ta nói cũng có lý, người này cũng có trình độ, ngồi vị trí này đã lâu, quen thuộc với mật độ làm việc ở đây, nếu đổi người mới tới quản lý, chỉ sợ trong thời gian ngắn không thể cải thiện được tình trạng bây giờ.

"Được, một tháng, cải thiện tình trạng này phải đạt 50%." Giang Từ Lâm đem bản báo cáo quảng qua người đàn ông kia, "Nếu không được thì anh tự xử lý đi."

"Dạ!" Người đàn ông ôm tài liệu gật đầu thật mạnh, cảm động đến rơi nước mắt nhìn vị cứu thế Hà Phồn Lượng.

"Tiện thể anh nói với mọi người bên ngoài tan họp, tôi có việc cần bàn với Phó giám đốc." Hà Phồn Lượng khoát tay, thúc giục trưởng phòng kia mau đi ra ngoài.

"Lúc nào đã đến phiên cậu làm chủ vậy hả?" Giang Từ Lâm tức giận suy nghĩ, nhưng không ngăn cản cậu ta.

"Anh rể à."

"Xin gọi tôi là Giang tiên sinh được chứ? Luật sư Hà." Anh không phải là anh rể của cậu ta từ lâu rồi.

"Anh rể, thật sự anh không có ý định đi tìm chị ấy à?" Hà Phồn Lượng sống chết không chịu đổi cách gọi. "Đã hai tháng rồi đó, làm sao anh có thể chống đỡ nổi hả?"

Giang Từ Lâm cau mày, muốn tìm việc để làm, mới không nghĩ về Hà Phồn Ngọc của anh nữa.

"Vậy thì anh không yêu chị em nữa à, bây giờ vui vẻ với người mới chứ gì?" Hà Phồn Lượng lo lắng điều này nhất.

"Cái gì mà vui vẻ với người mới? Chuyện tôi với Tiểu Mẫn bị xôn xao hôm trước, sau đó thì sao?" Giang Từ Lâm liếc xéo cậu ta, "Bây giờ Tiểu Mẫn đi ra nước ngoài phẫu thuật rồi, một mình tôi ở Đài Loan, cậu còn nhìn thấy tin tức nào không?"

Hà Phồn Lượng lắc đầu một cái, nếu có hấn tới đây làm chi?

Anh từng đã phỏng đoán, nếu giữa hai vợ chồng bọn họ không có tình cảm với nhau thì nên tách ra cho khỏe.

Vấn đề là, chị gái của anh đến giờ gần biến thành một dạng với miếng gỗ giặt đồ rồi, trở thành một người cuồng công việc, mà vị anh rể này của anh cũng không thua kém, việc nhỏ việc lớn trong công ty đều muốn quản lý, tính tình so với trước càng tồi tệ hơn gấp ngàn lần.

"Vậy anh vẫn thích chị ấy à?" Hà Phồn Lượng nói ra một câu.

Giang Từ Lâm im lặng, làm bộ bận nhiều việc. Trên tay toàn công việc.

Nhớ đến hôm đó, sau khi ký tên lên tờ giấy ly hôn, anh đã hối hận ngay lập tức.

Lúc Tiểu Ngọc bước vào thang máy, anh giả bộ rót nước uống..., nhìn thấy bóng hình cô dần dần khuất sau cánh cửa thang máy, ôm đột nhiên muốn xông tới ôm chặt lấy cô.

Rốt cuộc thân kinh của anh có vấn đề gì không nhỉ? Tại sao không ngoan ngoãn nói rõ với Tiểu Ngọc, hoặc dứt khoát bảo Tiểu Mẫn giải thích tình huống lúc ấy với anh, mời cậu ta tới nói chuyện giúp mình là được chứ gì?

Tranh giành cái mặt mũi làm gì chứ? Khoe khoang sự kiên cường làm gì hả? Khiến cho tinh thần của anh không thể tập trung được, đi đến chỗ nào cũng thấy ảo ảnh của Tiểu Ngọc. Mặc dù tách nhau hai tháng, nhưng tình thoảng anh vẫn nghĩ về cô, nghĩ đến những lúc bên cạnh cô.

Cô thích xem TV, thích cuộn hai chân lại rồi vùi mình ngồi trên sofa, trên tay sẽ ôm chặt đồ ăn vặt, những lúc xem tivi đều cười không ngừng.

Cô không thích mang dép trong nhà, thích đi tới đi lui trên nền đá cẩm thạch bằng đôi chân trần của mình, nếu nghi ngờ sàn nhà không đủ sạch sẽ, thì sẽ ném lung tung tất chân trong phòng ngủ của anh.

Phòng ngủ của họ đều do chính tay cô thu dọn lại, người giúp việc không cần dọn dẹp nơi này, cô luôn xấu hổ nói với anh, phòng của mình thì tự mình làm, cho người giúp việc làm thì rất kỳ cục, giống như phơi bày cuộc sống riêng tư cho người khác nhìn thấy vậy.

Anh nhớ những lúc cô đứng trước cửa sổ cạnh giường ngủ, dáng vẻ khi gấp chăn bông của cô; anh nhớ những lúc cô tỉnh dậy với đầu tóc rối; anh cũng nhớ những lúc cô tỉnh lại trong lòng anh, nhìn anh.

Cho dù cô đã đi ra ngoài, thế nhưng toàn bộ đều mang theo bóng hình của cô.

Từ phòng ngủ, phòng khách, bàn ăn, thậm chí là phòng bếp, gần như mỗi không gian ấy đều chứa đựng cô trong đấy.

Không có cách nào khiến anh chuyên tâm trong cuộc sống của mình, thậm chí không muốn về nhà, trở lại cái ngôi nhà không trọn vẹn ấy.

"Anh rể, anh là đàn ông, không đòi chị em mở miệng trước đấy chứ?" Hà Phồn Lượng sớm đã nhìn ra anh ấy đang phân vân, "Chẳng lẽ anh hy vọng tên họ Lý kia theo đuổi chị em?"

Vừa nhắc tới Lý Chính Thanh, cặp mắt Giang Tử Lâm bốc hỏa ngàn ngút.

Anh ta và Hà Phồn Ngọc có thể coi là thanh mai trúc mã, từ trước đã nói muốn kết hôn cô, cho dù sau này thường xuyên bị cô ấy ức hiếp, những vẫn chung tình với cô; thậm chí trong buổi tiệc sinh nhật mười tám tuổi của cô ấy đã quỳ xuống cầu hôn, nhưng lại bị từ chối trước mặt nhiều người.

Hà Phồn Ngọc từng nói, cả đời chỉ coi anh ta là em trai tốt, bảo anh ta từ bỏ ý nghĩ này đi.

Nhưng anh ta chưa bao giờ chết tâm, đợi chờ cực khổ nhưng bữa tiệc ấy lại không dành cho anh ta, cô ấy cự tuyệt kết thân với gia đình họ Lý; nghe tin cô ấy kết hôn, Lý Chính Thanh đã say tí bĩ, lúc đến khách sạn vẫn không ngừng gọi tên Hà Phồn Ngọc trong cơn say.

Anh ta vẫn còn theo đuổi chị cậu?" Anten trên người Giang Tử Lâm dựng lên.

"Ừ.Anh cảm thấy anh ta sẽ bỏ qua cơ hội này à?" Trên thực tế không có, bởi vì chị ấy khi kết hôn, Lý Chính Thanh bỏ đi Pháp du học, quên đi nỗi đau lòng này.

"Đáng chết! Đáng chết! Anh ta dám đụng Tiểu Ngọc một lần cho anh nhìn đi!" Giang Tử Lâm nắm chặt thành nắm đấm. Anh đã gặp qua Lý Chính thanh, trong mắt đầy tình cảm triu mến khi nhìn thấy Tiểu Ngọc.

"Anh rể.À, Giang tiên sinh, tại sao anh ta không thể đụng vào?" Hà Phồn Lượng cô ý đổi cách gọi gọi(điểm yếu) nói: "Hai người bọn anh ly hôn rồi mà."

"Đó là một sai lầm!" Giang Tử Lâm lập tức thét lên, "Tôi căn bản không muốn ly hôn cô ấy!"

Đình! Cặp mắt Hà Phồn Lượng lóe sáng, không ngừng bắn qua người anh ấy, mặt mong đợi.

Giang Tử Lâm giật mình khi thấy mình lỡ lời, vừa ảo não lại lúng túng, nhưng cậu ấy biết mình nói lời thật lòng.

Anh, không muốn mất đi Hà Phồn Ngọc chút nào.

Bởi vì anh yêu cô rất nhiều! "Cô ấy là vợ của tôi, vẫn luôn là.Tôi chưa từng coi cô ấy là vật hy sinh trong cuộc hôn nhân này."

Thờ dài, Giang Tử Lâm dựa vào thành ghế, sự nhớ nhung khổ sở như thế này anh không thể không thừa nhận.

Nhiều lần đem khuya giật mình tỉnh dậy, anh đều cho rằng vẫn còn một cơ thể mềm mại thơm tho ở bên cạnh mình, mặc cho anh ôm trọn vào lòng; nhiều lần những cơn ác mộng bất ngờ xâm nhập, anh đều mơ thấy Tiểu Ngọc mỉm cười đứng trước mặt anh, thế nhưng anh không thể nào ôm lấy cô.

"Nếu như vậy, anh phải đi tìm chị ấy đi!" Hà Phồn Lượng vỗ vỗ vai anh, "Anh phải biết, chị ấy gần đây rất gầy, cả người trở nên tiêu tụy vô cùng."

Giang Tử Lâm nghe qua, tình cảm lo lắng trong lòng của anh không thể dùng lời mà miêu tả hết, lập tức tóm lấy cổ áo của Hà Phồn Lượng.

"Gầy? Dáng người của cô ấy như vậy rồi mà còn gầy nữa? Cô ấy định biến thành miếng ván giặt đồ đấy hả?" Tiêu tụy như thế là ý gì đây? Bên cạnh cô không có ai chăm sóc sao hả?"

"Anh rể, làm sao chị ấy nghe lời a..., ngay cả bà nội cũng khuyên không được chị ấy." Anh cũng là một trong những người bị hại vì khuyên bảo chị ấy đấy "Ngày nào cũng ôm Popcorn với coca không buông, bữa chính thì không ăn, làm việc thì đến khuya mới về nhà. Trừ anh ra, người nào quản được chị ấy?"

Popcorn? Lại là thứ đồ bỏ đi này à? Giang Tử Lâm nghe hết câu đã biết cô ấy đang giận lấy anh, bởi vì trước đây chỉ có anh cấm cô ăn mấy thứ đó, bây giờ tự do rồi cho nên cô ấy muốn ăn đến chết đây.

"Đáng ghét! Cô làm chi phải gây khó dễ cho bản thân mình vậy!" Giang Tử Lâm sốt ruột, theo bản năng đứng lên, anh sẽ đi tìm cô ngay bây giờ!

"Nghe nói mấy ngày trước chị ấy té xỉu ở công ty." Hà Phồn Lương tiếp tục thêm chút dầu cho nóng. "May Tô Dư Oánh ép chị ấy đi bệnh viện truyền dịch."

"Truyền dịch? Cô ấy làm mình vô bệnh viện truyền dịch?" Được được, anh nhất định phải tóm cô trở về đây, cột trên giường, bắt cô ăn đúng giờ giấc! Cầm lấy áo khoác, lòng Giang Từ Lâm nóng như lửa đốt chuẩn bị bước ra ngoài.

Hà Phồn Lương đi tới chặn bước chân của anh. Y chang chị anh, xúc động là quên mình mà não cũng đình trệ luôn, làm việc gì cũng phải nghĩ kỹ rồi mới làm.

"Đợi chút, anh rề, anh định đi đâu?"

"Đi tìm chị cậu! Tránh ra cho tôi!"

"Bộ dạng của anh như thế này mà đi tìm chị em à? Nổi giận đùng đùng như vậy? Rõ ràng là quan tâm đến chị ấy mới đi qua bên đó, nhưng lại dùng cái vẻ đi hỏi tội người ta vậy à, mắng chị ấy vì sao không ăn cơm, vì sao ăn đồ ăn vặt, vì sao không ngoan ngoãn chăm sóc mình thật tốt." Bởi vì anh hiểu rõ tính tình chị mình rồi cho nên Giang Hiểu Lâm cũng hiểu tất cả.

Giang Từ Lâm nghe xong người sùng sốt, mặc dù anh không biết mình có thực sự làm vậy hay không, nhưng những gì Hà Phồn Lương nói đã đúng tám chín phần.

"Nếu không muốn thế? Chẳng lẽ muốn tôi ôm một bó hoa to rồi đi qua đó xin lỗi cô ấy?" Anh hừ lạnh một tiếng, "Làm không được."

"Không ai muốn anh làm như vậy, dù sao chị em cũng là một phụ nữ, tính tình mạnh mẽ đến đâu cũng không cường nổi bầu không khí lạnh mạn." Hà Phồn Lương thật sự sợ không còn cách giúp hai người họ, "Còn anh, muốn có biện pháp, hẹn với chị ấy bữa cơm, khiến cho chị ấy kính hi, thừa dịp không khí hài hòa ấy mà nói lời xin lỗi, chỉ cần da mặt dày một chút đảm bảo chị ấy không nói gì đâu."

Dù sao chị mình lúc nào cũng nghĩ đến anh anh rề. Ai, hai người này cũng thiệt là, làm ra cái chuyện hành hạ bản thân mình, tội gì phải làm vậy, khiến Giang Từ Lâm bối rối rồi ăn nói khép nép như thế này, anh ấy còn chưa làm được!

"Mà cũng có thể suy tính được anh sẽ đi chửi người ta đấy chứ..., nhưng mà." Khóe miệng Hà Phồn Lương gọi lên nụ cười ôn hòa, "Em chắc chắn đây là một cơ hội rất tốt cho Lý Chính Thanh."

"Đi! Tôi đi!" Nghĩ đến Tiểu Ngọc có thể tự vào lòng một người đàn ông khác, anh không kiềm chế bộc phát cơn giận.

Tuyệt đối không được! Mái tóc của cô, đôi môi của cô, cơ thể từ trên xuống dưới đều là của anh!

"Em biết ngay anh rề sẽ làm được!" Hà Phồn Lương ngồi xuống mở laptop, "Em giúp anh đặt trước phòng ăn, em hiểu rõ kiểu phòng ăn nào khiến cho phụ nữ động lòng."

"Cậu dĩ nhiên biết rồi, cậu vốn là sát thủ của mấy cô gái trẻ trẻ." Trong giọng nói mang theo vẻ khinh thường.

Hà Phồn Lương hừ lạnh, anh mặc kệ Giang Từ Lâm nghĩ như thế nào đấy nhé, chuyện quan trọng bây giờ là giải quyết chuyện của chị anh, nếu không anh đây sẽ không chuyên tâm đi hẹn hò với phụ nữ, ai bảo chị anh không may mắn làm chi, lại là người thương yêu anh nhất nữa!

"Cứ như vậy đi, em giúp anh hẹn chị em, tối mai bây giờ, anh được chứ?" Ngần vịn lần không thể lơ hẹn, nếu không thì chuyện này sẽ hỏng bét từ đây.

"Được." Giang Từ Lâm gật đầu hứa, mặc dù bây giờ anh rất muốn đi tìm cô ấy.

Nhưng A Lương suy tính rất chu đáo, tính tình Tiểu Ngọc anh hiểu rất rõ, nhất định phải chuẩn bị thỏa đáng, cô mới chấp thuận nghe anh nói chuyện.

Anh cũng không thể cứng rắn như vậy nữa, lần kích động hôm trước đã khiến anh hối hận, anh vẫn còn nhớ như in, rõ ràng yêu cô đến thế nhưng chỉ vì tính khí tệ hại của mình đã dẫn đến ly hôn.

Rất muốn đem tay mình đi chặt đứt, ký cái gì mà ký hà!

"Em đi đây, mong chờ chuyện ngày mai ra sao!" Hà Phồn Lương cầm cặp sách đi ra khỏi phòng. Nha, cuối cùng chuyện này cũng có thể xoay chuyển rồi!

Giang Từ Lâm quay trở lại phòng làm việc, kéo ngăn kéo, bên trong đó có đặt một tấm hình, là cảnh Tiểu Ngọc mặc váy cưới váy trắng đứng cạnh anh nở nụ cười hạnh phúc. Anh vẫn đề đó, thường xuyên không tự chủ mà mở ra xem nó.

Cần gì phải gây khó dễ cho bản thân mình hả? Anh nên thành thật dừng cảm đối mặt với tình cảm này, cố gắng đoạt Tiểu Ngọc lại, hơn nữa cung cấp cho cô một cuộc sống hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Hà Phồn Lương tới chơi giống như cho Giang Từ Lâm một liều thuốc ổn định tâm trạng, anh biết anh sẽ vì Tiểu Ngọc, nhất định sẽ bỏ xuống lòng sĩ diện của mình, chỉ mong cô quay trở về bên anh một lần nữa.

Vừa nghĩ đến chuyện có thể khiến cho ngôi nhà vắng vẻ này ngập tràn tiếng cười, anh đã ước thời gian mau trôi qua thật nhanh, có thể nhanh nhanh đến

ngày mai.

Mọi việc được sắp xếp ổn thỏa, Giang Tử Lâm có ý về nhà trước thời gian cho phép, anh cần nghỉ ngơi sớm một chút, gần đây anh ngủ không ngon, sắc mặt bây giờ hơi xấu, anh cũng không muốn gặp Tiểu Ngọc lại chỉ chăm chăm ăn đồ ăn thôi, đợi lát nữa về nhà ăn một bữa cơm, tắm, rồi ngủ.

Mở cửa nhà thì anh ngửi thấy trong không khí ngập tràn mùi thức ăn nóng hổi.

Thật là ngoài ý muốn, bình thường đầu bếp chỉ cần để đồ ăn lại đó, anh chỉ việc dùng lò vi sóng hâm nóng rồi ăn, làm sao hôm nay đã tám giờ tối mà trong không khí lại ngập tràn mùi thơm nóng hổi như vậy?

"Anh về rồi à?"

Thay dép xong, đi qua đóng lại khóa cửa, từ trong phòng khách truyền đến một lời hỏi thăm quan tâm anh.

Giang Tử Lâm cho rằng mình đang nằm mơ.

Anh đang hỏi tại sao lại có một người phụ nữ ngồi trên ghế sofa lon ở nhà anh, gập đầu gối, tay cầm bấm điều khiển TV, cười với anh.

"Thế nào lại về trễ như vậy? Em cũng hâm nóng đồ ăn những hai lần." Coo để bấm điều khiển ti vi xuống bàn, rồi ghé sofa lon, đi tới bên cạnh anh, "Mau lại đây ăn đi. Làm sao anh cũng gầy như thế hả?" Nói xong, xoay người đi về phía bàn ăn trong nhà bếp.

Tiểu Ngọc? Giang Tử Lâm khiếp sợ đến nỗi bay mất hồn vía, nhìn Tiểu Ngọc cầm lấy cặp tài liệu trong tay anh, vẫn đứng im tại chỗ, không thể tin nổi đây là sự thật.

Nhưng, trời ạ. Tiểu Ngọc rất gầy! Cô so với mấy miếng ván giặt đồ còn gầy hơn nữa, y như lời Hà Phồn Lượng nói với anh, cô căn bản không chỉ gầy một lượng nhỏ nhỏ, chính xác là sút vài ký.

Sau một khắc, xác định mình không sinh ảo giác, Giang Tử Lâm không nói hai lời liền xông lên trước, từ phía sau ôm chặt lấy bóng hình cô.

Anh cảm nhận được cơ thể đang ở giữa vòng tay của anh, thân thể yếu ớt kia mang mùi thơm quen thuộc lúc trước, thật sự là Tiểu Ngọc! Cô ấy thật sự đã trở lại!

Đột nhiên bị ôm chặt khiến Hà Phồn Ngọc hết hồn, cơ thể rộng lớn như đánh sâu vào trong lòng của cô.

Cô bỏ đi tự ái, nhắm mắt lại, vốn là còn suy nghĩ Tử Lâm có thể sẽ có phản ứng không tốt, cô cũng đã tập cho chính mình nhẫn nhịn nếu có xảy ra cãi nhau. Nhưng sau khi anh bước vào cửa đã khao khát ôm cô trong lòng.

"Thật sự là em." Giang Tử Lâm không thể để cho cô lần nữa, "Anh rất nhớ em"

Lông mi Hà Phồn Ngọc khẽ động đậy, nước mắt không tự chủ chảy xuống, cô giơ tay lên ôm chặt lấy cánh tay chắc khỏe đang để ngang người mình, vuốt ve từng chút như không muốn xa rời nó lần nữa.

"Em cũng rất nhớ anh." Cô không ngờ, mình lại thành thật nói ra lời trong đáy lòng mình.

Cô xoay người, đôi tay quấn chặt lấy cổ anh.

Giang Tử Lâm vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, người trong mộng từng đi mất đi giờ đây đã quay trở về bên anh, so với quá khứ anh càng thêm mê luyện khuôn mặt này.

"Em chuyển về đây ở. Không đề ý chứ?" Cô dịu dàng, giọng nói pha lẫn chút nũng nịu.

"Sao có thể!" Anh dùng lực ôm lấy cô, "Đó là chuyện anh mong còn không được!"

Vậy sao lúc trước anh không gọi điện thoại cho cô, cô có thể sẽ chửi người ta đấy, nhưng chuyện xưa không quan trọng bằng bây giờ, cô không thể để lãng phí thời gian quý báu vào việc cãi nhau được nữa.

Thời gian của cô có hạn, phải quý trọng mỗi phút mỗi giây.

"Vậy chúng ta đi ăn cơm được không? Em chờ đến đói bụng rồi." Cô rời khỏi ngực của anh, muốn đi qua bên kia, nhưng Giang Tử Lâm cô chấp nủ lấy tay cô không buông.

"Anh sợ buông em ra, sẽ không thấy tăm hơi em đâu." Cho đến lúc này anh vẫn chưa tin đó là sự thật, sợ khi buông cô ra, cô sẽ biến mất trước mặt anh.

Hà Phồn Ngọc ngoái đầu nhìn phía sau. Nhìn dáng vẻ Giang Tử Lâm, khiến cho cô vô cùng vui mừng, tất cả đúng như lời Tô Dư Oánh đã nói với cô, bọn họ là một đôi vợ chồng đại diện lý hôn, rõ ràng yêu thương lẫn nhau như vậy, lại kiên quyết đi làm cái chuyện như thế này để khiến hai người họ xa nhau.

Kết quả, chịu đựng sự cô đơn lẫn nhớ nhung từng đêm, cần gì chứ?

Quay người lại, cô đứng trước ngực Giang Tử Lâm, giữ lấy mặt anh, nhón chân lên, đặt lên môi anh một nụ hôn.

Vừa chạm tới hương thơm mềm mại cánh môi, giang tử lâm khó hơn nữa che giấu tâm tình kích động, hân thật chặt ôm gì phồn ngọc, khát cắt tỏ lộ hai tháng này tới nhớ nhung.

Nụ hôn này triển miên kịch liệt, khiến cho chân Hà Phồn Ngọc đứng không vững.

Hai chân mềm nhũn làm cho cô bám vúi lấy bả vai của Giang Tử Lâm, một chút nữa thôi là cô bị hôn đến mức không thở nổi nữa được rồi.

"Tiểu Ngọc. . ." Anh thỏa mãn nhìn cô bị anh hôn đến gần xỉu, tựa lên cơ thể cô, lưu luyến tiếp tục hôn cô không ngừng.

"Cảm thấy là thật chưa hả?" Cô thở hổn hển, trêu ghẹo hỏi anh.

Giang Tử Lâm không lên tiếng, chỉ dùng cái ôm để thể hiện tình cảm của chính mình dành cho cô.

Nếu không phải sợ Hà Phồn Ngọc không thở nổi, chỉ sợ anh sẽ không bao giờ buông cô ra.

Thật vất vả mới đem anh ấy kéo qua bàn ăn cơm, cô nấu nguyên một bàn toàn món ăn anh thích, nhưng khi thấy tình cảnh này, Giang Tử Lâm cảm động đến mức không hiểu nguyên nhân vì sao.

"Em quay lại khiến anh rất vui. . . ." Anh khẩn thiết nhìn cô đầy tình cảm sâu đậm.

"Em muốn để cho anh vui vẻ hơn nữa." Cô cười yếu ớt, đem chén cơm đưa cho anh.

Hà Phồn Ngọc chuyển đèn phòng sang màu dịu nhẹ, còn trưng bày trên bàn thêm hai cây nến, lại bật thêm một bài nhạc trầm bổng.

Hai người bọn họ vây quanh bàn ăn cơm, ai cũng không dám nói nhiều, chỉ sợ làm hỏng cảnh tượng tự như giấc mơ này, bầu không đẹp để không chân thật này.

Giang Tử Lâm ăn liền mấy chén cơm, thứ nhất là vì tay nghề của Hà Phồn Ngọc khiến cho anh xúc động, thứ hai là vợ yêu của anh đã quay về tổ ấm, khiến cho anh cực kỳ vui vẻ ăn hết mấy món trên bàn.

"Anh ăn chậm một chút đi nhá." Cô nở nụ cười, vẻ ngọt ngào pha lẫn sự tiêu tụy trên khuôn mặt.

"Em ăn nhiều một chút, tại sao gầy như vậy?" Lời vừa thoát ra khỏi miệng, anh liền phát hiện tính khí chết tiệt của mình lại tái phát. Trong lòng anh đang trách mắng bản thân, sau đó vội vàng gấp nhiều thứ để vào trong chén của cô.

"Nghe nói em sút ký, anh thật sự rất lo, không cần như vậy nữa nhé." Giọng anh chuyển sang êm ái, "Bắt đầu từ ngày mai, em phải ngon ngoăn ăn cơm đây."

"Tuân lệnh." Cô không còn như thường ngày phản kích lại lời anh bảo, ngược lại dí dõm đáp trả lời anh.

Rất quái lạ! Giang Tử Lâm không thể tin được, tất cả mọi chuyện không chân thật, mà quan trọng nhất là Tiểu Ngọc.

Tính tình của cô giờ đây giống như vẻ bề ngoài dịu dàng của mình, coi trọng tính nhẫn nại, người cũng trở nên chu đáo, tựa như biến thành một người khác.

Mặc kệ như thế nào, cô đã trở lại! Anh không để tâm đến lý do vì sao, vì tương lai của bọn họ đã không còn gì ngăn cách.

"Tiểu Ngọc, về chuyện lần trước. . . ." Giang Tử Lâm quyết tâm đem hiểu lầm lần trước giải thích rõ cho cô.

"Cái gì cũng không còn quan trọng nữa." Cô khẽ mỉm cười, bởi vì chuyện lớn này đã không còn quan trọng đối với cô nữa. "Em đều hiểu."

"Hả?"

"Tiểu Mẫn là bằng hữu của anh, lúc đó anh ta đang chuẩn bị tiến hành phẫu thuật, bởi vì tới lui thuận tiện với bạn trai mình, nhưng không cách nào phát triển quan hệ thân mật, chỉ vì anh ta không phải là phụ nữ chân chính, mới tìm anh để kể khổ." Đây là do Tô Dư Oánh điều tra rõ rồi báo cho cô biết, "Bởi vì trong thời gian dùng thuốc, thân thể vẫn khó chịu, vì vậy anh mới đem anh ta vô khách sạn nghỉ ngơi, chỉ có nơi đó mới anh ta chịu nằm xuống thả lỏng cơ thể."

Lúc nhìn tài liệu này, cô nửa tin nửa ngờ, bởi vì chuyện này xảy ra quá trùng hợp, đặc biệt cô không thể chịu đựng được khi anh dẫn người khác vô khách sạn.

Bởi vì cô quá yêu hắn, yêu quá sâu, hận còn sâu hơn, mới khiến cho cảm xúc nhất thời che mờ lý trí. Nếu như không phải Tô Dư Oánh điều tra rõ ràng thân phận của Tiểu Mẫn, có thể vĩnh viễn cô sẽ không tin vào chuyện này.

Nhưng bây giờ tất cả đều không quan trọng.

Coi như Tiểu Mẫn là phụ nữ thứ thiệt đi chăng nữa, thật sự có quan hệ với Giang Tử Lâm, cô cũng không sao cả.

Cô không muốn ở những giây phút cuối cùng của cuộc đời, ngày ngày nhớ nhung Tử Lâm của cô, khổ sở sống trong sự cô đơn hết quãng đời còn lại.

"Tiểu Ngọc, ngày đó tính tình cả anh không tốt, bằng không anh sẽ không ly hôn với em đâu." Anh bỏ đứa xuống bàn, nắm chặt lấy tay cô, "Đến chết anh cũng không muốn ly hôn với em."

Hà Phồn Ngọc nhìn anh, cảm giác vui sướng từ đáy lòng trào dâng, "Có thật không?"

"Thật! Anh nghe lời A Lượng đã chuẩn bị xong xuôi mọi chuyện rồi, anh định dành nguyên ngày mai để cầu xin em tha thứ lỗi lầm."

Anh ngưng mắt nhìn cô, kích động không thôi, "Sau đó, cầu hôn với em một lần nữa."

Hà Phồn Ngọc bị tình cảm nồng nhiệt của anh đánh thẳng vào tim, cô cười đến rức rở, nước mắt lại từng dòng rơi xuống.

Cô đã hiểu, anh cũng yêu cô.

Bọn họ quả thực là một đôi trời đất tạo nên, ai trong bọn họ cũng không đem chuyện kết hôn làm trò đùa, so với ai khác họ đều nghiêm túc trong cuộc hôn nhân này.

Nhưng, bọn họ có thể quá hạnh phúc, cho nên trời cao ghen tỵ cướp đi mọi thứ.

Thật sự cô đã bị ung thư vú, vị trí bên cạnh tuyến dịch lim-pha, có thể là đệ nhất kỳ. Nhìn tấm chụp X- Quang, cô không thể tin vào ánh mắt của chính mình, tể bào ung thư đang dần dần cướp đi ánh sáng của cuộc đời cô.

Sự nghiệp, hôn nhân, tình yêu, tất cả mọi thứ đang bị tước đoạt đi.

Thật may là, đến cuối cùng, cô còn có thể tự mình nghe được lời tỏ tình của Tử Lâm, có thể biết rõ anh yêu cô như thế này.

"Đừng khóc, em làm sao vậy?" Giang Tử Lâm luống cuống chân tay, anh chưa bao giờ nghĩ Tiểu Ngọc mạnh mẽ như vậy lại có thể khóc.

"Bây giờ anh có thể cầu hôn em." Cô lau nước mắt nước, cười đến vui thích.

Giang Tử Lâm ngẩn ra, khẩn trương nắm lấy tay của cô, sau đó rồi ghé rồi quỳ xuống dưới chân của cô.

"Không cần như vậy, em chỉ cần một câu nói là được rồi." Cô ngăn hành động của anh lại, cô không cần được bạch mã hoàng tử cúi gối cầu hôn, thứ cô cần là tấm lòng chân thật.

"Em có bằng lòng tái hôn với anh không?"

Không liên quan đến nhà họ Giang họ Hà, không phải là kết thân vì kinh doanh, anh chỉ là một người đàn ông bình thường, thành ý cầu hôn người mình yêu thương nhất.

"Em bằng lòng." Cô nở nụ cười, cúi người ôm lấy anh, "Lại một lần nữa."

Giang Tử Lâm ôm trọn cô, dụi vào ngực của cô, bằng tất cả sự trân trọng hôn cô.

Bọn họ ai cũng không hiểu lòng dạ của nhau, cũng chỉ là tình yêu nam nữ bình thường, ở một góc bình thường giữa thế giới, ưng thuận chấp nhận lẫn nhau.

Mặc dù, cái hứa hẹn này không phải là cả đời.

Chỉ còn có nửa năm.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Công ty thực phẩm nhà họ Hà chính thức thúc tiến mở rộng cửa hàng tiện lợi, Hà Phồn Ngọc là người chủ đạo khai triển kế hoạch lần này, dù là hàng tiện lợi, mì phở, cháo các loại đều cùng lúc xuất hiện trên kệ tủ lạnh, cung cấp nhiều sự lựa chọn mới cho người tiêu dùng hiện nay.

Đĩ nhiên với vấn đề phát triển cửa hàng tiện tiện lợi cũng cần phải cẩn thận trong các khâu, ăn thử sản phẩm nhiều lần, xác định đây là đồ vừa rẻ vừa ngon, mới có thể ký kết hợp đồng hai bên với nhau.

Ra sức khuech trương, lượng tiêu thụ đã tăng ngoài ý muốn, trừ những vị chuyên gia thấy bao bì bên ngoài có sự đổi mới, dĩ nhiên còn do kết hợp với các mẫu quảng cáo để khiến nó rầm rộ hơn.

Bên trong phòng họp, Hà Phồn Ngọc biểu dương những đồng nghiệp cực khổ trong kế hoạch này, cũng cho mỗi người đến cửa hàng thường xuyên để kiểm tra thường xuyên, yêu cầu duy nhất chính là không cho phép mọi người cùng lúc xin nghỉ ngơi.

Mỗi người đều cảm nhận Hà Phồn Ngọc có sự thay đổi, cô so với trước kia ôn hòa hơn rất nhiều, hơn nữa đã không còn nóng nảy gấp gáp như trước đây, đối với công việc cần xử thì chậm rãi tiến hành từng bước, rồi trong cách làm việc cũng không còn câu nệ như xưa.

"Tổng giám đốc, em giúp chị xem chừng là được rồi." Thư ký ngọt ngào đi tới bên cạnh cô, "Năm nay chị có 14 ngày dư giả, cũng còn để không đấy nhé."

"Mười bốn ngày?" Như vậy cũng đủ rồi. "Em xem tiếp đến có chuyện gì quan trọng hay hội họp gì không giùm chị". Thư ký hồ nghi nhìn cô một cái, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhanh chóng kiểm tra lịch làm việc.

Hai tháng này việc lớn nhất chỉ có dự án mở cửa hàng tiện lợi.

"Không có! Tổng giám đốc, chị muốn nghỉ ngơi à?" Thư ký rất hưng phấn, do dự án lớn này mà Hà Phồn Ngọc rất ít được nghỉ ngơi.

"Có thể thôi." Nhân nhập đáp lại, cô không còn nhiều thời gian cho lắm, phải mau chóng sắp xếp kế hoạch nghỉ ngơi vài ngày.

Tuần trăng mật của cô, còn chưa được thực hiện!

Muốn đi đâu đây? Gần đây cô tìm hiểu rất nhiều thông tin về du lịch, cảm thấy nước nào cô cũng muốn đi, trước kia cô cực kỳ muốn đi Hy Lạp, nhưng Châu Âu cũng không tồi, Nhật Bản cũng rất đẹp, Đông Nam Á cũng rất tuyệt vời nữa, từng nơi từng nơi cô đều thích cả, nếu có thể đến đó du lịch mười ngày thôi, nhất định sẽ rất tuyệt.

Từ Lâm muốn đi nơi nào nhỉ? Nói không chừng anh ấy sẽ thay cô quyết định.

Xem websites, cô hơi chán chừ, đi du lịch đường dài thường hao tốn nhiều thể lực, cô có biện pháp ứng phó với tình hình đó không đây?

Không biết có phải do tình hình bệnh của cô ngày càng nặng, bây giờ cô cảm thấy rất khó chịu, nôn mửa rồi phát sốt thường xuyên, trước kia rõ ràng không có mấy triệu chứng như vậy.

"Hà Phồn Ngọc!" Bên ngoài truyền đến giọng nói cực kỳ tức giận, kèm theo tiếng giày cao gót trên nền nhà.

"Em đi ra ngoài đi, nhớ đóng cửa." Cô quay đầu lại giao phó cho cô thư ký, Tô Dư Oánh lại muốn đến đây lái nhải huyền thuyên với cô nữa rồi.

Thư ký vội vàng đi ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy luật sư Tô há mồm mắng chửi đang đi vào phòng, cô ngoan ngoãn đóng cánh cửa lại, đỡ phải nhìn thấy trận chiến nảy lửa bên trong kia.

"Câu sao vậy? Tại sao không tìm bác sĩ?" Vừa vào đến cửa, Tô Dư Oánh liền ném pháo.

"Tìm bác sĩ làm gì?" Cô chau nhẹ hàng lông mày, "Cậu không cần lớn tiếng như vậy đâu, mình sẽ không thoái mái."

"Cậu còn dám hỏi mình? Cậu hoàn toàn không đi làm kiểm tra chính xác, mình nghe nói cậu không còn ở nhà cậu nữa!" Tô Dư Oánh một hơi mắng xong, hoàn toàn không lấy tiếp hơi, "Bây giờ cậu trốn đến chỗ nào rồi hả? Trốn chờ chết đấy hả?"

"Mình ở chỗ của Từ Lâm." Đối mặt với cô bạn thân đang làm loạn trong văn phòng, cô nhẹ giọng đáp lại.

"Từ lâm Hả?" Tô Dư Oánh sợ đến nỗi choáng váng, "Giang Từ Lâm? Cậu ở chỗ Giang Từ Lâm như thế nào?"

Hai người bọn họ họp lại rồi hả ?

Không! Không đúng, lúc trước nhắc đến Giang Từ Lâm là Hà Phồn Ngọc tức giận đến nghiến răng kèn kẹt, làm sao đột nhiên thành ra như vậy, trở về tìm anh ta làm gì?

"Hiện giờ mình sống rất tốt, Từ Lâm rất thương mình." Hà Phồn Ngọc liếc cô bạn một cái, "Mình hy vọng cậu giữ mồm giữ miệng như cũ, im lặng là vàng."

"Cậu định tính giấu bệnh tình à?" Tô Dư Oánh lập tức hiểu ý bạn thân, "Cậu muốn ở bên cạnh Giang Từ Lâm, đi hết đoạn đường cuối cùng ư?"

Hà Phồn Ngọc lấy lại nụ cười vốn có, không hổ là bạn tâm giao của cô, hiểu rõ cô như vậy chỉ có cô.

Kể từ sau khi biết bệnh tình, cô đã bị đả kích rất lớn, nhưng rất nhanh liền đổi mặt với thực tế.

Tế bào ung thư tồn tại bên trong cơ thể, sẽ không biến mất cũng sẽ không chuyển biến tốt hơn, bọn họ chỉ biết nó đang ngày một lớn hơn, thậm chí có cơ hội sẽ ăn mòn đến tuyến dịch Lim-pha, nhanh chóng hủy hoại toàn cơ thể của cô trong thời gian sớm nhất.

Cuộc sống ngắn ngủi này chỉ còn lại mấy tháng, cô phải làm sao đây?

Phải ở nhà khóc lóc? Ăn năn hối hận? Còn phải đến bệnh viện tiếp nhận điều trị hóa chất, để Từ Lâm nhìn thấy mái tóc của cô không còn lấy một cọng sao, sau đó lại có nhiều bác sĩ lớn nhỏ đến chỗ cô, chen chúc vào quan sát bệnh tình, cuối cùng trong cơn đau nhức nhối phải đi đến tử vong sao?

Lúc cô khó ngủ thì trong đầu cũng chỉ nghĩ đến Giang Từ Lâm.

Cô hy vọng nhưng lúc mình nghiêng người đều có thể rúc vào lồng ngực của anh, hi vọng cánh tay anh vì cô mà ôm chặt lấy, có thể dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, cảm thụ sự đụng chạm da thịt lẫn nhau.

Cô, tuyệt đối không muốn một mình lặng lẽ tìm đến cái chết, đây là kết luận của cô.

Cho nên thu dọn hàng lý, đem lòng tự ái vứt bỏ, quay trở lại bên cạnh Giang Từ Lâm của cô, chỉ hy vọng cùng anh vượt qua quãng thời gian tươi đẹp ngắn ngủi của cuộc đời này.

"Đây không phải là biện pháp duy nhất, cậu nên tiến hành trị liệu đi." Tô Dư Oánh không thể lý giải nổi cái ý nghĩ điên rồ của bạn mình, "Cậu cứ bỏ mặc cơ thể mình như vậy, mới thật sự không còn thuốc chữa đây!"

"Dư Oánh, tế bào ung thư của mình đang ở bên cạnh tuyến dịch Lim-pha rồi." Cô cam chịu số phận của chính mình.

"Vậy thì thế nào? Mặc dù nó bên cạnh tuyến dịch Lim-pha thì rất nguy hiểm, nhưng cắt bỏ thì vẫn tổng khứ được tế bào ung thư đi, vì vậy bệnh tình của nhiều người khác đều được khống chế nhé!"

"Mình mà vào bệnh viện thì ngày nào cũng nôn mửa, lại mất hết tóc."

"Nhanh cắt bỏ bộ ngực kia đi, nhanh chóng điều trị bằng hóa chất, tổng thể vẫn còn có đường sống."

"Mình không muốn!" Cô chán ghét căn môi, "Ngực của mình đã nhỏ rồi, còn phải cắt bỏ nó đi à?"

Tô Dư Oánh nhất thời trở mặt, nói không nên lời, thì ra là Hà Phồn Ngọc nhà cô sợ phải cắt bỏ bộ ngực ấy đi, cho nên có chết cũng không chịu đi bệnh viện?

"Hà Phồn Ngọc! Đầu óc cậu toàn xi măng đây à? Dù sao cậu cũng nhỏ mà, dù có cắt đi cũng không khác biệt bao nhiêu đâu!" Cô giậm chân kêu trời, "Mình thật sự không thể tin được, lại có người muốn giữ ngực mà không muốn sống cơ đây!"

"Nói chuyện với cậu làm mình tổn thương đây nhé, cái gì mà cắt với không cắt cũng giống nhau? Mình là bởi vì tỉ lệ sống sót rất thấp, nên mới không muốn cắt đi thôi!"

"Cậu không cắt sao biết tỉ lệ sống sót rất thấp hả?"

"Theo tình hình đặc biệt của mình thì sẽ chuyển qua ung thư tuyến tụy Lim-pha, cậu cho rằng mình ngu ngốc hả!" Cô dùng dùng nỗi giận nắm lấy tờ giấy, không khách khí ném qua phía cô bạn thân bên kia, "Tốt lắm, không cần cãi nhau với mình nữa! Rất mệt!"

Tỉ lệ sống sót thấp. Tô Dư Oánh đi tới sofa bên kia ngồi xuống. Cô thật sự không biết nói như thế nào với Tiểu Ngọc, bởi vì có người đến thời kỳ thứ nhất đã chết, có người đến thời kỳ thứ ba vẫn còn sống, nếu như phát hiện ra tế bào và điều trị sớm!

Bây giờ bạn tốt của cô để mặc tình trạng của mình nhue vậy, tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì.

Cô tính toán trong lòng, quyết định áp dụng kế hoạch B.

"Cậu nghĩ mình còn thời gian bao lâu?"

"Nhiều nhất nửa năm." Trên thực tế thì cô cũng không biết.

"Đó là nếu cậu cắt bỏ tế bào ung thư nhanh hơn vài ngày thôi." Nếu như ngay cả việc trị liệu hoặc học cậu ấy cũng không làm, thì ba tháng cũng chưa tới. "Giang Từ Lâm biết việc này không?"

Trong khoảng thời gian như ánh sáng phát ra, Hà Phồn Ngọc ngồi thẳng lên rồi trừng mắt nhìn cô bạn thân. "Tốt nhất cậu nên im miệng lại đi!"

"Vậy, xem ra là không biết đúng không?" Tô Dư Oánh nở nụ cười hả hê. "Cứ như vậy xem ra, có thể em trai cậu cũng không biết à?"

"Không có ai biết, trừ cậu ra."

"Căn cứ vào nghĩa vụ của luật sư, mình sẽ giữ bí mật tuyệt đối; nhưng căn cứ vào mình là bạn bè với cậu, mình phải nói với người nhà và chồng cũ của cậu."

"Vị hôn phu." Cô thêm một câu.

"Hả?"

"Anh ấy cầu hôn với mình rồi, hơn nữa mình cũng đã đồng ý rồi." Cô xấu hổ đỏ mặt.

Oa! Tô Dư Oánh lấy làm kỳ lạ. Hai người này thật sự là đôi báu vật nhà, lại nói mấy hôm trước còn mắng chửi rồi trù yểm nhau như kẻ thù, bây giờ lại đổi giọng gọi vị hôn phu à?

"Được, vậy mình còn có nghĩa vụ báo cáo cho vị hôn phu của cậu."

"Tô Dư Oánh, mình không muốn ai cũng nghĩ mình rất đáng thương...mình không thích mọi người coi mình như bệnh nhân!"

Thời gian còn lại, cô sẽ vượt qua nỗi đau khổ ấy một mình mà thôi.

"Có thể, không khó hiểu rõ tâm tình của cậu bây giờ, nhưng muốn mình cảm miệng cũng cần có điều kiện." Sở trường của cô chính là lập kế hoạch hại người, mà bạn tốt kia kia lại vô tình nhảy xuống hố.

Hà Phồn Ngọc nhún mày, trả lời mấy vấn đề của luật sư cần phải cẩn trọng.

"Cậu phải đi điều trị bằng hóa chất."

"Trời ạ!" Cô hiểu.

"Chính cậu chọn, trị bệnh bằng cách uống thuốc, hay để mình nói cho toàn nhân loại biết hả?" Tô Dư Oánh nắm chắc phần thắng, tràn đầy tự tin mà nở nụ cười.

Hà Phồn Ngọc oán hận nhìn chằm chằm cô bạn tốt, biết rõ cô ấy vì mình, nhưng cô thống hận mấy tác dụng phụ khi trị liệu bằng hóa học, nhất là chuyện rụng hết tóc.

"Im lặng tìm bác sĩ thì được." Cô không thể không khuất phục, nhưng mà không còn nhiều thời gian dành cho cô.

"Đồng ý rồi đấy nhé."

"Còn phải đợi mình đi hưởng tuần trăng mật rồi hẵng nói." Cô vội vàng bỏ sung, "Mình muốn đi hưởng tuần trăng mật với Từ Lâm."

"Trăng mật?" Tô Dư Oánh chần chờ một chút, cũng thế, dù sao cũng là chuyện tốt của người, "Được! Nhưng cậu phải đi bác sĩ kê thuốc."

"Được." Cô đồng ý, dù sao cơ thể bây giờ rất khó chịu, sợ rằng phải dựa vào thuốc để áp chế tạm thời căn bệnh này.

Lúc này Tô Dư Oánh mới hài lòng đứng lên, ưu nhã đi ra ngoài.

"À, quên!" Cô đột nhiên dừng bước, quay đầu, "Chúc cậu hưởng tuần trăng mật vui vẻ!"

Hà Phồn Ngọc nhìn cô bạn thân, lộ ra vẻ thẹn thùng rồi cười tươi tắn: "Cảm ơn cậu."

Cô tuyệt đối sẽ trải qua nó trong niềm vui, dù sao đây cũng là khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời cô.

Hy Lạp, Bắc Âu, Zehder. Còn có nước Pháp? Hà Phồn Ngọc đang ngâm mình trong bồn tắm, xem quan mây địa điểm du lịch, cảnh nào cũng đẹp như nhau, khiến cô khó có thể bỏ qua một chỗ nào cả.

Trước đó đã hẹn với Giang Từ Lâm đi Hy Lạp chơi rồi, tháng mười một đi cũng không tệ lắm đâu nhỉ.

"Em đang xem cái gì đấy?" Bất thình lình, Giang Từ Lâm nghênh ngang mở cửa bước vào trong phòng tắm.

"A!" Cô sợ đến mức chui người vào trong đám xà phòng tắm, "Sao anh không gõ cửa trước?"

"Tại sao anh phải gõ cửa?" Anh đi tới bên cạnh cô, "Ngán vạn lần đừng nói với anh là em biết xấu hổ nha!"

Nếu không có đám bọt xà phòng tắm trước ngực mình, cô sẽ rất xấu hổ nhé..., tại sao người này lại có thể như vậy.

Nén cười, dĩ nhiên Giang Từ Lâm biết Hà Phồn Ngọc đang xấu hổ chứ, mặc dù cũng đã "Rất quen" rồi. Nhưng mấy lần cô ấy tắm đều đóng cửa lại! Anh cầm tài liệu tham khảo du lịch trên tay cô lên, hồ nghi liếc cô một cái.

"Em đang định đi chơi ở đâu à?"

"Ừ. . . . Em muốn đi hưởng tuần trăng mật." Cô nhỏ giọng nói, không biết sao lại cảm thấy xấu hổ thể không biết.

Giang Tử Lâm còn tưởng rằng mình nghe nhầm. Trăng mật? Anh không thèm tưởng tượng nổi quay đầu nhìn cô, sau đó nở nụ cười mừng rỡ.

"À, lần trước hai tụi mình kết hôn, còn chưa đi hưởng tuần trăng mật!" Khi đó kết hôn chớp nhoáng, trên tay một đồng công việc, người nào cũng không rảnh được! Kết quả lại dẫn tới ly hôn như hiện nay, đã không còn ở cạnh nhau nên cũng như ngày nghỉ rồi.

Cô lầu bầu: "Không cần phải nói lần trước với lần này, nghe chả tự nhiên chút nào."

Cô rất ghét khi nhắc tới cái chuyện ly hôn ấy. "Anh không muốn đi à? Em chỉ muốn đi chơi thôi!"

"Em muốn thì anh cũng muốn." Anh nhéo chớp mũi cô, "Em muốn đi chỗ nào anh cũng đi theo đến đó."

Hà Phồn Ngọc hạnh phúc cực kỳ, ngọt như mật đến nỗi không tan được. Lần này quay trở về, không chỉ có mình cô, Tử Lâm cũng có sự thay đổi để 180 độ.

Anh không còn bá đạo như trước, nói chuyện gì cũng đều suy nghĩ kỹ trong đầu rồi mới nói thành lời, cũng không không còn dùng cái giọng rống lên để cãi nhau với cô, ngược lại anh tự nhiên dịu dàng và kiên nhẫn hơn rất nhiều.

Tình cảm hai người bọn họ tăng lên, biết kết hợp sự dịu dàng lẫn kiên nhẫn, cuộc sống trở nên vô cùng tuyệt đẹp trong mắt họ.

Còn cô cũng thường xuyên làm nũng với anh, nhưng đó là một thứ gọi là lệ thuộc vào người mình yêu; mà anh càng ngày càng lời ngon tiếng ngọt, đó là thứ gọi là quyến luyến.

Mặc kệ như thế nào, chuyện ly hôn coi như chưa từng xảy ra, chuyện gây gổ cũng chưa từng tồn tại, bây giờ cuộc sống của họ như một đôi vợ chồng mới cưới, ngọt ngọt ngào ngào.

"Tháng này đi Châu Âu sẽ thấy được tuyết rơi đúng không nhỉ? Em muốn đi đến nơi có ánh nắng chiếu vàng ươm ấy." Cô chọn tới chọn lui, khó có thể lựa chọn được.

"Tháng này?" Anh hơi giật mình, cũng đã giữa tháng mười một rồi.

"Trên căn bản thì em muốn tuần sau xuất phát đi luôn à." Cảnh nhanh càng tốt, tránh đêm dài lắm mộng.

"Tuần sau?" Giang Tử Lâm càng thêm kinh ngạc, làm sao mà gấp gấp như vậy hả? "Sao em đột nhiên muốn đi du lịch?"

"Ừ." Cô nhắc đầu lên, dùng loại ánh mắt đáng thương nhìn anh, "Làm ơn, em thật muốn đi với anh hưởng tuần trăng mật nha!"

Bề ngoài xinh xắn của Tiểu Ngọc cộng với thái độ nũng nịu, đã đủ mê người rồi, bây giờ cô lại ngâm mình trong bồn tắm chỉ để lộ cái đầu nữa, bên dưới lớp bọt xà phòng là một cơ thể không mảnh vải che thân, quả thực là không thể chê vào đâu được!

Giang Tử Lâm không lên tiếng đồng ý, chỉ là đứng lên, bắt đầu cởi áo ngủ.

"Anh làm chi đó?" Tình thế không ổn, Hà Phồn Ngọc muốn lấy khăn tắm, cô nên đi ra khỏi chỗ này ngay bây giờ.

"Tắm thêm lần nữa." Anh nhanh hơn đem khăn tắm vút sang một bên.

"Anh tắm rồi."

"Nhưng không phải tắm với em!" Hai người bọn họ kết hôn đến ly hôn, lại từ ly hôn đến ở chung, cũng chưa bao giờ tắm uyên ương như vậy!

"Không được! Cái người biến thái này!" Cô đứng dậy cũng không được, trốn vào bồn tắm cũng không được, chỉ có thể trở mặt nhìn anh cười sạch đồ, dọt vào ngâm mình trong bồn tắm to lớn này với cô.

"Bồn tắm lớn như vậy, bọt xà phòng cũng nhiều như vậy, chia một ít cho anh không được à?" Anh ngưng mắt nhìn cô. Da thịt Tiểu Ngọc bởi vì khí nóng mờ mịt mà nổi lên một tầng màu hồng hồng, giống như một quả táo chín, khiến người ta muốn hái xuống.

"Nếu bồn tắm rất lớn, làm chi anh dựa sát em như vậy hả?" Cô trốn sang một bên, vẫn bị một người nhanh tay hơn, ôm trọn vào lòng.

"Oa nha!" Giang Tử Lâm đắc chí vui mừng nhìn cô, nhuyển ngọc ôn hương ôm đầy cõi lòng, hơn nữa còn là lần đầu trong phòng tắm, nghĩ thế nào thì không gian cũng đâu có lớn lắm đâu.

"Chúng ta cũng cần chuẩn bị vài thứ cho tuần trăng mật nha." Ngụ ý là anh đồng ý đi với cô.

"Chuyện như vậy cần gì chuẩn bị Không phải anh định ở đây chuẩn bị đấy chứ?"

Chưa bao giờ tắm cùng với anh, cô mắc cỡ cho nên hai vành tai đỏ bừng bừng.

"Chúng ta không cần phải chuẩn bị mọi thứ trong này đâu." Anh còn giả bộ nghiêm túc.

"Không cần làm loạn đâu nhé.Em ngâm lâu quá rồi, đầu hơi choáng." Cô liều mạng giãy giụa, chỉ thấy dục vọng của anh ngày càng tăng hơn.

Anh cắn lấy lỗ tai của cô, cánh tay ôm lấy cô không nghiêm túc di chuyển trên người cô, dù cô có e lệ thế nào, cũng không thắng nổi khung cảnh dụ hoặc như thế này, đầu nhỏ bàn tay anh giữ lại, lưỡi của anh lập tức lấp đầy cái miệng anh đùa nhỏ nhắn của cô.

Đầu cô thật sự choáng váng. Nóng quá! Nhưng cơ thể lại không nghe theo lời cô, đáp lại những cái vuốt ve của anh, tham luyến nụ hôn của anh, cô mờ mịt nhìn căn phòng đầy hơi nước, không kiềm hãm phát ra tiếng rên tí.

Giang Tử Lâm vui mừng vào trong cơ thể mong manh của cô, hôn từng tấc thịt trên người cô, anh cảm thấy nhiệt độ của cô so với trước tăng cao hơn rất nhiều, nhưng anh cứ nghĩ là do đang ngâm trong nước ấm nên như vậy.

Hà Phồn Ngọc then thùng trở qua sự vui sướng, bị Giang Tử Lâm ung dung bế lên, thuận thế kéo khăn tắm trùm lên người cô, vào lúc thần trí còn chưa tỉnh hẳn, đã bị ôm lên trên giường.

Anh dịu dàng đặt cô xuống giường, cẩn thận dùng khăn tắm lau sạch mỗi tấc thịt trên người của cô, cho đến khi toàn bộ khô ráo, tiếp đó đứng ở mép giường, treu đùa té lên lưng cô.

"Oh my God, anh mặc đồ vào đi chứ?" Cô vui mặt vào trong giường, thật sự cô rất lúng túng.

"Cần gì? Dù sao một lúc nữa cũng coi ra mà." Anh nói xong rồi tự nhiên hành động, phủ lên cơ thể nóng hổi của cô một lớp sữa tươi, đưa tới cho cô một hồi rung động.

Chà xát lòng bàn tay, Giang Tử Lâm định dùng tay xoa bóp người cô để mang lại một chút tình thú, nhưng khi anh vừa mới chạm vào thì không khỏi nhăn mày.

Thật nóng! Đây cũng không phải là nóng bình thường, anh vội vàng ôm lấy người cô, mặt Hà Phồn Ngọc vẫn còn phủ một tầng sương mù, hồ đồ nhìn anh.

"Em bị sốt?" Anh vội vã để tay lên trán cô, "Thật sự rất nóng!"

Thật sao? Khuôn mặt Hà Phồn Ngọc đỏ bừng, cô cảm thấy trời đất như quay cuồng, toàn thân cô rất nóng, cô chẳng qua nghĩ là do ngâm nước nóng lâu quá. Còn chuẩn bị bài tập trước tuần trăng mật nữa nên mới ra vậy.

"Mặc quần áo đi, anh dẫn em đi bác sĩ!" Tựa tay lấy chiếc áo lót, Giang Tử Lâm đỡ cô ngồi dậy, mặc vào giúp cô.

"Mặc sai rồi. Ai, không phải anh biết coi nó ra à?" Cô cười khanh khách, đánh lên tay anh.

Đàn ông coi quần áo thường nhanh gọn hơn so với mặc quần áo à?

"Vậy tự tay em mặc đi, anh cũng đi mặc quần áo!" Anh cuống cuống vội vã bước xuống giường, nhưng Hà Phồn Ngọc lại kéo anh lại.

"Anh đừng khẩn trương, em nghỉ ngơi một lát là khỏe." Cô cười yếu ớt, chuyện này cũng không có gì lại đối với cô. "Giúp em lấy một ly nước ấm, em phải uống thuốc hạ sốt."

"Tại sao? Nên đi gặp bác sĩ mới đúng!"

"Chuyện bé chớ xé ra to, gần đây em thường phát sốt, uống thuốc hạ sốt liền khỏe ngay mà." Hà Phồn Ngọc vỗ vỗ anh, lại chui vào trong chăn, "Mặc đồ rất phiền phức, thật chẳng muốn để cơ thể trần trụi lúc ăn lúc hiện đâu."

Thường xuyên phát sốt? Lo lắng của Giang Tử Lâm giảm xuống, nhìn cô bình thản nằm trên gối, anh không làm gì khác hơn là đi pha nước. . . . Trước tiên mặc áo ngủ vào, sau đó chạy vọt vào nhà bếp pha nước ấm cho cô.

Anh nhớ có cái túi chườm đá, thuận tiện tìm kiếm xung quanh.

Nghe âm thanh lục đồ bên ngoài, Hà Phồn Ngọc hạnh phúc không nói nên lời, nhìn Tử Lâm lo lắng khẩn trương như vậy, thỉnh thoảng bị bệnh như vậy mới khiến cô cảm nhận hương vị ngọt ngào của tình yêu.

Cô giờ mép chăn phía đầu giường cảm lên một hộp nhỏ nhỏ, phía bên trong là thuốc hạ sốt của bác sĩ kê hôm trước.

Nửa nằm nửa ngồi trên giường chờ đợi, tiếng rơi đồ thỉnh thoảng vang lên bên ngoài phòng ngủ, cô âm thầm cười trộm, một ngày bình thường Tử Lâm có thể kiếm được mấy trăm ngàn ấy thế lúc này lại luống cuống chân tay như vậy vì cô.

"Nước đây!" Anh như bay mà xông tới trước mặt cô, "Anh đi kiểm cái túi chườm đá, phải dùng làm sao nhỉ, anh không biết!"

"Ngồi xuống đi, anh có muốn lấy hơi tiếp không? Uống nước chứ?" Cô nhận lấy bình nước từ anh, rót cho anh ly nước.

"Em mau uống thuốc, để anh uống nước."

Hà Phồn Ngọc bật cười, đem thuốc trong lòng bàn tay bỏ vào miệng rồi nuốt xuống. Sau đó ôm lấy cánh tay của anh, dựa hẳn lên đó. "Thật xin lỗi, để cho anh lo lắng." Cơ thể nóng rực như đốt cháy da thịt của anh.

"Em thật sự rất nóng, như vậy mà bình thường à?"

"Đây chỉ là phát sốt thôi mà, thân ái." Cô chỉ chỉ túi chườm nước đá, "Đem đá viên bỏ vào trong ấy, lại thêm tí nước."

"Anh làm liền!" Giang Tử Lâm tựa như gió xối ra ngoài.

Một hồi nhón nháo hoảng loạn, túi chườm nước đá cuối cùng đã được giải quyết, cách một lớp khăn lông đặt lên trên trán cô.

Hà Phồn Ngọc yếu đuối vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh cô, cuối cùng Giang Tử Lâm cũng thở dài một hơi, bỏ lên giường, nằm sát bên người cô. Cô lần nữa dựa vào người anh, còn anh thì ôm lấy cô trong lòng.

"Chuyện đi hương tuần trăng mật tuần sau tính sao đây?"

"Dĩ nhiên là đi!" Anh hôn lên tóc của cô.

"Vậy chúng ta đi đâu đây?"

"Em không cần phải nghi ngại trước à?" Đối với chuyện này, lúc nào cũng có thể khởi hành, không vội.

"Muốn đi đâu?" Xem ra dù cô có suy yếu cơ thể, nhưng giọng nói vẫn mang sự cố chấp.

Ai, Giang Tử Lâm thở dài một cái, biết cá tính của cô, mặc dù trở nên nhu hòa một chút, nhưng phần cố chấp này vẫn không bao giờ bỏ được.

Ôm lấy vai cô, quần mấy lọn tóc xoăn của cô, anh suy tư.

"Em thích mây nói có ánh nắng cả ngày đúng không. Lại không thích mùa đông." Trong lòng phát họa sơ sơ, "Vậy chúng ta đi Đông Nam Á cũng tốt."

"Đông Nam Á?" Vừa có ánh nắng mặt trời lại vừa có biển, chuẩn xác là một nơi tốt rồi.

"Được, nhưng em muốn tuần trăng mật này dài một chút."

"Chúng ta đi du lịch ở làng Aman—pub, muốn ở bao lâu thì ở bao lâu."

Nói Giang Tử Lâm nói đến là Aman—re—sorts, khách sạn tương đối cao cấp để nghỉ ngơi.

Aman—pub từ trước đến giờ là một khách sạn trên đảo, cách Đài Loan gần đây nhất chính là tiểu đảo Parma Ricken ở Philippines, hoàn toàn là một khách sạn giữa rừng cây xanh, bình thường trước đó phải bay đến Manila nghỉ ngơi một lát, tiếp nữa mới bắt máy bay nhỏ tiến về phía làng du lịch.

"Em muốn ngủ ở phòng có thể nghe được tiếng sóng biển." Cô nỉ non.

"Không thành vấn đề, ban ngày chúng ta có thể đi ngắm biển trên cát và bơi lội."

"."

Người nằm trong ngực không lên tiếng, Giang Tử Lâm cúi đầu tra xét, cô đã ngủ mất rồi.

Động tác nhẹ nhàng ôm lấy đầu cô, thận trọng đặt cô lên gối, gỡ máy sấy tóc dính trên mặt cô ra.

Cô nói mình gần đây thường bị sốt. Nhất định là do sinh hoạt trước đây không có quy luật cụ thể, mới có thể phá hỏng cơ thể mình như vậy!

Vấn đề là từ sau khi cô trở về, ngày ngày anh đều cho cô uống thuốc, làm thế nào mà vẫn trong bộ dạng như lúc này? Chẳng những không mập lên tương đối, lại có cảm giác cô gầy gộc hơn.

Có lẽ là do thời tiết mấy ngày gần đây lúc lạnh lúc nóng, chắc là do sợ bị lạnh rồi, ngày mai gọi đầu bếp hầm canh cá cách thủy gì đó cho cô bồi bổ thân thể.

Đưa mắt nhìn Hà Phồn Ngọc đang ngủ ngon lành, anh cũng đặt thân mình xuống giường, dịu dàng ôm chặt lấy cô ——

Vợ trước của anh, vợ chưa cưới của anh, người con gái anh yêu nhất.

Nếu có thể ôm cô mãi như vậy, thì anh sẽ là người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Hà Phồn Ngọc sốt 3 ngày liên tục, thật vất vả mới có chuyển biến tốt một chút, Giang Tử Lâm gấp đến độ như đang nằm trên chảo dầu vậy, cô lại kiên trì không chịu đi gặp bác sĩ khám bệnh, còn thúc giục anh phải đem lịch trình tuần trăng mật giải quyết nhanh gọn.

Bây giờ là mùa vắng khách hàng, cộng thêm việc du lịch ở Aman-pub không quá xa xỉ, vì vậy đặt phòng tại đó không thành vấn đề, theo kế hoạch, bọn họ sẽ ở lại làng du lịch trong suốt kỳ nghỉ, muốn đi ra ngoài lúc nào thì chỉ cần thuê một hướng dẫn viên du lịch là được.

Không biết có phải do không khí ở nước khác trong lành hơn hay không, sau khi Hà Phồn Ngọc đến khu nghỉ mát, cơn sốt liền chấm dứt, dù không có người giúp việc cô vẫn vui vẻ sửa soạn hành lý.

Bọn họ chuẩn bị quần áo không quá nhiều, dù sao cũng đều ở trong khu nghỉ mát này là chính, có cần thì đi mua thêm là được.

Bởi vì cô dùng nguyên 14 ngày nghỉ của công ty cùng một lúc, tin tức dĩ nhiên để phía lộ ra ngoài, dù sao trên đời này cũng không có chuyện gì là che giấu vĩnh viễn, rất nhanh đã đến tai bà nội, mà chuyện hưởng tuần trăng mật của bọn họ cũng bẽ ra.

Ban đầu khi bọn họ ly hôn thì hai nhà đều rất kinh ngạc, cảm thấy nên làm rõ việc này, hoặc phải trái gì thì nhà họ Giang cũng nên nói rõ ràng, Hà Phồn Ngọc tính tình đã cứng rắn mạnh mẽ, vừa nhìn thấy tin tức trên tivi liền chạy về tìm mẹ mình, la hét ầm ĩ rồi ly hôn ngay lập tức.

Kết quả như một vòng tròn lớn, vợ chồng bọn họ ly hôn giờ lại cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật, thật đúng là kỳ quái, nhưng tất cả mọi người vẫn chúc phúc cho bọn họ.

Cho nên hai người họ đi chơi trong niềm hạnh phúc dạt dào, ngồi máy bay đến Manila, ở phòng riêng dành cho khách ăn uống một lát, mới ngồi trực thăng đến thiên đường Aman-pub.

"Oa!" Trê phi cơ, Hà Phồn Ngọc hít thở thật sâu, "Thật tuyệt vời!"

Nước biển tinh khiết trong suốt, cộng thêm trời cao xanh thắm một màu, chỉ là đứng từ nhìn, dường như đã bị nước biển hút sâu vào đó.

Cách đó không xa là các gian phòng dành riêng có nhân viên phục vụ, nhận ra khách mình cần phải phục vụ, lập tức tiến lên cầm lấy hành lý, rồi mời bọn họ lên xe.

"Bọn họ sẽ chờ chúng ta phòng mình, thuận tiện sẽ giới thiệu vãn tất hòn đảo này." Giang Tử Lâm mặc áo màu trắng cổ chữ T, cầm cái mũ đội lên đầu cô, "Đi thôi! Xe riêng đã đợi ngoài kia."

Gió lớn, cô vội giữ chặt lấy mũ vành không thôi đã bị gió cuốn đi, để mặc cho anh ôm lấy cơ thể mình, ngồi vào xe Đánh Gôn (xe chạy trên sân đánh gôn), mong đợi để thấy được phòng của bọn họ.

Hành trình lần này tất cả đều do Giang Tử Lâm sắp xếp, Hà Phồn Ngọc dường như không đưa ra được ý kiến gì, bởi vì phần lớn đều cô đều lên con sốt trong thời gian đó.

"Ừ, chìa khóa này cho em." Đến gần phòng trọ, Giang Tử Lâm ném hai chiếc chìa khóa cho cô giữ.

"Làm chi? Mỗi người một cái không được à?" Cô vẫn nhận lấy chìa khóa, mặt mong đợi.

Anh không lên tiếng, khoe miệng nở nụ cười, ôm lấy cô, vỗ nhẹ lên vai cô.

Phòng nghỉ ở đây có cảnh vật rất đẹp, khiến cho Tiểu Ngọc muốn tự mình mở cửa nhìn xung quanh.

Hà Phồn Ngọc nhướn mày, cô tuyệt đối biết có điều gì đó, nhưng Giang Tử Lâm lại không nói cho cô, cô nghĩ có thể bên trong có thứ gì đó, hoặc là . . . Có cái gì vui vẻ đang chờ cô? Rốt cuộc đã đến cửa phòng, thậm chí đứng bên ngoài là đã nghe tiếng sóng biển tí rào ngoài khơi xa.

Trong lòng đầy kích động mở cửa ra, ngẩng đầu nhìn anh một cái, khi anh mỉm cười nhìn lại cô, lập tức dùng sức mở cánh cửa gỗ.

Đẩy cửa ra, gió biển liền ập vào quần lấy người, trong không khí có hương vị nhàn nhạt của biển, phòng nghỉ được thiết kế theo hình lục giác, bên trong theo phong cách ở quần đảo Nam Dương này, mà phía bên phải lại có một tấm rèm màu trắng đang tung bay phất phới.

Đó là sự sắp xếp của Giang Tử Lâm, anh cảm thấy để rèm tung bay trong gió, so với bị buộc chặt tại một chỗ thì lãng mạn hơn bao giờ.

Hà Phồn Ngọc không tự chủ đi tới trước rèm cửa, cánh tay thon thả tóm lấy chiếc rèm đang bay giữa không trung, cảm thụ chút gió biển đang mạnh mẽ thổi vào trong phòng.

Kéo xuống che đầy tầm mắt rèm hậu, đập vào mi mắt, là mênh mông bát ngát xanh thăm biển rộng.

Cô bước ra ban công, bước ra mấy bước nữa, muốn đi xuống cầu thang, muốn lòng bàn chân chạm vào từng hạt cát trắng trên bờ biển; càng đi về phía trước mấy bước, lại được dòng nước biển lạnh lẽo quần lấy hai bàn chân.

"Oa ~" Bởi vì hưng phấn mà Hà Phồn Ngọc nhảy nhót vui sướng, chân trần nhảy xuống nhảy xuống ban công làm bằng gỗ, nhảy xuống bờ cát trắng, chạy thẳng một đường tới bờ biển.

Cô giang rộng hai cánh tay, giống như trời xanh cùng biển rộng vào lòng mình, rồi đá nước biển tung tóe tạo thành bọt nước trắng xóa.

Giang Tử Lâm mỉm cười, đôi mắt đuổi theo bóng dáng của cô, tru nhả đi tới ban công, nghiêng người dựa vào cây cột ngang, ngưng mắt nhìn cô hoạt bát vui tươi, bởi vì mừng rỡ mà hai má ửng hồng.

Ở dưới bầu trời xanh thăm, bên cạnh biển xanh rì rào, trên nền cát trắng xóa, trong gió biển có cô, giống như một bức tranh đầy màu sắc.

Đây là người con gái anh yêu nhất đời này.

Giang Tử Lâm bỗng giật mình, anh kinh ngạc không trong đầu mình lại có suy nghĩ như thế này, nhưng không cách nào chống cự được nó, vui vẻ vì nó.

Có người nói, ăn chocolate có thể thấy được hạnh phúc, là bởi vì ăn chocolate có thể khiến đầu óc phát ra chất phê phê, trong đầu tiết ra càng nhiều, sẽ càng thêm hạnh phúc.

Như vậy, chỉ có nhìn một cô gái đơn thuần như thế kia, lại cảm thấy so với thưởng thức chocolate còn hạnh phúc hơn, đây là vì có gì?

Gọi lên một nụ cười, anh đi xuống bờ cát, tiến lên Hà Phồn Ngọc đang đùa giỡn với nước ở bên kia.

Cô, tuyệt đối sẽ là cô gái duy nhất của lòng anh.

"Thật là đẹp. Thật quá đẹp!" Cô xoay người, ôm lấy anh, "Em vốn luôn hy vọng mình sẽ nghe thấy tiếng sóng biển."

"Bây giờ em đã được nghe thấy rồi đấy thôi." Anh vỗ nhẹ lên trán cô, thích cái cảm giác khi anh sờ lên mặt của cô.

"Đẹp quá đi!" Hai tay cô ôm chặt lấy anh, "Em rất thích nó!"

"Em yêu, trong mắt em chỉ có cảnh này thôi hả?" Bàn tay Giang Tử Lâm giữ lấy đầu cô như giữ một đóa con nít nghịch ngợm, quay qua chỗ ban công lúc này.

Bên đó là một phiến cát rộng, còn có hai cái ghế dài đặt trên đó, hai cái ô to dùng che lên trên và bàn như trong quán bar.

Cặp mắt cô tròn tròn: "Ồi, em vừa có thể phơi nắng vừa có thể uống rượu ư?"

"Chỉ cần em muốn, chúng ta gọi một cuộc điện thoại, sẽ có nhân viên đặc biệt phục vụ."

Giang Tử Lâm không ôm lấy cô nữa, cầm lấy tay cô, hai người bước thật chậm trên bãi cát trắng, "Một phòng khác dùng làm phòng Spa, ở đó có chuyên gia mát-sa, em vừa ngắm biển ngắm trời cao và làm mát sa."

"Oa! Chỉ nghe thôi cũng khiến người ta chờ mong rồi đấy." Cô bắt đầu ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, phòng nghỉ của họ có diện tích rất lớn, có bãi cát riêng, có phòng SPA riêng, quả nhiên đều có thể nghỉ ngơi 24/24 giờ một ngày ở căn phòng này..

"Chúng ta có thể ngồi trên ban công vừa ăn cơm, vừa thưởng thức những con sóng ngoài kia." Cô nhảy lên ban công, cát dính trên chân rơi vãi đầy trên mặt sàn, "Cực kỳ vừa lòng!"

"Nhưng chắc em chỉ ở lại chỗ này hai ba ngày, rồi bắt đầu chán mấy thứ này ngay." Theo tính tình của Tiểu Ngọc, không thể nào ở lại căn phòng này trong vòng mười ngày được đâu.

"Ai nói?" Cô liếc Giang Tử Lâm một cái rồi ngồi xuống, "Em muốn ở cùng một nơi với anh."

Đúng vậy, đây mục đích cuối cùng khiến cô quay trở về bên cạnh Tử Lâm.

Hi vọng ở những ngày cuối cuộc đời này, ngày ngày đều có thể nhìn thấy anh.

Nghe Hà Phồn Ngọc làm nũng, nhìn thấy cô mỉm vành môi mỏng, Giang Tử Lâm cảm thấy như trời đất đang quay cuồng, kích động muốn nhào tới trước ôm lấy cô.

Khuỷu tay của anh tựa lên trên bàn gỗ màu xanh, ánh mắt khêu gợi nhìn cô, cô hiểu hàm ý trong nụ cười của anh, nhẹ nhàng nở nụ cười, chống tay lên bàn, nghiêng người dịch chuyển gần đến anh.

Trước bờ biển rộng họ hôn nhau, Hà Phồn Ngọc cảm giác như mình đang từ từ bị hòa tan vào niềm hạnh phúc lớn lao này.

Nơi này vừa bình dị vừa lãng mạn, quả thực là nơi cô đã từng ước ao trước đây. Hơn nữa, chỉ cần ở chung một nơi với Giang Tử Lâm của mình, thì trên thế giới này dù ở đâu cũng chỉ có hai người bọn họ mà thôi.

Có lẽ do cuộc sống tươi đẹp này sắp chấm dứt, bây giờ cô đối với chuyện nhỏ nhặt nào cũng đều cảm thấy hạnh phúc, làm người không còn có lòng tham, cô cảm thấy mình bây giờ là tuyệt vời nhất.

Chỉ cần nắm lấy tay Tử Lâm, ở nơi cảnh vật tuyệt đẹp này, cô sẽ trân trọng mà nắm lấy những tháng ngày tươi đẹp cuối cùng của cuộc đời mình.

Mới nghỉ ngơi đến ngày thứ tư, Hà Phồn Ngọc lại lên cơn sốt.

Nhiệt độ người cô vẫn hơi cao, tối hôm trước hai người bọn họ “Bật đèn đánh dạ chiến”, sáng ngày kế tiếp, Giang Tử Lâm vẫn còn tham luyện sò người cô, muốn dùng sự nhiệt tình để gọi cô tỉnh dậy, nhưng vừa chạm đến người cô lại sững sờ vô cùng.

"Không cần ngạc nhiên đâu." Cô ngồi trên giường, gọi phục vụ đem nước dừa đến phòng, "Có lẽ là do cảm chưa hết thôi mà."

"Thân thể của em sao yếu vậy hả?" Thuốc bổ cũng uống nhiều lần, thế nào mà không có dấu hiệu chuyển biến tốt?

"Sau khi về, tìm thời gian thích hợp đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe." Nhìn anh, cô thông thả gật đầu đồng ý.

Cô cũng hy vọng mình không bị như vậy, những ngày trắng mặt nào vô cùng quý giá đối với cô, từng giây từng phút cũng không thể lãng phí, nếu có thể, cô cũng không muốn mình lãng phí thời gian vào những cơn sốt.

Thừa dịp Giang Tử Lâm không chú ý cô len lén lấy thuốc dưới gối, sau khi phục vụ đưa nước dừa tới, cô một hơi uống hết thuốc lẫn nước dừa, dĩ nhiên cũng có thể rời khỏi giường.

"Em định đi đâu?" Giang Tử Lâm lo lắng giữ lấy cô.

"Em muốn thay quần áo, muốn đi ra ngoài tắm nắng." Mấy ngày nay ở trong phòng khiến cô buồn bức, nên phải đi ra ngoài phơi chút nắng cho cơ thể khỏe khoắn.

"Em còn đang sốt, Tắm nắng làm cái gì hả?" Giang Tử Lâm vội vàng kéo cô quay trở lại giường, "Em nằm xuống cho anh. Nghi ngơi thật tốt cho anh!"

"Em nói với anh không sao rồi mà." Cô cố chấp, "Hết sốt rồi, anh tạm thời đừng lo nữa!" Cô lật người đi xuống giường.

"Anh không nên lo lắng ư? Em cứ như vậy, anh đương nhiên phải nhiều lời rồi!" Giang Tử Lâm đi theo sau cô, "Chính em đã làm cơ thể mình tệ đi, anh mới lo lắng như vậy! Động một chút là phát sốt, tạo sao anh có thể yên tâm được chứ? Anh phải trông nom em cẩn thận, không thôi thì em phải đi khám bác sĩ với anh!"

Hà Phồn Ngọc ngừng bước chân, lấy mũi chân làm điểm tựa, xoay người đối diện với khuôn mặt nhăn nhó của Giang Tử Lâm.

Cô nở nụ cười ngọt ngào, nhón chân lên, nhẹ đến gần khuôn mặt anh, liền đặt lên đó một nụ hôn nhẹ. "Cảm ơn anh đã lo lắng cho em như vậy!" Cô cười càng tươi, "Nhưng em đảm bảo không sao, xin anh yên lặng một lát." Dứt lời, cô lần nữa xoay người, lần này là đi tới phòng tắm.

Giang Tử Lâm rất thích mấy hành động tinh thoả của cô như vậy, đôi lúc cô sẽ như một con mèo làm nũng với anh, hoặc lúc cô như một nữ hoàng cao ngạo hôn anh. Anh không phủ nhận mình là một người đàn ông ngang bướng, cũng không phủ nhận mình bá đạo như thế nào, thế nhưng anh lại không thích yêu một Hà Phồn Ngọc yếu đuối biết nghe lời. Anh thích cô vì cô hợp tính với anh, thích những lúc cô nổi giận, thích cái tính xấu đôi lúc kích động là nổi giận không thôi, thích những lúc cô vi đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của chính mình, thích đáng về nổi giận khi cô đánh anh; hơn nữa là nhưng lúc giận hờn cãi vã của cô, hoặc là những khi cô cáu kỉnh bức tức, mỗi một hành động, cũng khiến anh ngã gục.

Đó là loại tâm lý rất bất đắc dĩ, rõ ràng mình bị chọc giận đến tức chết đi được, tuy nhiên lại có một loại cảm giác muốn vừa muốn ôm cô vào lòng vừa mạnh mẽ hôn môi cô, sau đó còn nói: "Tính tình em thật tệ, nhưng thật đáng yêu." Loại mâu thuẫn này về nhà là có thể lĩnh hội được.

Nhưng mà, tất cả mọi thứ đã thay đổi.

Sau khi ly hôn, anh trải qua sự cực khổ cùng cô mới lĩnh hội được tầm chân tình này, cảm tạ trời xanh đã để cho cô chủ động quay trở lại bên anh, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, cô cũng không còn so đo tính toán như trước khi ly hôn, cũng không phát giận bừa bãi.

Nghiêm túc mà nói, cô giống như biến thành một người khác, anh biết cô vẫn là Tiểu Ngọc của anh, nhưng mà Tiểu Ngọc bây giờ như mất đi sức sống. Rất quái lạ, không chỉ có tính cách thay đổi, thậm chí là. Cả người cô đều mang đến cho hắn cảm giác, giống như đang từ từ biến mất khỏi thế giới của anh.

"Còn đứng đó làm gì?" Hà Phồn Ngọc rử mặt rồi đi ra ngoài, phát hiện Giang Tử Lâm còn đứng nguyên tại chỗ, "Chẳng lẽ bị em hôn nên ngốc rồi à?"

"Làm sao có thể!" Anh lấy lại tinh thần, nhìn Hà Phồn Ngọc đang đứng giữ cái nạng của buổi sớm nhưng không có cách nào để phân chấn tinh thần, "Em về lại giường đi, anh giúp mang bữa sáng qua."

"Em không muốn." Cô có chút không kiên nhẫn phiền não trả lời anh, "Em muốn ra ngoài ban công ăn. A! Giờ này rất tiện!"

"Tiểu Ngọc!" Giang Tử Lâm mất hứng đi theo sau, trở tay tóm lấy khuỷu tay của cô, "Lên giường ăn, nghe lời, em là bệnh nhân!"

"Em không phải!" Vừa nghe thấy hai chữ bệnh nhân này, cả người cô không được tự nhiên, "Chỉ là con sốt nho nhỏ thôi mà, anh làm chi ngạc nhiên dữ vậy hả?"

"Sốt nhỏ? Tự em nên nhìn lại đi, từ sau khi ở quay lại thì sốt bao nhiêu lần hả?" Giang Tử Lâm cũng không khách khí mà rống lên, "Ba ngày trước bị sốt, chết cũng không chịu đi gặp bác sĩ, quả nhiên là chưa khỏi hẳn, bây giờ lại tiếp tục bị sốt."

"Vậy thì cũng chỉ mới có hai lần." Hà Phồn Ngọc tức giận hất tay anh ra, "Một đáng mày râu, làm gì mà cứ như mấy bà già lải nhải, phiền muốn chết!"

"Anh phiền? Hà Phồn Ngọc, nếu không phải là lo lắng em, anh sẽ như vậy sao?" Quả thực là tốt bụng mà bị thanh vậy, "Em phải chú ý cơ thể của mình đi, anh cũng sẽ không chăm sóc em như vậy."

Hà Phồn Ngọc bồng quay đầu, giọng nói rống lên: "Anh cho rằng em tự nguyện!"

Lời vừa ra khỏi miệng, cô biết mình sai thật rồi. Thiếu chút xíu nữa, trong lúc tức giận cô đã đem căn bệnh ung thư vú của mình cho anh biết rồi !

Cô không tự nguyện mắc căn bệnh ung thư này, căn bệnh này thật tàn nhẫn khiến cho cô sợ hãi muốn tránh cũng không được, muốn quăng nó đi cũng quăng không được, cô chỉ có thể tiếp nhận số phận đã an bài cho mình mà thôi.

Cô muốn sao? Cô dĩ nhiên không muốn. Nhưng dù có không có không cam tâm, cô cũng phải chấp nhận nó!

"Không phải tự nguyện? Em không tự nguyện chuyện gì?" Giang Tử Lâm không hiểu được hàm ý trong lời nói của cô, "Hai tháng sau khi em ly hôn với anh, vì có gì mà chà đạp thân thể mình thành thế này, đừng cho là anh không biết."

Đồ ngốc. HÀ Phồn Ngọc tròn mắt, biết Tử Lâm của cô không nghĩ quá nhiều, rất hài lòng mà quay người lại, đi tới ban công.

"Không cần dát vàng lên mặt mình đi, làm như sau khi ly hôn em khổ sở nhiều lắm không bằng." Cô hừ một tiếng, nhảy nhót ngoài ban công gỗ.

"Cần gì xin lỗi, anh đều nghe A Lương nói hết rồi." Đừng quên, cô còn có một đứa em trai là cánh tay đắc lực của anh.

"Lời nói của luật sư mà anh tin được à?" Cô không lo lắng mà biện minh, "Em đâu có rãnh ngày ba bữa cơm mà tưởng nhớ người ta, do cuồng công việc, với việc chỉnh sửa của hàng tiện lợi nên vậy, mới không phải vì anh đâu."

Giang Tử Lâm nhếch mày, khoe miệng cong lên một góc 30 độ, "Anh từ đầu đến cuối đều không nói là vì anh, tiểu thư tự khai!"

Hà Phồn Ngọc lập tức chu mỏ, trừng mắt nhìn anh, cầm cái ly nhỏ trên bàn gỗ, ném qua người anh.

Cái ly kia không ném vào ngực và trúng vào bụng anh, rồi thấy anh khẽ gập người, rên lên một tiếng, gục lên ban công.

"Ai da!" Tiếng rên vang lên.

Hà Phồn Ngọc sợ hết hồn, vội vàng chạy đến cạnh anh, nhìn thấy anh bị đau đớn mà cuộn tròn người lại, cô lo lắng lung lay người anh.

"Tử Lâm, anh làm sao vậy, đừng làm em sợ!" Cô một tay vuốt vuốt mặt anh, còn tay kia lần mò chỗ bị thương của anh.

Kết quả Giang Tử Lâm lại đưa tay lên, liền đem cô kéo vào trong ngực, để cho cô nằm lên trên người của anh, dựa vào trước ngực anh.

"Ừ, như vậy mới thoải mái hơn này." Anh nằm xuống, thể hiện sự vừa lòng với tình trạng này.

"Giang Tử Lâm." Giang Tử Lâm biết mình bị chơi xỏ, một tay cầm lấy cái chân bàn nhỏ bên cạnh, tính toán đem nó đập lên người anh.

"Này, em giờ cái bàn lên làm gì vậy? Em định mưu sát chồng à?" Giang Tử Lâm tròn to hai mắt, nhìn cô đang cố gắng kéo cái bàn nhỏ kia tới chỗ anh.

"Đáng đời! Ai bảo anh chơi xỏ em." Cô muốn chuyển cái tay còn lại qua để kéo cái bàn, đáng tiếc nó lại bị Giang Tử Lâm giữ chặt: "Em lo lắng như vậy!"

"Rồi rồi, anh cũng lo lắng cho em như vậy!" Giang Tử Lâm nhìn cô đang ở trên người mình, đẩy mắt lộ ra sự đau lòng.

Hà Phồn Ngọc nhìn ra ý tứ tông đôi mắt anh, để tay xuống, mang theo chút áy náy nhìn anh, sau đó ngoan ngoan nằm trên người anh.

"Xin lỗi." Là lỗi của cô, cô nói câu xin lỗi này, về sau cũng sẽ không được nữa rồi.

Cảm nhận nhiệt độ của người trong lòng mình, ngoài ý muốn mới biết nhiệt độ của cô đã hạ xuống, xem ra nước dừa rất có hiệu quả.

"Không sao, em đã hạ sốt rồi, vậy anh cũng không ép em nằm trên giường được." Anh ngồi dậy, vẫn nắm lấy tay cô

"Như vậy cũng không khác là mấy." Nhìn quang cảnh mấy giây, cô lại chứng nào tật nấy.

Nhưng, loại về mặt ấy, mới là Hà Phồn Ngọc của anh.

"Hình như lâu rồi không cãi nhau với em." Giang Tử Lâm nhìn cô cười cười, lộ ra chút vui mừng

"Lúc này mới là em, tương đối giống với em khi trước."

"Ah?" Cô giật mình, nghe lời anh nhưng không hiểu hàm ý trong câu nói ấy.

"Chính là hay sinh sự, tính tình tệ hại của Tiểu Ngọc, đây mới thật sự là Hà Phồn Ngọc của anh." Xoa bóp bóp mũi của cô, anh nở nụ cười. "Anh không cần em phải vì anh, vì sự hòa hợp mà nhẫn nhịn anh như vậy."

Giang Tử Lâm đặt xuống một nụ hôn, liền đi trước đi vào, đi dẫn đồ bữa ăn sáng của bọn họ với nhân viên phục vụ, qua quầy rượu lấy một ít rượu.

Cô đã hiểu! Kể từ sau khi trở lại bên cạnh Tử Lâm, bọn họ đã không còn cãi nhau như lúc trước, thậm chí cô còn thu lại tính tình của mình, không muốn lãng phí thời gian trên việc cãi nhau.

Mà Tử Lâm, thích cá tính trước đây của cô. Thích từ đầu đến chân, chân thành yêu cô.

Cô rất cảm động, thật sự!

Nhưng Tử Lâm không biết rằng, không phải vì muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này với anh, mà cô mới không chế lại tính tình của mình.

Mà bởi vì tình cảnh đã thay đổi hoàn toàn, thân thể này như một chén dầu có thể cạn bất cứ khi nào.

"Anh là cái tên thích bị ngược đãi!" Cô nhanh chóng chỉnh sửa lại cảm xúc của chính mình, trở lại bên cạnh cái bàn gỗ nhỏ, "Bình thường đàn ông đều thích phụ nữ ngoan ngoãn phục tùng họ, như con chim nhỏ nép vào người."

"Anh cũng hy vọng vậy! Anh là đàn ông rất bá đạo, làm sao không thích phụ nữ dịu dàng nhu thuận?" Anh trả lời rất nghiêm túc, "Nhưng là nếu muốn em trở thành như thế, vậy thì không phải người phụ nữ anh yêu."

"Luận điểm của anh thật mâu thuẫn." Nhân viên phục vụ làm việc rất nhanh, ở quầy Bar phía bên kia đã mang thức ăn lên phòng nhanh như vậy.

"Đó là bởi vì anh yêu em thật sự, cho nên anh nguyện ý chấp nhận mọi thứ của em, sau đó hy sinh một chút cá nhân của anh để yêu." Anh xiên một lát trái cây, giọng điệu chân thành không mang vẻ ảm ức.

Hà Phồn Ngọc lặng lẽ đỏ mặt, xe bánh bao trong tay cô.

"Lời như thế, đừng bảo với em là điều hiển nhiên đấy nhé?" Bị chiêu ngọt như mật tấn công, may mà chuẩn bị kỹ cho tâm tư, không thì cô đã sớm ngắt xiu lúc ban này.

"Anh là người thích nói thẳng." Anh nhún mày, cho dù biết đây là lời tỏ tình không lãng mạn, nhưng chắc vẫn khắc sâu vào trái tim của cô.

"Làm sao anh không nói sớm một chút. Hại em vẫn cho rằng anh." Cô dừng lại, "Dù sao trước kia em đã nghĩ, anh vì bất đắc dĩ mới kết hôn với em."

"Không khác là mấy." Nhưng anh lại gạt đầu.

"Giang Tử Lâm!" Cô vùng đồ ăn, hi vọng ông chồng của cô đừng quên đây là bữa ăn kiểu Tây, trên tay của cô đang cầm dao và nĩa.

"Vốn là anh không có hứng thú với chuyện đó, chưa nói đến chuyện đối tượng kết hôn lại là người giành chỗ đậu xe với anh." Giang Tử Lâm giải thích rõ mọi chuyện, "Nếu không phải bởi vì anh hứng thú với người con gái kia, sao anh lại có thể bắt đầu một sai lầm bị giật điện."

Giật điện? "Lúc nào?" Hà Phồn Ngọc nghe được từ khóa chính, đôi mắt lập tức tỏa sáng.

"Sau lúc hai chúng ta cãi nhau vì chỗ đậu xe, lúc đang chờ thang máy." Chỉ nhìn bóng hình cô phản chiếu qua gương thang máy, anh đã bị vẻ "bề ngoài" làm cho mê hoặc.

Hà Phồn Ngọc chu miệng lên, đem bánh bao trong tay bỏ vào miệng. Cả đời cô cũng không quên ngày hôm đó, không cam lòng đi đến đây xem mắt, lúc dùng xe tìm chỗ đậu lại cãi nhau với người ta, kết quả lúc chờ thang máy lại khiến cho cô nhận lấy một cuộc sống tốt đẹp sau này.

Có đánh chết cô cũng không nói, lúc ấy cô cũng có cảm giác nho nhỏ. Thôi, là cảm giác giật điện lớn lớn.

"Lúc ấy liền thích em à?" Cô có chút đắc ý nhìn anh.

"Theo ý của anh là trước khi biết em là chủ xe BMW được hai phút." Anh thật sự không am hiểu lời ngon tiếng ngọt là gì.

Câu này coi như không nghe thấy, cô vui vẻ tiếp tục ăn bánh bao, uống sữa tươi, hai gò má ửng hồng, nhìn sao cũng thấy vui.

Giang Tử Lâm chỉ chú ý cái bánh bao trong tay cô, nghĩ ngợi cô gái này sao có thể ăn bánh bao chậm như vậy? Trên bàn còn một đồng hồ ăn, cô không ăn món khác à?

"Mi này làm bánh ngon thật!" Cô lại xe một miếng, đưa tới bên miệng anh.

Giang Tử Lâm há miệng ăn, một lòng lại bất ổn.

Biết cô thích ăn bánh bao, anh đương nhiên dẫn họ kèm nó theo với bữa ăn sáng, hơn nữa phát hiện nó đã nguội rồi, trọng điểm, cô gái quốc dân nhà anh mấy năm nữa mới uống hết cái ly sữa bên kia đây?

"No rồi, lúc này mới uống một ly sữa đầy, không ăn được nữa." Cô uống một hớp sữa rồi nói.

"Cái gì?" Giang Tử Lâm khẩn trương quát to lên, dọa cô giật mình.

"Làm gì đó? Thì không ăn được nữa, anh lớn tiếng như vậy làm gì?"

"Đây do anh đặc biệt dặn dò người ta chuẩn bị, sữa tươi chất lượng cao cấp, em như vậy thật lãng phí!" Anh nhú mày, nhìn chằm chằm ly sữa bò kia.

"Là vậy?" Vậy cũng đâu nhất thiết kích động như vậy?

Hà Phồn Ngọc cầm ly lên, tận tâm uống hết nó. Chuẩn xác là rất ngon, chỉ là trong bụng của cô giờ đây chứa nhiều nước rồi, thật sự không uống được nữa.

Uống được nửa ly, cô lại để xuống, thấy thể lòng Giang Tử Lâm như lửa đốt, anh định giành cái ly, giúp cô uống vài ngụm.

Hà Phồn Ngọc sợ hãi kêu liên tục, Tử Lâm có chứng dị ứng, uống sữa tươi sẽ bị đau bụng ư!

"Anh làm chi á..., sữa có ngon cũng không thể như vậy, anh đâu uống được sữa tươi!" Cô lo lắng giành lại, "Hôm nay anh bị sao vậy? Ly sữa bò này có giá mấy vạn đây à? Đề ý nó làm gì thế?"

"Bảy trăm vạn!" Giang Tử Lâm tức giận rống to, "Đáng chết, nó có giá trị bảy trăm vạn đấy!"

"Hà?" Một ly sữa tươi giá trị bảy trăm vạn? Hà Phồn Ngọc không tin, cô nhú mày nhìn anh chằm chằm, không hiểu bộ dạng nháo nhào của anh bây giờ là thể thống gì đây. "Ly sữa này nhiều lắm cũng 70 vạn, anh khoa trương."

Cô lắc cái ly, lại mơ hồ nghe thấy âm thanh leng keng.

Hà? Cô nhìn vào trong ly sữa, chỉ thấy toàn sữa tươi trắng như tuyết, hồ nghi hạ mắt xuống, nhìn sâu vào đáy ly, chợt nhìn thấy có một cái vòng nhỏ nhỏ bên dưới đang chờ cô phát hiện.

Ồ! Hà Phồn Ngọc kinh ngạc nhìn Giang Tử Lâm một lát, vội vàng ngoan ngoãn uống sạch ly sữa, cuối cùng đồ chiếc nhẫn lấp lánh đang nằm ở dưới đáy ly ra bàn.

Một chiếc nhẫn kim cương 3 gra, nhẫn kết hôn của cô.

Ban đầu khi mới ký giấy thảo thuận ly hôn thì cô đã quăng chiếc nhẫn này đi, nhưng cuối cùng vẫn không bỏ được nó nên đi tìm trở về, cho đến khi bọn họ ly hôn được một tháng. Cô ôm chặt nỗi kỳ vọng anh sẽ quay trở lại và giải thích rõ với cô, giảm mức trả lại nhẫn cho anh, mặc dù lập tức đã hối hận, nhưng không thể yếu thế mời đến đòi anh lại chiếc.

Chiếc nhẫn này đối với bọn họ mà nói, nó có ý nghĩa to lớn vô cùng, Tử Lâm lại dùng nó tới cầu hôn cô lần nữa, vừa khiến cô vui trong ngọt ngào lại khiến cô vui trong hạnh phúc.

Hà Phồn Ngọc liếc anh một cái, có chút ngượng ngùng nở nụ cười, đem chiếc nhẫn ném vào trong cốc nước lạnh, rửa sạch sữa.

"Anh ngốc thật à? Muốn lãng mạn còn làm thành ra như vậy." Cô vừa nói vừa cười nhìn anh.

"Anh làm sao biết biết buổi sáng em lại phát sốt, còn uống hết ly nước dừa." Nếu là bình thường, Tiểu Ngọc có thể uống hết một ly rồi uống thêm một ly nữa.

Cho nên anh đã nghĩ kế hoạch này không thể che vào đâu được, Tiểu Ngọc ăn bữa sáng cùng anh, sau đó phát hiện chiếc nhẫn, có lẽ sẽ khóc vì vui, có lẽ sẽ cảm động rơi lệ, có lẽ anh sẽ kích động mà đến ôm lấy cô.

Ai! Kế hoạch biến hóa khôn lường thật!

Hà Phồn ngọc vót chiếc nhẫn lên, đồ ly nước đi, sau đó đem chiếc nhẫn đưa cho Giang Tử Lâm.

"Hà?"

"Nghĩ thức không thể thiết." Cô ưu nhã nâng bàn tay mình lên.

"Không phải em đồng ý lời cầu hôn anh rồi à?" Anh oán trách rồi phất táy một cái, ý bảo người phục vụ lui ra ngoài.

"Đó là hai chuyện khác nhau." Cô nâng má, mặt mong đợi nhìn anh.

Giang Tử Lâm không thể làm gì hơn là cầm lấy tay cô, đeo nhẫn vào.

"Xin em hãy gả cho anh, tiểu thư Hà Phồn Ngọc." Anh hôn lên mu bàn tay cô.

"Lại một lần nữa đâu?" Lần này cô nhạo báng chính mình. "Được."

"Chẳng qua anh đang nghĩ chúng ta nên ký một hợp đồng trước khi kết hôn." Giang Tử Lâm nghiêm túc mở miệng.

"Gi? Anh muốn ký một lần nữa?" Sắc mặt cô đột nhiên trắng xanh, "Anh còn muốn kiếm bạn gái bên ngoài?"

"Không phải cái đó..., em điên rồi hả?" Cũng đã đến mức này rồi, còn nghi ngờ anh?

"Vậy còn cần ký cái gì nữa?"

"Khụ, không cho nói một câu, đã ký giấy ly hôn rồi ném lên bàn ăn như vậy, cô nhà trốn đi; sau khi đeo nhẫn, không cho tháo xuống, lại càng không cho phép trả lại cho anh!"

"." Thì ra anh ấy nhớ tới vụ ly hôn trước!" "Vậy em đặt trên khay trà ở phòng khách được không?"

"Hà Phồn Ngọc không cho ly hôn nữa!"

Cô không giấu diếm mà cười khê, dùng sức gật đầu một cái, nhảy qua bàn gỗ nhỏ, trực tiếp nhào vào ngực Giang Tử Lâm.

Cô thật thích cái cảm giác khi ôm thế này, có lúc cô sẽ tự sinh ra một loại cảm giác, chỉ cần cả đời được che chở như vậy, cái gì cô cũng không cần.

Chỉ là, bản thân cô cả đời này đều không làm được rồi.

Hà Phồn Ngọc ôm anh thật chặt, tựa vào lên vai anh âm thầm rơi nước mắt, đợi lát nữa cô sẽ giải thích rằng mình vui quá mà khóc.

Cô thề, Cô bảo đảm, tuyệt đối sẽ không bao giờ ly hôn với Giang Tử Lâm nữa!

Bởi vì một lần này, bọn họ muốn cưới cũng không được.

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chỉ mới đây mà mười bốn ngày nghỉ đã nhanh chóng trôi qua, Hà Phồn Ngọc và Giang Tử Lâm trong suốt thời gian hưởng tuần trăng mật, hai người ngày ngày đều gần bó như keo sơn, phần lớn thời giờ thì trừ những lúc ở trong làng du lịch, Giang Tử Lâm đều sắp xếp đi chơi mấy vùng lân cận, không đến nỗi quá nhàm chán.

Trong vòng mười bốn ngày ngắn ngủn, tổng cộng Hà Phồn Ngọc bị sốt hai lần, điều này làm cho anh bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng.

Thân thể dù không khỏe, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy lại sốt liên tiếp như vậy.

Sau khi Tiểu Ngọc trở lại được hai tháng, cơ thể của cô không những suy yếu, sức ăn thậm chí càng ngày càng giảm bớt, rõ ràng thuốc bổ loại nào cũng đều uống đủ, những so với lúc mới về vẫn gầy hơn rất nhiều!

Nếu sút thêm một chút nữa, cô chắc sẽ thành da bọc xương mất!

Anh bắt đầu chú ý việc ăn uống của cô, chú ý giờ giấc nghỉ ngơi và làm việc của cô, sau đó bắt đầu đăng ký hẹn trước, muốn dẫn cô đi bác sĩ, nhưng mỗi lần nói về chuyện này, cô lại đột nhiên có công việc mà lỡ hẹn, không phải là đi họp bên công ty, thì chính là đi khảo sát thị trường, hoặc kế hoạch nào đó xảy ra vấn đề, lý do nhiều vô số kể.

"Em không có! Thật sự cần cuộc họp mà!" Hà Phồn Ngọc vui mình trên giường, không nhìn được đồng quyền sách lại.

"Lần này anh hẹn chủ nhật tuần tới, bất luận thế nào em cũng phải dư ra chút thời gian!" Anh không vui đi đến bên giường, rót đầy một bình nước sôi.

"Dạ, tuân lệnh!" Cô lồm bồm nghe theo.

Tốt nhất là, mỗi lần đều như vậy cô đều cười cho qua. Giang tử lâm đối với cô không biết nên làm gì cho hơn bấy giờ, rất muốn nửa đêm kéo cô đi đến bệnh viện, nhưng lại sợ chọc cho cô tức giận thì chết.

"Ai, hôn lễ của chúng ta lần này, em định làm như thế nào?" Giang Tử Lâm hào hứng nói với cô, "Bố mẹ anh nói, lần thứ hai tại mình có thể tự tổ chức."

"Nói nhảm!" Hà Phồn Ngọc vừa buồn cười vừa liếc anh một cái, "Cái gì mà người nào cũng nói là lần thứ hai hả?"

Bà nội đã nói, lần thứ hai tốt nhất là đi đăng ký thôi, đừng có tổ chức rầm rộ huyên náo là được.

Hơn một năm trước hôn lễ kia đã tổ chức trong sự vui vẻ, mấy tháng trước thì tin tức ly hôn đã làm cho người ta bất ngờ, mà bây giờ nếu kết hôn thì sao? Hai nhà họ Giang – Hà không ai muốn sự việc này được lặp lại lần nữa. Thật sự mất thể diện.

Dĩ nhiên, Hà Phồn Ngọc đã sống chết tỏ rõ bản thân mình không sợ gì cả nhưng nhanh chóng đã bị bà nội bảo cấm miệng.

"Nhưng lần này anh rất nghiêm túc, anh muốn tự mình chuẩn bị hôn lễ với em!" Anh lấy ra một xấp ảnh, "Nhanh lên một chút, em muốn hôn lễ phong cách như thế nào? Muốn tổ chức ở khách sạn nào đây?"

Hà Phồn Ngọc nhìn dáng vẻ hưng phấn của anh, cảm thấy anh mới giống như một cô dâu sắp lên xe hoa hơn là cô.

"Nếu như nói, em muốn đơn giản, chỉ muốn đi đăng ký thôi được không?" Cô giống như một con mèo con dựa lên cánh tay anh: "Chỉ có em với anh, bà nội với người nhà của anh, đơn giản là tốt rồi."

Giang Tử Lâm có chút kinh ngạc, chiếu theo môi trường sống từ nhỏ đến lớn của cô, anh không ngờ cô lại yêu cầu như vậy.

"Anh cho rằng mình có cơ hội quyết định giúp em, em sẽ muốn mặc váy cưới, tổ chức hôn lễ cho em." Tất cả anh đều suy nghĩ vì cô, dù sao tiệc cưới lần trước anh chỉ bận tâm đến cảm nhận của hai nhà Giang – Hà.

Có, đương nhiên là có.

Trên thực tế khi cô ở lang du lịch đã muốn mặc ngay váy cưới, đứng ở bờ biển kết hôn với anh.

Nhưng cô không thể phụ tâm chân tình của Giang Tử Lâm, người đàn ông mà cô yêu nhất.

Cuộc sống rất ngắn ngủi, anh so với cô còn có nhiều thời gian hơn, có thể tìm cho mình một người ocn gái tốt hơn, hai người cùng

Không, sẽ không có người nào yêu Tử Lâm hơn cô! Sẽ không có người đó đâu!

Nhưng mà, anh có thể sẽ yêu thêm một người khác, và cô sẽ trở thành một đoạn quá khứ sắp bị lãng quên, một đoạn ký ức chôn giấu trong đáy lòng anh, thậm chí dần dần bị quên lãng.

"Em đã nói, có anh là tốt lắm rồi." trước khi trở thành một đoạn trí nhớ, ít nhất cô phải dùng chính sức lực để tồn tại trong đó, mới có thể trở thành một đoạn trí nhớ tuyệt vời của anh.

Giang Tử Lâm dịu dàng ôm lấy cô, vì cô đang ở trong lòng anh nghỉ ngơi.

Thứ sáu tuần sau, chính là sinh nhật ba mươi tuổi của Tiểu Ngọc.

Năm ngoái anh tặng cô gì nhỉ ? Khi đó vừa mới kết hôn, anh không rõ cô thích cái gì, nhưng trực giác cho anh biết cô đang muốn đổi xe, cho nên anh mua một chiếc Lamborghini mới tinh tặng cho cô.

Kết quả cô chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc xe kia, hỏi anh muốn cô bị bắt cóc lắm à?

Chiếc xe ấy đến bây giờ vẫn còn nằm garage, anh không bỏ nó đi được, Tiểu Ngọc thì cảm thấy đi nó quá huênh hoang, cho nên nó bám đầy bụi bặm trong đó.

Năm nay là gì đây? Trải qua nhiều chuyện, đại đột ly hôn rồi lại hợp chung một nơi với nhau, anh hi vọng ngày kết hôn cũng tổ chức cùng ngày sinh nhật

với cô, nhưng thời gian gần đây hơi nhạy cảm đối với hai người.

Anh biết Tiểu Ngọc nhà mình thích phong cảnh thiên nhiên, thích biển, thích núi non hoặc một rừng cây xanh rậm rạp, bởi vì điều kiện có giới hạn, anh không thể tìm được nơi có cảnh sắc như cô mong muốn, chỉ có thể tìm được một chỗ ven hồ rất đẹp.

Anh đã mua một mảnh đất giữa sườn núi, đã sớm sửa sang lại nơi ấy, sử dụng vật liệu bằng gỗ thô sơ. Muốn tạo dựng một nơi hoang phế thành một nơi tuyệt vời.

Núi dựa mặt hồ, kết hợp với cảnh sắc tự nhiên tạo nên vẻ đẹp thơ mộng, không cần nhân công mài dũa quá nhiều, chỗ ấy đã trở thành một bức tranh tuyệt vời.

Ở gian phòng nghỉ hôm trước, anh đã muốn tặng quà sinh nhật cho Tiểu Ngọc.

Cảm giác kìm nén để mình không nói ra thật sự rất khó chịu, nhưng nếu anh không nhận nó xuống, 100% sẽ mất đi ý nghĩa “vui vẻ” có nó.

"Lần này em nghĩ mình nên đi đâu hưởng tuần trăng mật đây?"

"Hả?" Hà Phồn Ngọc có chút ngây người hỏi lại anh "Chúng ta vừa mới đi không lâu mà anh?"

"Lần trước là bổ sung cho lần kết hôn kia, lần này là tuần trăng mật lần hai, ý nghĩa khác nhau." Giang Tử Lâm hùng hồn tuyên bố, "Lần này chúng ta đi Châu Âu được chứ?"

"Em không có thời gian nghĩ." Cô khẽ cười, có trời mới biết một năm mà đi nhưng hai lần tuần trăng mật như cô với anh.

"Chuyện xin nghỉ phép với nghỉ ốm đau, không kém nhau là bao." Anh cũng đã dùng hết ngày nghỉ phép của mình rồi, nhiều lắm là bị trừ tiền lương thôi, tổn thất như vậy mà được đãi ngộ một cuộc sống hạnh phúc cũng còn ít.

Trăng mật lần hai? Sợ là không còn cơ hội nữa rồi.

Hà Phồn Ngọc miễn cưỡng lên tinh thần, ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt Giang Tử Lâm.

Anh vừa chuyên chú vờ hứng thú xem danh sách những thắng cảnh ở Châu Âu, trên tay cầm tài liệu về Hy Lạp, nhìn qua rất hào hứng với nó.

Editor: Bi Ngạn Hoa

Từ Lâm đã không còn nóng tính như trước đây khi cô mọi quen biết, trở nên rất dễ dàng chấp nhận, từ lần trước trăng mật đến khi trở lại cuộc sống bình thường, cơ hồ cũng chỉ có mình anh ôm hết mọi chuyện, vốn trời sinh anh nòn náy, lại có thể tự nguyện khiến cô vui vẻ, làm nhiều việc vì cô, tạo nhiều niềm vui cho cô.

Dĩ nhiên, tất cả mọi người đều có bí mật cần cất giữ, bởi vì đây là một tình cảm rất vất vả mới hàn gắn lại được, ai cũng không muốn khiến nó trở nên tồi tệ hơn, sợ một lần nữa lại đắm vào vết xe đổ kia.

Cô vốn ích kỷ, vốn chỉ hi vọng mình có thể quay lại bên cạnh Từ Lâm, chung một cuộc sống với anh, khiến cho những ngày cuối cuộc đời có anh làm bạn.

Nhưng cô lại quên đỉnh tâm chân tình của Từ Lâm, quên anh cũng có một tình yêu sâu đậm như cô, nên sau khi cô trở về đây, tình cảm giữa bọn họ đã phát triển sâu hơn, bởi vì đã biết mặt nhau một lần là sao, nên càng thêm quý trọng lẫn nhau.

Cô biết như vậy là không được, sớm muộn gì cũng sẽ gây tổn thương cho Từ Lâm, nhưng cô cũng tin tưởng thời gian sẽ xóa nhòa đi tất cả, dù bị thương có nhiều hơn đi chăng nữa, thì một ngày nào đó cũng tan thành mây khói.

Hà Phồn Ngọc khẽ dịch người, cô mệt rồi, nằm lên chiếc gối mềm mại, Giang Tử Lâm đắp chăn lên cho cô.

Gần đây cô càng biểu hiện rõ như mình đang có bệnh, đây mới là chuyện khiến cho anh cực kỳ quan tâm.

Hơn nữa lúc ở tuần trăng mật, khi anh nhiệt tình ôm lấy cô, anh phát hiện có một chút bất thường, ngực trái của Tiểu Ngọc hình như có gì đó là lạ, anh không biết để nói sao cho cụ thể, nhưng cảm giác như có vật gì đó đang ở bên trong nó.

Anh không phải là phụ nữ, nhưng anh cũng thường xem qua các bài báo y học, nếu vớ có dị vật không rõ ràng, nhất định phải đến bệnh viện làm kiểm tra tổng quát.

Đủ loại loại dự cảm không tốt khiến anh cảm thấy có gì đó không ổn, đây cũng là lý do khiến anh kiên quyết bảo cô đăng ký khám bệnh với bác sĩ y khoa mấy ngày nay.

Nằm bên gối, anh dịu dàng ngưng mắt Hà Phồn Ngọc đã chìm vào giấc mộng đẹp, mái tóc xoăn xõa lung tung trên gối, anh tỉ mỉ quan sát khuôn mặt cô, khóe miệng không tự chủ gọi lên một nụ cười.

Phải có cô, mới khiến anh cảm thấy vui vẻ.

Đó là loại cảm giác thỏa mãn bất cứ đâu, anh bắt đầu cảm thấy cuộc đời anh, sự nghiệp, ở khắp mọi nơi đều có sự yêu thương, hình như chỉ vậy là đủ lắm rồi.

Anh cầu nguyện, tất cả mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Tiểu Ngọc bị sốt chẳng qua là do không đầy đủ dinh dưỡng, vù có khác thường cũng là một vấn đề nhỏ mà thôi, chờ sau khi kiểm tra thì chỉ việc nghỉ ngơi và bồi bổ dưỡng chất là đủ với cô.

Ngày hôm nay tất cả đều được hạnh phúc trọn vẹn, anh tin chắc, tương lai cũng sẽ như vậy trôi qua.

Đã bắt đầu mùa đông, rừng núi phủ một sự lạnh lẽo, Giang Tử Lâm phủ thêm áo khoác, bước xuống xe đi vào con hẻm nhỏ.

Trên con đường mòn này toàn phiến đá nhỏ, hai bên đường đều là cây cối và hoa tươi, đại khái cách không xa khoảng 3 mét, đã đi tới một sân bãi rộng lớn.

Một một ban công bằng gỗ rất chắc chắn, hướng ra phía ngoài dọc theo người, đứng ở đây có thể nhìn thấy khung cảnh mặt hồ bên kia, kiến trúc sư đã thiết kế một bồn hoa trên ban công, bốn mùa đều trồng hoa cỏ, bọn họ sẽ liên tục ngắm những đóa hoa nở rộ kiểu diễm mỗi ngày.

Anh xoay người đi vào nhà chính, nhà gỗ 2 tầng theo phong cách Á Đông, tất cả đều được bày trí y như sở thích của Hà Phồn Ngọc, trong phòng có bộ cửa sổ, cửa sổ đều làm bằng kính trong suốt, ngồi ở trong phòng cũng có thể nhìn phong cảnh bên ngoài.

"Giang tiên sinh." Kiến trúc sư mỉm cười nhìn anh.

"Khô cho cô rồi!" Anh ngắm nhìn bốn phía, cực kỳ hài lòng cách bài trí trong nhà "Những thứ này được làm chắc chắn chứ?"

"Ha ha, yên tâm đi, vật liệu tôi dùng đều chất lượng cả." Kiến trúc sư cười tủm tỉm bước lên ban công tầng hai, "Nơi này cảnh vật thật sự rất đẹp, ánh mắt Giang tiên sinh quả nhiên chuẩn!"

"Đây là yêu cầu của tôi.Quả sinh nhật của vợ tương lai." Ngay cả anh cũng không khỏi than thở khi nhìn thấy cảnh tượng này, anh có thể tưởng tượng được Tiểu Ngọc sẽ vui mừng biết bao khi thấy nó.

"Vợ tương lai?" Kiến trúc sư đối với chuyện này tỏ ra ngạc nhiên. Cô nhớ không lầm, Giang Tử Lâm mới 1t hôn không lâu, thật chẳng lẽ là cái cô gái chân dài lúc trước sao?

"Ừ, cô ấy bây giờ có nhiều thân phận." Thật là phức tạp, "Vợ trước thêm vợ tương lai, đồng nhất một người."

Kiến trúc sư ngần ra, "Hà tiểu thư?"

Một thiết kế sư như cô cũng thường xuyên va chạm với giới thượng lưu, biết những những thiên kim tiểu thư như vậy là chuyện bình thường.

Vấn đề là Hà tiểu thư với Giang Tử Lâm không phải mới ly hôn sao? Thiết kế sư sau khi nghĩ thông suốt, khó nén cười khế, xem ra là tan rã rồi hợp.

"Vậy lúc nào thì kết hôn?" Chuyện này hình như chưa nghe thông báo qua?

"Còn chưa có dự định, nhưng trước cuối năm sẽ kết hôn." Anh háng giọng, "Nhưng mà lần này sẽ rất khiêm tốn, nói không chừng chỉ đăng ký kết hôn thôi."

"Đây là chuyện hai người, quan trọng nhất là đối xử với nhau." Thiết kế sư khế mỉm cười, ngó non sông tươi đẹp trước mặt mình, "Nếu như hai người tình nguyện đến đây hưởng tuần trăng mật, tôi sẽ rất cảm động."

"Ha ha, mùa đông tới nơi này, chỉ sợ sẽ rất lạnh, hơn nữa chúng quyết định đi Châu Âu rồi." Vì sợ thiết kế sư khổ sở, anh vội vàng bổ sung thêm một câu, "Nhưng nơi này là chỗ nghỉ ngơi, chúng tôi sẽ thường xuyên đến đây."

"Tôi sẽ mời người đến quét dọn đúng giờ." Thiết kế sư vì suy tính của bọn họ nên mặt vui vẻ: "Lúc nào thì sinh nhật Hà Tiểu thư?"

"Hôm nay."

"Hôm nay?" Thiết kế sư sợ hết hồn, thời gian cấp bách vậy ư?

"Đúng vậy, cho nên tôi mới hẹn cô 10 giờ sáng nay." Giang Tử Lâm nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Tôi phải tới đây trước xác định mọi chuyện đã Ok chưa, rồi mang cô ấy qua đây."

"Qua lại đây một chuyến mất tới bốn giờ, như vậy tôi còn một chút thời gian để chuẩn bị." Hia mắt thiết kế sư sáng lên, giống như cũng tham gia chuẩn bị bất ngờ này mà vui mừng.

"Thời gian? Không phải cô làm xong rồi sao?"

"Cần phải trang trí thêm, tôi có thể để hoa ở phòng khách, chuẩn bị thêm thức ăn, giúp hai người chuẩn bị bữa ăn tối ở đây." Đi đường lên đây mất hai phút, cô sẽ nhờ người đem bữa ăn lên đây.

"Cám ơn cô." Trái qua buổi tối ở đây? Nên rất tốt."Chúng tôi ở bệ cửa sổ dùng cơm, kể núi gần sông."

"Không thành vấn đề, Giang tiên sinh ngài đi nhanh đi!" Thiết kế sư vội thúc giục anh."Bốn giờ đề cho tôi chuẩn bị là dư rồi, trời gần đây tối sớm, anh nhanh đi đón vị hôn thê của mình đi."

Giang Tử Lâm cảm kích sự thân thiết của thiết kế sư, bước đi như bay hướng xe chạy đi.

Căn phòng nghỉ nhỏ nhỏ xinh đẹp, anh dành tặng cho người phụ nữ anh yêu, anh biết Tiểu Ngọc sẽ vô cùng yêu thích chỗ này, quà tặng sẽ khắc vào trong tim, nên anh mới chuẩn bị kỹ từng chút từng chút một.

Mong đừng giống với chiếc xe Lamborghini năm ngoài, chỉ có thể để đó bám đầy bụi bặm.

Khởi động xe, di chuyển ô tô lên phía trước, trong lòng của Giang Tử Lâm hình ảnh của Hà Phồn Ngọc ở Đài Bắc đã chiếm trọn ở đó rồi.

Hà Phồn Ngọc ngồi trên ghế sofa, đôi mắt ngây ngốc nhìn túi xách trên bàn.

Cô thật không ngờ, lúc này hàn lý mang đi lại đơn giản nhẹ nhàng như vậy, giống như hôm đi du lịch, như một việc nhỏ chỉ cần mang theo một ít mà thôi.

Về mặt khổ sở nhìn chằm chằm giấy bút đặt trên bàn, tờ giấy đã để ở đó được một lúc lâu, nhưng cô không biết mình nên viết điều gì lên đó.

Hôm nay là sinh nhật của cô, mấy ngày trước cô đã phát hiện ra khác thường của Tử Lâm, thường xuyên đi ra bên ngoài làm gì đó, sau khi về nhà lại đả ỷ nhìn cô, cô cũng biết, anh đang sắp đặt điều gì.

Nhưng mà, cô muốn đi.

Đã đến lúc, cô nên rời đi, đợi thêm nữa, cô không thể dứt ra khỏi đây, cũng sẽ khiến cho Tử Lâm sinh lòng nghi ngờ.

Cô có thể đoán được hôm nay Giang Tử Lâm sẽ làm gì đó khiến cô vui vẻ, cô rất muốn ở lại đây, cũng rất muốn biết điều vui mừng ấy là gì, nhưng mà cô không thể!

Tất cả đều phải dùng dao chém đứt hết mọi thứ, từ hôm nay trở đi, cô nhất định phải rời xa khỏi cuộc sống của anh.

Hà Phồn Ngọc cắn chặt môi, mới có thể ngăn dòng nước mắt đang chảy xuống. Cô hít sâu một hơi, rồi cuộc nhắc bút lên, viết một dòng đơn giản cuối cùng.

Bọn họ ly hôn vào đêm thất tịch, rồi cuối thu đầu đông họp lại, sau đó cô lại chọn ngày sinh nhật của mình, lại một lần nữa tổn thương Tử Lâm.

Hơn thương tổn tới chính mình!

Nói không chừng bọn họ so Ngưu Lang Chức Nữ còn đáng thương hơn gấp bội, bởi vì không còn đau khổ lần nữa, Ngưu Lang Chức Nữ vẫn có thể đợi một năm gặp nhau một lần, mà cô, thời gian còn lại không còn bao nhiêu?

Muốn đi đâu cô vẫn còn chưa xác định, tóm lại rời khỏi Đài Bắc rồi hẳn nói, trước tiên tìm một nơi dừng chân, rồi thông báo tiếp cho Tô Dư Oánh

Hà Phồn Ngọc viết xong một dòng tin nhắn, lúc ký tên nước mắt cô chợt rơi xuống.

Nước mắt rơi trên giấy thành hai giọt tròn tròn, rất nhanh đã bị giấy hút đi.

Nếu như giọt nước mắt kia đầy máu, nhất định trên tờ giấy trắng ấy sẽ hiện lên hai con mắt đỏ ngầu đến kinh người.

Cô lau đi nước mắt, nâng tay phải lên, trên tay là chiếc nhẫn cưới rực rỡ tượng trưng cho tình yêu của bọn họ, chỉ tiếc bây giờ cô đang bị khối u ngự chiếm, cũng không còn xứng với ánh sáng chói lóa của nó nữa rồi.

Lấy xuống chiếc nhẫn, đây là lần thứ hai cô mang lên, lại cũng là lần thứ hai cô tháo nó xuống.

Xách túi cầm trên tay, so với lần trước có một chút khác biệt, lần này cô thật sự lưu luyến.

Chậm rãi đi về phía cửa, cô liên tục quay đầu nhìn ngôi nhà có bao nhiêu niềm vui chung của bọn họ. Cô không hiểu, tại sao trời cao lại hành hạ cô? Tại sao phải dùng cách này này để kết thúc cuộc đời của cô?

Cô thật vất vả, thật vất vả mới tìm được hạnh phúc!

Trái tim bị thương thống khổ khiến cô rơi nước mắt, bởi vì dù thế nào thì cô vẫn phải xóa hết, cô nén đau thương kéo hành đi ra khỏi phòng, cánh cửa này sẽ hoàn toàn ngăn cách cô với cuộc sống sau này của Tử Lâm.

Tự mình khóa lại, chôn giấu tất cả.

Nàng hi vọng Từ Lâm biết rằng, cô đối với anh không một chút giả dối, chỉ là.Cô không có cách nào cam kết cả đời với anh!

Chỉ vì cuộc đời của cô quá ngắn ngủi.

Giang Từ Lâm hưng phấn cao độ đi ra khỏi thang máy, mới hơn mười hai giờ, lập tức quay trở lại đó, chậm nhất cũng mới ba giờ thôi, thời gian còn chưa kịp.

Khi anh lấy chìa khóa ra, cắm chìa khóa vào ổ thì phát hiện ra cửa đã khóa.

Kỳ quái? Rõ ràng hôm nay Tiểu Ngọc xin nghỉ ở nhà, làm sao lại khóa cửa, cô rời nhà rồi? Giang Từ Lâm cực kỳ hồ nghi, hỏa tốc mở cửa đi vào.

"Anh đã trở về!" Anh cao giọng kêu, tiện tay đóng cửa, "Tiểu Ngọc, chúng ta ra ngoài đi, hôm nay anh muốn dẫn em."

Rời khỏi cửa, bên trong không có một bóng người, chần giống như bình thường được gấp chỉnh tề trên giường.

Anh đi tới phòng sách, phòng chơi đàn, nhìn kỹ phòng làm việc lớn, phòng làm việc nhỏ, cũng không thấy bóng dáng của cô.

Rời nhà? Giang Từ Lâm lấy điện thoại di động ra, phỏng đoán cô chỉ đến chỗ nào gần đây mua đồ.

Kết quả khi tiếng chuông vang lên, lại ở phòng của hai người bọn họ.

Đi trở về trong phòng, anh phát hiện điện thoại của cô để trên bàn trang điểm trong phòng. Tiểu Ngọc thật lười ý, ngay cả điện thoại đều không mang theo! Nhưng chứng tỏ cô ấy chỉ đang ở đâu gần đây thôi, sẽ quay lại thật nhanh,

Đi vòng ra ngoài, trong lòng có chút vui sướng, vui sướng vì nóng lòng, hy vọng có thể vội vàng gặp được cô, lập tức kéo cô lên xe, lái ô tô thẳng tới ngôi nhà nhỏ ven hồ.

Một vật chói mắt, bởi vì phản xạ ánh mặt trời, chiếu thẳng vào mắt của anh.

Anh lấy tay che lại ánh sáng kia, điểm sáng ấy là do một vật đặt trên khay trà ngoài phòng khách chiếu vào, anh cau mày đi tới, mỗi đi một bước, trong lòng lại càng lo lắng.

Bởi vì tình huống như vậy, dường như có chút quen thuộc với anh.

Một chiếc nhẫn lấp lánh đặt trên bàn, phía dưới có một tờ giấy đang bị đè lên.

Hà Phồn Ngọc đáng chết! Tại sao lại một lần nữa hả? Đừng có nói bị ai đó theo dõi rồi chụp ảnh cảnh anh đi gặp thiết kế sư đấy chứ?

Giang Từ Lâm quả thật không thể tin được chuyện này lại có thể xảy ra lần thứ hai, anh nhặt lên tờ giấy. Lần này tuyệt đối không phải là giấy thỏa thuận li hôn, bởi vì bọn họ chưa ký nó!

“Thân ái gửi Từ Lâm ——

Em hiểu rõ anh sẽ kinh ngạc như thế nào, có lẽ cũng sẽ tức giận cực kỳ, không hiểu vì sao em lại muốn bỏ đi.

Em cũng không đối với bất cứ chuyện gì không hài lòng, nhưng mà duyên phận của em và anh đã chấm dứt, thời gian cũng không còn lại bao nhiêu.

Em sẽ không bao giờ xuất hiện lại trước mặt anh, xin hãy quên em đi, tìm một cô gái thích hợp hơn với anh, khiến anh trải qua cuộc sống hạnh phúc sau này.

Hà Phồn Ngọc.”

Giang Từ Lâm đọc rồi đọc, anh gần như đem bức thư ấy khám phá hết từng chữ, lại không nhìn ra bất kỳ dấu mồi nào.

Tại sao? Đến tận cùng xảy ra chuyện gì? Tối hôm qua bọn họ còn bàn chuyện hôm nay sẽ đi ra ngoài ăn sinh nhật, khuôn mặt Tiểu Ngọc đầy mong đợi, còn mong đến nhanh nhanh, không phải chờ ngày hôm nay.

Anh lừa cô nói mình phải đi ra ngoài gặp khách hàng quan trọng một lát, nhưng thật ra là mượn dịp để tới ngôi nhà kia xem xét tất cả mọi chuyện, trước khi xuất phát vẫn không có gì là lung, cô còn tự mình đi ra cửa tiễn anh, dùng giọng điệu nũng nịu mong anh về sớm một chút.

Chuyện gì đang diễn ra ở đây? Hà Phồn Ngọc, nguyên căn là có vấn đề gì đây?

Anh nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên bàn, sao lại vứt nhẫn đi? Bảo anh tìm người con gái thích hợp hơn? Còn là hạnh phúc sống qua ngày?

Trên đời này có ai thích hợp với anh hơn cô hả? Cô gái này rốt cuộc phát bệnh thần kinh gì rồi đây?

Giang Từ Lâm ném tờ giấy đi, hỏa tốc vọt vào trong phòng, mở tủ quần áo ra, quả nhiên phát hiện mấy đồ vật liên quan đến Hà Phồn Ngọc đều biến mất.

Rời liếc qua tủ trên đầu giường, vốn là không có gì nhiều lắm ở đó, nhưng bây giờ cũng trống không, thậm chí ngay cả bàn chải đánh răng và đồ tắm đều biến mất.

Lần này là cô làm thất! Lần trước khi đi cô vẫn chỉ mang theo một ít đồ, mặc dù không mang về đây nhiều đồ dùng, nhưng lần này lại lấy hết toàn bộ, triệt để đến mức nhìn quanh cũng thấy như một mình anh ở mà thôi!

Anh ngồi xuống mép giường, không kiềm được lửa giận, và anh căn bản cũng không thể nào biết lý do khiến cô lại rời khỏi anh.

Cầm điện thoại di động lên, đầu tiên anh gọi mooth cuộc cho em trai bảo bối của cô.

"Hello, anh rề." Giọng nói nhẹ nhàng lên cao, nghe vậy khiến Giang Tử Lâm càng thêm khó chịu.

"Chị cậu ở đâu?" Anh trầm giọng.

"Chị? KKhông phải chị em đang ở với anh sao?" Làm sao lại hỏi tới người quan trọng của anh ta?

"Hà Phồn Ngọc, cậu nói thật với tôi đi, chị cậu đang ở đâu?" Giang Tử Lâm bỗng dưng gầm lên giận dữ, khiến Hà Phồn Lượng giật mình thấy có chuyện lớn không ổn rồi.

"Không thấy chị ấy sao?"

"Cô ấy lại bỏ nhà tôi đi! Quăng nhăn cười lại, để lại một tờ giấy bảo tôi đi tìm người con gái tốt hơn! Cô ấy không liên lạc với cậu sao?"

"Không có! Anh nói cho rõ ràng, chị ấy bỏ nhà đi? Tôi chỗ nào?"

"Nếu tôi biết thì cần hỏi cậu sao?" Anh nói câu nào nghe không hiểu à, "Cậu không biết tôi đi hỏi người khác!"

Giang Tử Lâm chẳng thèm nghe câu trả lời bên kia, nói xong liền cúp điện thoại.

Còn có ai đây? Anh nhớ Tiểu Ngọc có một bạn tốt làm Luật Sư, chính là luật sư ly hôn đi cũng cô hôm trước, anh chỉ nhớ cô ta mang họ Tô, nhưng lại không biết tên cô ta lẫn số điện thoại.

Anh nắm chặt điện thoại di động, quay lại khay trà nắm lấy chiếc nhẫn, lập tức tông cửa xông ra ngoài. Anh quyết định quay về nhà mẹ Tiểu Ngọc trước, nói không chừng cco sẽ về đó.

Người phụ nữ đáng chết! Ngày sinh nhật đáng chết! Rõ ràng bây giờ phải cùng anh vui vẻ ở ngôi nhà ven hồ kia, tại sao lại biến thành cảnh chia lìa ?

Hà Phồn Ngọc! Em rút ra đây cho anh! Tốt nhất lập tức giải thích rõ ràng đi!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: chương 9

Trong lúc bất chợt, cả nhà họ Hà như chiến tranh loạn lạc.

Không một ai biết hướng ra đi của Hà Phồn Ngọc, cũng không có người nào biết nơi cô sẽ dừng chân, di động của cô cũng đã để lại, căn bản không có cách nào liên lạc với cô.

Hà Phồn Lượng cũng đã gọi điện báo cho Tô Dư Oánh, mặc dù cô nàng Trương Nhị Kim Cương này không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng vẫn lập tức lái xe đến nhà họ Hà.

Bà nội Hà đang an tọa trên chiếc ghế gỗ đặt ngoài phòng khách, nhũ hàng lông mày, nghe tiếng người huyên náo như nhà có người chết.

"Luật sư Tô đến rồi ạ!" Người giúp việc thông báo.

Hà Phồn Lượng vội vàng đi tới cửa, Tô Dư Oánh mặt mày lo lắng bước nhanh về phía trước, nhìn thấy cậu ta liền nhỏ giọng chào hỏi vài câu.

"Bây giờ là như thế nào?"

"Chỉ ấy mắt tích, bất luận cũng không có kẻ nào báo tin tức." Hà Phồn Lương lo lắng nhìn về phía cô, "Làm ơn, ngay lúc này đây thì đừng giấu chị ấy nữa!"

"Tôi cũng không biết chuyện gì cả, cô ấy không liên lạc với tôi, gọi vài cuộc điện thoại cũng không thông." Tô Dư Oánh nói xong bước nhanh lên phía trước.

"Điện thoại di động cô ấy không mang theo, đang ở trong tay anh rồi tôi, quá nhiều người tìm cho nên anh ấy tắt máy rồi." Nhìn hành động của Tô Dư Oánh, chắc cũng không biết hướng đi của chị anh rồi đây,

Tô Dư Oánh đi vào phòng khách nhà họ Hà, mấy người thân hoặc đứng hoặc là ngồi nhìn về phía cô, cô biết mình nói chuyện rõ ràng với ai, cho nên bước thẳng tắp đến chỗ bà nội Hà.

"Cô ấy chưa có liên lạc với con." Cô lại nhìn qua phía Giang Tử Lâm đang ngồi bên cạnh bà nội Hà: "Anh đừng có nói với tôi anh cãi nhau với cậu ấy?"

"Cũng không có! Hôm nay là sinh nhật cô ấy, chúng ta đã bàn đi ăn tiệc bên ngoài rồi." Giang Tử Lâm lấy lại tinh thần mà gặm thét: "Có trời mới biết có chuyện gì xảy ra khiến cô ấy không vui mà bỏ đi!"

"Gần đây hai người không gây gỗ chứ? Vậy trước khi ra khỏi nhà anh nói với cậu ấy những gì?" Tô Dư Oánh nhìn chằm chằm anh chần chừ.

"Cũng không có! Không thể nào có chuyện ấy! Tình cảm chúng tôi gần đây tốt vô cùng, tốt đến nỗi mấy người cũng không dám tin đâu!" Đây là lời nói thật, nhưng ở trường hợp mọi người đang rối rít như vậy đều hồ nghi nhìn anh.

"Chỉ ấy có gì lạ lạ không?" Hà Phồn Lương nói lên nghi vấn trong lòng.

"Đã nói với cậu là không có rồi mà! Tôi với Tiểu Ngọc đi đâu cũng như keo sơn!" Giang Tử Lâm đi tới đi lui gặm gừ "Trừ những lúc cô ấy thường hay phát sốt, trong lòng với về mặt cũng không có điều gì bất thường!"

"Phát sốt?" Tô Dư Oánh theo bản năng hô lên, Phồn Ngọc thường xuyên phát sốt?

"Đúng vậy, chính là luôn luôn nóng rần cả người, rất thường xuyên phát sốt, hơn nữa càng ngày càng gầy." Giang Tử Lâm hung ác trừng mắt về phía Tô Dư Oánh, "Cô nói cho tôi biết đi, cô ấy hy vọng tôi không ép buộc cô ấy ăn uống nên mới bỏ nhà đi phải không?"

Tô Dư Oánh tròn tròn mắt, quyền nắm chặt. Cô không thể tin được, bệnh tình của cô ấy lại chuyển hóa nhanh như vậy.

Nói như vậy, nhưng bệnh nhân bị bệnh ung thư đều thường xuyên phát sốt, vậy thì chứng tỏ đã đi gần đến giai đoạn cuối của cuộc đời!

Bộ máy cơ thể bị nhiễm trùng dẫn đến suy thoái, tiếp theo nếu để nặng hơn sẽ suy kiệt dẫn đến cái chết.

Không phải mới chỉ giai đoạn thứ nhất ư? Thật nhanh như vậy?

Cô sớm nên nghe lời, tiến hành điều trị hóa chất và cắt bỏ mới đúng!

"Luật sư Tô, sao sắc mặt con tái nhợt?" Bà nội Hà chú ý đến vẻ mặt quái dị của Tô Dư Oánh.

"Dạ?" Cô giật mình, phát hiện toàn thân đã rỉ ra mồ hôi lạnh.

"Bà nghĩ, con có tin tức để cho chúng ta tham khảo." Bà nội Hà nói chuyện như sóng yên biển lặng, nhưng lại ẩn chứa sự uy nghiêm vô hạn.

"Họ Tô kia, cô biết cái gì?" Giang Tử Lâm lập tức đứng lên trước, lòng như lửa đốt muốn biết đáp án.

Hà Phồn Lương bước nhanh qua ngăn cản anh ta, người ta dầu gì cũng là một cô gái nhỏ, anh rồi đình làm gì đây?

Đụng phải tầm mắt tập kích của bốn phương tám hướng, Tô Dư Oánh biết không nói không được rồi.

Cô tính cũng không nên giấu chuyện này quá lâu, muốn đợi bọn họ đi trắng mặt rồi quay trở lại, tìm cơ hội nói một tiếng với Hà Phồn Lương, nhưng là do chạy đi chạy lại với mấy vụ án tố tụng, khiến cô bận rộn mà quên đi.

Nếu như nói, Phồn Ngọc bởi vì bệnh tình của mình mà muốn rời xa Tử Lâm, lý do này phải nói cho thông.

Bởi vì lúc bắt đầu cũng chính vì chuyện này cậu ấy mới quay trở lại, thậm chí ôm chặt hi vọng cuối cùng với cái ý nghĩ muốn có anh ta làm bạn.

"Không phải nói cô ấy có để thư lại sao?" Cô mở miệng đòi lấy thư.

Hà Phồn Lương lập tức đưa cho cô, tờ giấy kia đã bị Giang Tử Lâm tức giận xoa nhẹ lại mở ra, sau khi mở ra lại về đi, tới tới lui lui rất nhiều lần.

"Quả nhiên là như vậy." Tô Dư Oánh có lẽ đã xác định 100% lý do cô ấy bỏ đi, "Phồn Ngọc muốn hoàn toàn rời xa khỏi cuộc đời của anh."

"Cái gì?" Giang Tử Lâm nghe vậy không dám tin, anh đã làm sai điều gì?

"Không phải rất ân ái sao? Tại sao lại muốn bỏ đi?" Hà Phồn Lượng lần nữa hoài nghi giúp Giang Từ Lâm.

"Vời Từ Lâm không bị gì, mà là vấn đề của một mình Phồn Ngọc, cô không muốn liên lụy bất luận kẻ nào." Tô Dư Oánh hít sâu một hơi, "Cuộc sống cuối cùng, cô muốn một mình trải qua, không muốn làm cho anh khổ sở, cũng không muốn làm trễ nải chuyện của anh."

"Cô ở đây nói hươu nói vượn cái gì? Một chữ tôi cũng nghe không hiểu! Cái gì cuộc sống cuối cùng," Đang lúc hỏi điện như chạy ngang qua đầu, Giang Từ Lâm hình như đã nghĩ ra được chuyện gì: "Tiểu Ngọc bị bệnh?"

Từ phát sốt đến sự khác thường của cơ thể, ép buộc anh không thể không liên tưởng đến ý nghĩ xấu.

Tô Dư Oánh nhìn anh ta một chút, lại hướng nhìn bà nội, sau đó chậm rãi gật đầu.

Mọi người xôn xao, đây là chuyện lớn, tại sao có thể có người lừa gạt không nói ra!

"Là bệnh gì?" Giang Từ Lâm phản trước nỗi giận đùng đùng, nắm chặt bàn tay thành hai quả đấm, trầm giọng hỏi.

"Ung thư vú." Tô Dư Oánh đơn giản thuật lại lời nói của bác sĩ. "Theo lý thuyết, phải là ở thời kỳ mới xuất hiện hoặc giai đoạn đầu, khi xác định có khối u, vì đề tránh cho nó di chuyển đến tuyến dịch lim-pha, phải nên nhanh làm trị liệu hóa chất và cắt bỏ khối u, nhưng là"

"Cô ấy không muốn." Giang Từ Lâm ngoài ý muốn hiểu rõ cô.

"Cô ấy không muốn làm bước kiểm tra tiếp theo, cũng không liên lạc với tôi, một mình ở đó không biết đã suy nghĩ chuyện gì. Sau đó liền quyết định trở lại bên cạnh anh." Tô Dư Oánh thoáng thở phào một cái, "Cô ấy không hy vọng bất kỳ người nào biết chuyện này, cho nên tôi dừng chuyện này để uy hiếp, buộc cô ấy đi gặp bác sĩ."

"Thuốc hạ sốt của cô ấy là do bệnh viện đưa?" Anh luôn chú ý đến đồng thuốc cô luôn có sẵn bên người.

"Ừ, còn có mấy thứ thuốc khác nữa, tôi muốn cô ấy gạt anh uống hết nó." Cô xoa xoa tay, "Tình huống rất không ổn, chỉ có giai đoạn cuối của bệnh ung thư mới có thể phát sốt, nhưng anh mới nhắc cô ấy luôn thường xuyên phát sốt. Nay, điều này làm cho tôi rất lo lắng!"

"Này họ Tô kia, chuyện lớn như vậy cô cũng gạt tôi?" Giang Từ Lâm ác khẩu nhìn chăm chăm cô, "Nếu Tiểu Ngọc có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ không tiếc tất cả khiến cho cô không làm được cái nghề luật sư ấy đâu!"

"Phát cái gì? Đừng cho rằng tôi sẽ sợ anh, Giang Từ Lâm kia!" Tô Dư Oánh không có vẻ sợ hãi gì, còn nhảy qua gần một bước ép về phía anh, "Đây là chuyện của riêng Hà Phồn Ngọc, phải nói cũng là do cô ấy nói, thân là bạn tốt của cô ấy, tôi chỉ biết giữ chặt bí mật! Anh đối phó thế nào tôi liền theo anh, đừng quên, dù sao tôi cũng là luật sư!" Tuyệt sẽ không ngảy ngốc để bị đánh đầu.

"Cái người phụ nữ này!" Giang Từ Lâm không kiềm chế được lửa giận. Bệnh ung thư là chuyện quan trọng như vậy, Tiểu Ngọc lừa gạt anh, cái người như bạn tri tri này cũng không thể cũng như vậy chứ?

"Được được rồi.., anh rề à, chuyện này tất cả cũng không thể do Tô Dư Oánh được, chị ấy không nói, ai cũng không có cách!" Hà Phồn Lượng bước lên trước ngăn Giang Từ Lâm lại, "Chuyện quan trọng bây giờ là chị ấy đang ở nơi nào!"

Đúng! Giang Từ Lâm áp chế cơn giận, quan trọng nhất là Tiểu Ngọc, cô đang ở đâu? Sẽ chạy trốn đi đến nơi nào đây?

"Cô ấy không lái xe, bảo cảnh sát tìm số xe cũng khó."

"Chuyện như vậy lại muốn kinh động đến cảnh sát?" Bà nội Hà liếc Giang Từ Lâm một cái, đúng là tên tiểu tử bị yêu làm cho mù quáng. "Mọi người không nên hốt hoảng, Phồn Ngọc chạy không xa."

"Bà nội, thân thể chị ấy không tốt, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?" Sự lo lắng của Hà Phồn Lượng được viết hết lên mặt anh, chẳng qua phản ứng ôn hòa hơn Giang Từ Lâm mà thôi.

"Luật sư Tô, cháu cứ nói đi?" Bà nội Tô lại mỉm cười nhìn về phía Tô Dư Oánh bên kia, "Cháu mới vừa nói, Phồn Ngọc 'Còn chưa có' liên lạc với cháu, cũng không phải nói 'Không có' ."

Hả? Mọi người rồi rít nhìn về phía Tô Dư Oánh, chỉ thấy cô ấy đang nhìn điện thoại màu trắng trên tay, vừa gọi lên nụ cười.

"Chỉ có bà nội thông minh, nghe hiểu lời Tô Dư Oánh nói." Cô lạnh lùng nhìn về phía Giang Từ Lâm, "Trên căn bản mấy người đều là nhà giàu có, ăn sung mặc sướng phú gia từ đệ, một mình thì làm sao có thể sống ốt ở bên ngoài? Nhiều nhất cũng chỉ hai ngày, bảo đảm Phồn Ngọc sẽ gọi điện cho tôi."

Không phải là không biết được nơi nghỉ ngơi, chính là đói bụng cũng lười đi ra ngoài mua đồ về nhà, về phần tin trạng của Hà Phồn Ngọc bây giờ, có thể là cơ thể đang vậy nên luôn cần có người làm bạn.

"Sao tôi có cảm giác mình đang bị lừa dối nhỉ?" Hà Phồn Lượng có chút vô tội, nhưng người bị trúng đạn ngã xuống đất cũng không thiếu.

"Tiểu Ngọc gọi cho cô?" Giang Từ Lâm chỉ nghe được mấy từ này.

"Đảm bảo cô ấy sẽ không gọi cho anh đâu, bởi vì cô ấy hy vọng anh đi bước nữa đấy." Tô Dư Oánh xoay gót chân, "Chỉ là anh mới nói cái gì nhỉ? Không tiếc tất cả khiến tôi bị gì ư? Dù Hà Phồn Ngọc có gọi cho tôi...tôi cũng sẽ không nói cho anh đấy " Phụ nữ không dễ bị khi dễ đâu!

Nhấc bước chân, cô cứ như vậy thẳng tiến đi ra ngoài cửa.

Giang Tử Lâm thấy thế, vừa giận vừa hờn đuổi lên trước, ah muốn đi theo bên cạnh người phụ nữ kia, là người trước tiên biết tin tức của Tiểu Ngọc.

"Đứng lại!" Bà nội Hà chống gậy đứng dậy, chặn đường đi của anh, "Cậu đi làm cái gì? Muốn chọc người ta ghét mình à? Phồn Lượm, cháu đi cùng với Dư Oánh đi."

"Bà nội!" Giang Tử Lâm rống giận, anh vội vã muốn tìm thấy Tiểu Ngọc, sao bà nội lại muốn ngăn cản anh lại.

"Ngồi xuống! Đến bên ngồi đi!" Bà nhủu mày ra lệnh, đầu năm nay xung đột với thằng nhỏ này không tốt."Phồn Lượm, có chuyện gì thì gọi điện về đây."

"Dạ!" Hà Phồn Lượm nhìn anh rể nhún nhún vai một cái, hết cách rồi, người phóng khoáng luôn được người ta ưa thích!

Mất thấy Hà Phồn Lượm chạy ra, Giang Tử Lâm chỉ có thể ngồi tại chỗ lo lắng.

Anh không thể lý giải, tại sao phát sinh căn bệnh nghiêm trọng như thế, Tiểu Ngọc lại một chữ cũng không đề cập tới? Đây là chuyện lớn liên quan đến sinh tử con người! Bệnh ung thư không phải là bệnh cảm bình thường, tại sao cô có thể không làm trị liệu cũng không chịu cắt bỏ, khiến tế bào ung thư tiếp tục khuếch tán toàn thân như vậy?

Để cho anh không cách nào tha thứ, thế nhưng cô lại vứt bỏ anh, còn bảo anh đi tìm người phụ nữ khác?

Đời này trừ cô ra, ai có thể khiến anh yêu được nữa?

Cô cho là chỉ cần rời đi, anh sẽ mau quên đi mối tình ly biệt ấy, cùng với người phụ nữ khác trải qua những tháng ngày sau này, sau đó đó sẽ quên cô ư?

Sao cô có thể ngây thơ như vậy? Sao lại có thể người phụ nữ khác sẽ hoàn hảo hơn cô, thích hợp với anh hơn cô?

Con người khi còn sống, chỉ biết có một đối tượng trong cuộc đời này, trong biển người mênh mông tìm ra người thích hợp nhất rất là khó khăn, nhưng mà anh đã tìm được.

Nếu tìm được, làm sao có thể còn người khác thích hợp hơn?

Hà Phồn Ngọc, nhất định em bị sốt khiến cho đầu óc không còn tỉnh táo nữa rồi.

Đời này, ngoài cô ra thì ai cũng dừng hòng! Thà cô cho phép hoặc cam kết cái nhau đến hết cuộc đời, ai dám bỏ rơi ruột thịt máu mủ, người đó chính là kẻ tầm thường!

Đêm dần dần tới, một đôi nam nữ xinh đẹp từ trong thang máy đi ra, dưới ánh hoàng hôn hắt vào hành lang nhỏ hẹp đi vào một nơi. Trong không khí hỗn tạp mùi thú, tiếng mèo gọi tình bên tai không dứt, tường gỗ mỏng như tờ giấy, cách âm kém đến nỗi tiếng động bên trong kết hợp với tiếng mèo kêu thành bản hòa tấu.

Đi tới cửa phòng trong góc tối, người phụ nữ gõ cửa.

Qua một lúc lâu cửa mới mở ra, chỉ hé ra khe cửa, sau khi thấy rõ ràng người mới tới, xích khóa mới thả ra.

Cô gái đi trước bước vào trong, tay đặt sau lưng ý bảo người con trai dừng bước, để cô đi vào trước rồi gọi sau.

"Thật may mắn khi cậu cái nơi như vậy để dừng chân đấy." Tô Dư Oánh ngồi trong không khí có mùi tanh, cũng mau phun: "Cậu không thể tìm cái khách sạn nào khá hơn được à?"

"Mình chỉ muốn nghỉ ngơi một chút thôi, bản hiệu bên ngoài không phải viết làm nhà nghỉ sao?" Hà Phồn Ngọc cau mày, ai biết nơi này lại nát đến vậy đâu."Mình nghĩ như vậy cũng tốt, ít nhất mọi người sẽ không đến nơi như thế này tìm mình."

"Đứng lên, giường gì mà bẩn kinh khủng vậy!" Tô Dư Oánh vội kéo cô bạn đứng lên, xách luôn cái túi bên cạnh: "Đi, đến chỗ của mình đi."

"Không được!" Hà Phồn Ngọc kéo cô lại, lắc đầu một cái, "Từ Lâm sẽ tìm được chỗ của cậu."

"Mình có một căn hộ riêng cho cậu ở rồi, dù sao mình cũng là một luật sư ,à, OK?" Thật là quá khinh thường cô!

"Mình mệt quá, rất muốn ngủ." Cô kéo cánh tay Tô DƯ Oánh như lệ thuộc vào nó, kéo cánh tay cô ấy tới gần hơn

"Cậu nên tìm chỗ khác rồi tính, sau đó ngủ một giấc ,rồi tiếp nhận trị liệu."

"Không còn kịp rồi ? Mình luôn bị sốt." Lời nói vừa nói ra khỏi miệng, Hà Phồn Ngọc đau buồn "Mình hiểu rõ ngày tháng của mình không còn nhiều, cho

nên mới chọn cách rời đi."

"Cậu đến bác sĩ lần nào hả, tự mình cũng đoán được bệnh à?" Tô Dư Oánh khinh thường hừ lạnh một tiếng, "Đi mau, nơi này mình không muốn ở lâu! Hà Phồn Lượng!"

Hả? hà Phồn Ngọc sợ hết hồn, sao nghe Tô Dư Oánh gọi tên em trai mình nhỉ?

Cửa bị đẩy ra, Hà Phồn Lượng giật hồn đi vào trong.

"Dư Oánh, làm sao cậu lại đi cùng với A Lượng hả?" Cô theo bản năng lui về phía sau.

"Chị à, chị có biết mọi người rất lo cho chị không? Vô duyên vô cớ tự dưng lại mất tích!" Hà Phồn Lượng tức giận vọt đến trước mặt chị mình, "Coi như chị muốn tránh Giang Tử Lâm kia đi, cũng có thể về nhà mà! Chỉ cần chị nói với em một câu, em lập tức đuổi anh về đi."

Nhìn thấy khuôn mặt khó chịu của bạn thân, bây giờ lại thấy em trai thân yêu của mình, Hà Phồn Ngọc không nhịn được mà rơi nước mắt, giang hai cánh tay ôm em trai.

"Tốt lắm, đi trước rồi tính!" Tô Dư Oánh giật nhẹ tay áo Hà Phồn Lượng, gọi cậu ta nên làm việc chính sự. "Hà Phồn Lượng, cậu phụ trách ôm chị cậu đi."

"Hả? Tại sao mình phải bị người ta ôm?" Cô tròn to mắt, Hà Phồn Lượng cũng đã trở tay ôm cô lên, "A Lượng, thả chị xuống."

"Bệnh nhân phải ngoan một chút." Hà Phồn Lượng khẽ cười, mặc kệ bà chị mình đang giãy giụa.

Bọn họ nhanh chóng rời khỏi cái khách sạn ruột da rách nát này, Tô Dư Oánh vội vàng chạy ra ngoài hít thở không khí trong lành, mở cửa xe, đẩy chị em nhà Hà vào trong xe.

"Cậu thật rảnh rồi, làm cái gì mà bỏ nhà đi, khiến cho trên dưới nhà Hà không ai được yên ổn!" Một cái liền đóng cửa xe lại, Tô Dư Oánh cũng không khách khí phát tiết, "Hơn nữa cơ thể của mình mà cũng không chịu để ý, đi trắng mặt xong cũng nên đi trị liệu chứ."

"Mình bị sốt, chúng mình cũng biết rõ tình huống đã tệ tới đâu rồi, chỉ có bệnh nhân ung thư mới có thể như vậy." Hà Phồn Ngọc nhắc đến bệnh của mình, không cam tâm nói ra.

"Chờ kiểm tra lại rồi nói tiếp đi, đừng ở đó mà suy đoán bậy bạ." Đi hành cái nghề luật sư này, có một phần chứng cứ một phần lời nói mới chuẩn xác.

Tô Dư Oánh không vui khởi động xe, chạy gấp đi. Hà Phồn Lượng ngồi phai sau lo lắng nhìn chị mình, đúng như Giang Tử Lâm từng nói. Chị ấy thật gầy, sắc mặt tiêu tụy tái nhợt, nhìn sao cũng biết là có bệnh trong người.

"Chị nên yên tâm làm trị liệu, dựa vào tài lực của nhà chúng ta, đắt hơn nữa cũng vẫn nên thử" Cậu cầm lấy tay chị, chân thành tha thiết mà nói.

"Chị không biết. Chị chỉ muốn một lòng ở bên cạnh Tử Lâm."

"Vậy thì tại sao rời đi?"

"Bởi vì chị biết tình cảm sâu nặng của anh ấy đối với chị như thế nào, tiếp tục như vậy nữa không được. chị đã trải qua khoảng thời gian đẹp nhất rồi, chị không thể liên lụy đến anh ấy" Nói lời này, trên mặt cô như mang theo gai nhọn "Hơn nữa chị hy vọng anh ấy nhớ lúc chị đẹp nhất, mà không phải cái dáng vẻ xấu xí khi làm trị liệu hóa chất."

"Nói không chừng bất kỳ dáng vẻ gì của chị, anh sẽ vẫn cho là đẹp." Hà Phồn Lượng thật sự cho rằng là thế.

Xe vòng vo mấy khúc cầu, rốt cuộc cũng nhìn thấy bệnh viện nơi cuối con đường, vừa thấy tên Bệnh viện, Hà Phồn Ngọc bắt đầu kháng cự. Cô không muốn đi bệnh viện, không muốn nghĩ đến nó.

"Dừng xe, Dư Oánh!" Cô hét hoảng lên tiếng, từ chỗ ngồi phía sau lôi kéo tay Dư Oánh.

"Chị, sao vậy? Như vậy rất nguy hiểm!" Hà Phồn Lượng tóm lấy hai bàn tay giãy giụa của Chị mình.

"Tôi không đi bệnh viện! Nơi đó quá lạnh lẽo, tôi không muốn chờ chết ở đó!" Hà Phồn Ngọc đẩy em mình ra "Buông tay, Hà Phồn Lượng!"

"Chết gì mà chết! Chị không làm gì mới có thể chết!" Rốt cuộc, Hà Phồn Lượng ôn hòa cũng phải phát giận, "Tại sao chị không quay đầu nhìn rõ mọi người một chút đi? Ít nhất cũng vì anh sẽ mãi sống chứ!"

"Tử Lâm. . . ." Vừa nhắc tới cái tên này, lòng của cô lập tức dâng lên một nỗi đau đớn mờ ảo.

"Để cho chính bọn họ nói chuyện đi!" Tô Dư Oánh đột nhiên kéo tay sắp xếp gọn gàng, cởi dây nịt an toàn ra, "Xuống xe!"

Hả? Hà Phồn Ngọc mơ màng không hiểu chuyện gì đang diễn ra, chỉ nhìn thấy Tô Dư Oánh và em trai mở cửa rồi nhanh chóng rời đi, cô đang muốn xuống xe thì có người chui vào xe.

Người kia đem cô đẩy về một bên, mới đóng cửa, Tô Dư Oánh bên ngoài nhất quyết khóa cửa xe.

"Này!" Hà Phồn Ngọc mắt thấy Tô Dư Oánh ngênh ngang bỏ đi, giận dữ đập mạnh lên cửa thủy tinh.

Sau đó, cô ý thức người đàn ngồi phía sau lưng mình là ai.

Đưa lưng về phía Giang Tử Lâm, cô không muốn quay đầu lại. Dù cách để trốn đi, chưa tới 24h đồng hồ đã bị bắt lại, hơn nữa còn lại bị xách trực tiếp đến trước mặt anh.

Một trang giấy ném tãi vai qua chõ cô.

"Tốt nhất em nên giải thích rõ ràng!"

Cô cúi đầu, nhìn tờ giấy trắng nằm trên đùi mình, dấu vết phía trên đều bị nhòe đi, căn bản cũng không cần cô mở ra, cũng biết đây là "Thư Nhà" cô viết.

"Anh không nên ở đây" Không có gì giải thích, câu đầu tiên ra khỏi miệng còn mang theo chút trách cứ "Anh biết rõ em không muốn nhìn thấy anh."

"Hà Phồn Ngọc, nói rõ ràng!" Giang Tử Lâm thô bạo bấu vùi lấy đầu vai cô, khiến cô xoay người lại, "Tại sao không muốn nhìn thấy anh?"

"Buông em ra!" Cô hét lên, khép chặt cặp mắt, cho dù bị mahg đến trước mặt anh, cũng vẫn như cũ không muốn nhìn Giang Tử Lâm một cái.

Cô không thể thấy anh! Nhưng chỉ nghe đến giọng nói của Giang Tử Lâm cô lại muốn khóc, nếu là gặp mặt, nói không chừng cô sẽ nhào tới.

Cuộc sống của cô sắp đến điểm cuối cùng, cô không nên trói chặt anh bên cạnh!

Chợt cảm thấy cơ thể bị ôm vào lòng, cô không cách nào chống cự cái ôm của Giang Tử Lâm, một giây kế tiếp, đôi môi đầy lửa nóng kích động đặt lên môi cô

Hà Phồn Ngọc thở hộc vì kinh ngạc, rốt cuộc trợn to hai mắt.

Tạo sao anh lại hôn cô? Cô muốn né tránh, lại phát hiện mình bị bóp chặt, hoàn toàn không thể động đậy. Nụ hôn của anh mang theo tức giận, bá đạo không để cho cô thoát ra, càng thêm sự chịu đựng tất cả cho cô!

"Ngừng. Dừng tay!" Cô nghiêng đầu đi, cơ hồ vừa quát vừa khóc bảo anh ngừng lại.

"Ngừng. Dừng tay!" Cô nghiêng đầu đi, cơ hồ vừa quát vừa khóc bảo anh ngừng lại.

Giang Tử Lâm không nghe thấy âm thanh kêu gào của cô, anh chỉ nghĩ đến bức thư đáng chết kia, chiếc nhẫn đáng chết kia, người phụ nữ đáng chết muốn rời xa cuộc sống của anh!

Hà Phồn Ngọc bị đặt lên ghế sau, Giang Tử Lâm chế trụ hai tay cô, cuồng nhiệt hôn lấy cô, giống như đến chết cũng không rời.

Cô nghĩ mình nên chống cự, cô hận nếu cứ hôn như vậy, tiếp xúc nhiều hơn một ít nữa, cô biết mình không thể rời xa anh được.

"Tiểu Ngọc." Giang Tử Lâm rốt cục cũng ngừng lại, đầu môi gọi nữ danh của cô."Anh không phải thứ đàn ông đó, anh sẽ đi cùng em xuống đây!"

"Tại sao? Không có cần thiết." Nước mắt không ngừng chảy xuống, "Anh có thể tìm nhiều người khác, không cần lãng phí thời gian ở bên một người có bệnh tật như em, như vậy sẽ khiến anh trễ nãi nhiều cơ hội khác!"

"Cơ hội gì? Anh đã không còn cơ hội khác rồi!" Giang Tử Lâm khẽ vuốt gương mặt cô, nhìn từng chỗ đang hõm sâu xuống mà đau lòng vô cùng, "Anh cũng đã hôn qua, cũng đã kết hôn, hơn nữa em cũng đã hứa tái giá cho anh rồi."

"Em sẽ không tái giá cho anh, anh không cần thiết phải cưới một người sắp chết."

"Ai không biết cái chết là gì? Anh cũng sẽ chết, tất cả mọi người cũng sẽ chết." Anh nhẫn nại nói với cô, "Đòi anh chỉ ở cùng với người con gái đã tranh dành chỗ đậu xe với anh mà thôi!"

Hà Phồn Ngọc không khỏi cười khê, làm gì lại nhắc đến chuyện đó chứ?

"Là anh cướp chỗ đậu xe của em." Cô nhìn chăm chăm vào anh, xoa xoa mái tóc ngắn của anh, "Lúc đó anh đi qua rồi."

"Anh không có, anh chỉ qua một chút xíu, là vì anh muốn dễ dàng chuyển xe hơn thôi." Anh nở nụ cười, hôn bàn tay mềm mại của cô."Là do em gia tăng tốc độ, mới thành thế đó chứ."

"Muốn trách, trách kỹ thuật của anh quá kém, nào có chuyện đi qua rồi mới de xe vào đó?" Cô hừ một tiếng, "Em cũng không cần, lái hay không lái thì em cũng là người chiến thắng."

Giang Tử Lâm chặt chém hàng loạt thói hư tật xấu của cô: "Loại người phụ nữ như em ấy, cậy mạnh áp bức, tính tình thì xấu."

"Này, anh nói nghe thuận tai quá nhỉ?"

"Loại người phụ nữ như em chính là thế, bảo anh tìm đâu được người thứ hai đây?" Anh cau mày, dùng sức捏o chóp mũi của cô, "Thế nào mà đầu óc của em không đồng dạng vậy hả?"

"Em suy nghĩ rất nhiều rồi, theo em chỉ lãng phí thời gian mà thôi, anh xứng đáng với người khác hơn em. Ít nhất là một người phụ nữ khỏe mạnh." Cây mạnh nói trái lương tâm bên trong, thật ra thì cô rất muốn ôm anh đến hết cuộc đời, không nhường ai cho ai!

"Em quá ích kỷ, chỉ nghĩ đến mấy từ đó!" Giang Tử Lâm trầm giọng khiển trách cô, "Hoàn toàn không nghĩ đến tâm tình của anh, càng không nghĩ đến người nhà của em nữa, có sao lại không cho mọi người biết bệnh tình của em bây giờ?"

Hà Phồn Ngọc quay đầu đi chỗ khác, không ai biết sau khi bác sĩ thông báo cho cô biết mình bị ung thư, loại đau khổ ấy như giết chết tâm can của cô.

Cô đã nổi giận, đã gào thét, đã khóc, cái loại cảm giác ấy giống như bị tuyên án tử hình vậy, không người nào có thể biết được đâu!

Cô chỉ đơn thuần muốn dùng phương thức của mình để vượt qua những ngày còn lại, nhưng cô sai rồi ư?

"Anh muốn tái giá với em, lần nữa nhất định phải cả đời bên nhau, cả đời, Hà Phồn Ngọc!"

"Nhưng cả đời của em sắp hết." Âm thanh cô nhuộm bầu không khí mà xám u ám.

"Vậy thì thế nào? Anh cùng em đi tới đây!" Anh nhún vai một cái, "Nói không chừng ngày mai đến lượt anh bị xe đụng, chỉ còn dư nửa cái mạng năm vật và trên giường, chờ đợi để gặp em một lần cuối."

"Anh bị bệnh thần kinh đấy à?" Hà Phồn Ngọc dùng sức đánh vai anh một cái, nghĩ sao đem cái ví dụ nát bầm ấy ra đây.

"Dù sao anh vẫn muốn cùng em đi tới đây, tốt nhất là em đừng có mang cái về này mà trốn nhà nữa đi." Giang Tử Lâm lười nói nhiều, trực tiếp gõ cửa sổ xe, ý bảo Tô Dư Oánh mở khóa xe.

"Tại sao em cảm thấy lời nói của anh mang theo sự uy hiếp thế?" Cô nhíu mày.

"Bởi vì..." anh bước lui ra ngoài xe một bước, bắt lấy hai chân cô kéo ra ngoài, "Anh đúng là đang uy hiếp."

"Này ——" Hà Phồn Ngọc thét đến chói tai, hai chân cô bị kéo ra ngoài xe, ngay sau đó Giang Tử Lâm khom người vào trong xe, một tay bắt lấy cô, vung, lập tức vác lên vai.

Lướt qua thấy một thân tây trang chính là anh, trên vai khiêng một người phụ nữ chân tay vùng vẫy, kèm theo tiếng mắng chửi, bước chân bước thật nhanh vào hướng cửa chính của bệnh viện.

"Bỏ em xuống! Giang Tử Lâm! Như vậy rất mất thể diện!"

"Em đang là người có bệnh, phải có bộ dáng giống với bệnh nhân đi."

"Em bảo anh bỏ em xuống, cái người ngông cuồng này?"

Cửa tự động mở ra, nhân viên cứu hộ bên trong nhìn chăm chăm anh.

"Đây là người tới khám bệnh." Anh chỉ chỉ lên cái người đang ngoẹo trên vai anh, "Đẩy giường bệnh đến đây đi."

"Tiên sinh, trước tiên anh bỏ cô ấy xuống đã, vị tiểu thư này như thế nào ạ?" Y tá vội vàng đi tới, không biết bệnh tình thế nào, sao có thể vác lên vai mà đi?

"Cô ấy chịu đựng bệnh ung thư được một thời gian rồi, không đến kiểm tra cũng không làm trị liệu, có được tính là bệnh nhân cần cấp cứu gấp không?" Nhìn giường bệnh đang tới, Giang Tử Lâm trở mình một cái đặt cô lên giường, vẫn không quên dùng bàn tay chặn cơ thể cô lại, không để cô trốn đi.

Nhân viên cứu hộ báo một tiếng, giúp mọi người một tay cho mau, trực tiếp đẩy giường bệnh vào phòng cấp cứu.

Giang Tử Lâm đi theo bên cạnh, bàn tay chặn lên ngực cô, để cho cô không giãy giụa được.

"Giang Tử Tâm!" Cô tức giận nghe tiếng răn khiển trách, lần này thật sự mất hết mặt mũi rồi đây!

"Có bản lĩnh thì chờ đến khi em khỏe rồi thì PK tay đôi với anh." Đại gia cười tà tà, cái vẻ dùng lỗ mũi nhìn người của anh, khiến Hà Phồn Ngọc nổi trận lôi đình.

"Tiên sinh, xin đứng ở chỗ này chờ." Y tá ngăn anh lại, đẩy giường Hà Phồn Ngọc vào bên trong.

Lúc này, Hà Phồn Ngọc mới phát hiện bệnh viện mới là nơi đáng sợ nhất đối với cô.

Cô dùng sức ngẩng đầu lên, hốt hoảng nhìn Giang Tử Lâm ngày càng khuất dần đi.

"Hãy sống tốt thay anh nữa." Anh dùng khẩu hình miệng và ngón trỏ, cảnh cáo cô.

Không cho phép cô chạy trốn tiếp nữa, không cho phép cô trốn tránh, tất cả có anh ở đây, người phụ nữ ấy rốt cuộc là sợ cái gì?

Anh đã ngu ngốc buông tay một lần, mặc kệ kế tiếp có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, có chết anh cũng không buông tay!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Editor: Bi Ngan Hoa

Trải qua các cuộc theo dõi liên tiếp, được từng người trong nhà họ Hà thay nhau trông nom, và Giang Tử Lâm cũng tự mình đi theo giúp đỡ, cuối cùng Hà Phồn Ngọc cũng hoàn thành các quá trình kiểm tra và chuẩn bị tiến hành giải phẫu.

Khiến người ngoài chú ý chính là, chỉ số ung thư của cô không tăng cao, cũng không có tình huống chuyển bị xấu đi, Tô Dư Oánh cho cô là một cô dâu may mắn nhất cuộc đời này, bởi vì tâm tình vui vẻ và tự do tự tại cho nên nó đã tự nhiên dừng lại.

Về phần nguyên nhân dẫn đến phát sốt thường xuyên đến từ tuyến dịch lim-pha, tế bào ung thư đến quá gần tuyến định lim-pha này, thậm chí trước kia cũng đã tồn tại tại đây, mà chỉ có ung thư tuyến dịch lim-pha giai đoạn đầu mới biểu hiện nghiêm trọng bằng việc phát sốt liên tục như vậy.

Do thời kỳ cuối chuyển thời kỳ mới hình thành, cho nên mọi sự lo lắng của mọi người tự nơi địa ngục chuyển sang thiên đường.

Giang Tử Lâm vì bệnh tình của Hà Phồn Ngọc mà nghỉ làm việc, nhưng khiến cô mắng toi bởi một trận, nói rằng người ngã bệnh đâu phải là anh, tại sao có thể mặc kệ tình hình của công ty được chứ? Giống như cô nay, dù có bọ bệnh cũng mò đến công ty làm việc, cho nên cô không hy vọng anh vì cô mà thay đổi sinh hoạt bây giờ.

Anh có thể hầu chực bên cạnh cô thì cô đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

"Cho nên thế à, quyết định cắt nó đi rồi sao?" Tô Dư Oánh tranh thủ thời gian đến thăm cô, dĩ nhiên là đang ở phòng bệnh đặc biệt.

"Ừ." Hà Phồn Ngọc trả lời nhưng không mang theo vẻ tình nguyện.

"Là như thế nào? Cắt nhanh một chút cũng khỏe mà!" Tô Dư Oánh trách cô bạn mình quá lảm chuyện, không nhận được nhắc đi nhắc lại, "Cái người này, lần này không có chuyển biến xấu là chó gặp được cứt đấy, nếu còn kéo dài thời gian thì càng đem dài lăm mọng."

Ai Hà Phồn Ngọc lo lắng nhìn xuống bộ ngực của mình, cũng đã rất đều rồi, bây giờ còn muốn cắt thì vừa chỗ nào?

"Chị à, chị không phải cần phải lo lắng, chị cũng nên hiểu điều kiện mà trời ban cho mình." Hà Phồn Lượng đưa qua một ly trái cây, hiếu kính mời chị gái dùng.

"Điều kiện gì?" Cô tò mò chớp chớp đôi mắt.

"Chị vốn đã đều rồi, coi như có cắt đi thì cũng vừa vừa thôi, cũng hoàn toàn không có vấn đề bên lớn bên nhỏ đâu" Hà Phồn Lượng cười như mặt trời rực rỡ vậy, "Hơn nữa em nhờ bên chị cắt đi cũng tương đối lớn, không phải cắt xong sẽ đều ư?"

"Phồn Sáng chết bằm!" Trong tay đang nắm cái gì đó, Hà Phồn Ngọc liền ném lên đầu em trai mình.

"Phốc, ha ha ha. . . ." Tô Dư Oánh cười cực lớn, "Nói chính xác! Hà Phồn LƯỢNG, cậu được lắm đấy."

"Dư Oánh, cậu không cần phải hòa theo nó đâu! Minh để ý chuyện này mà các cậu lại nhắc tới." Hà Phồn Ngọc tức giận không uống nước trái cây, tiện thể để luôn lên bàn.

"Chị à, đó là tự tay em pha đấy nhé, chị nhất định phải uống nó!" Hà Phồn Lượng tự dâng mình để chị bị đánh, "Em để cho chị đánh này, nhanh lên một chút, Uống...uống...ng!"

Trong phòng bệnh một hồi huyền ảo, khiến Giang Tử Lâm đang đứng ngoài cửa bất giác mỉm cười.

Thật tốt, nếu như tâm tình của Tiểu Ngọc có thể vui vẻ như bây giờ thì thật sự quá hạnh phúc rồi!

"Thật àm ỉ!" Mặt như băng bó một lớp gì trên đó, anh đẩy cửa đi vào trong "Nói chuyện gì mà vui vẻ thế?"

"Không có gì" Hà Phồn Ngọc đỏ mặt, dùng ánh mắt uy hiếp không cho cô bạn thân của mình nói ra.

"Không có gì, chúng ta đang bàn vấn đề sau khi Hà Phồn Ngọc cắt bỏ rồi có để lại di chứng gì không." Tô Dư Oánh cười trộm liếc chết cũng không che giấu "Hà Phồn Lượng nói cô ấy trước sau cũng như một, căn bản không cần lo lắng."

"Tô Dư Oánh!" Bệnh nhân lớn tiếng kháng nghị.

Ừm. Giang Tử Lâm rất nghiêm túc suy nghĩ lời nói của cô ta..., ánh mắt không nể mọi người trước mặt rơi vào vùng ngực của Hà Phồn Ngọc, theo như anh biết cũng không kém là bao nhiêu.

"Nói cũng phải, "Giang Tử Lâm nghiêm túc theo đuôi họ bàn luận vấn đề này "Mỗi bên vú đều có nghĩa vụ cũng cấp sữa thôi, Tiểu Ngọc cũng bình thường."

"Oa ha ha! Ha ha." Tô Dư Oánh cười đến không thở nổi, chỉ vào Giang Tử Lâm, "Anh ta hiểu rõ bộ ngực cậu nhất, anh ta nói nhất định đúng nhất nha."

"Giang Tử, Lâm! Anh làm gì mà theo đuôi bọn họ chọc giận em hả?" Hà Phồn Ngọc vừa nói vừa theo bản năng kéo lại cổ áo. Cô đều đến mức đó sao?

"Anh đâu có nói sai." Ngược lại anh cười tùm tùm đi tới bên cạnh cô, cúi người hôn lên mặt cô một cái, "Mặc kệ có ngực hay không dù sao anh vẫn yêu em."

Đó! Hà Phồn Ngọc đỏ bừng cả mặt, cảm gối lên vui đầu mình vào đó. Thật là đủ rồi đó! Lời như thế mà anh ấy nói tự nhiên quá vậy!

"Van xin anh rẽ đường nói mấy lời đó trực tiếp được không?" Hà Phồn Lượng cau mày, tâm tình có chút không vui.

"Lời như thế cần chi nói vòng vèo? Anh đây nói là để Tiểu Ngọc hiểu thôi mà, cô căn bản không cần quan tâm ngực lớn hay nhỏ, dù sao đều có người muốn nó là được." Giang Tử Lâm đứng đắn nói hết câu.

"Tạm thời anh đừng có nói hai câu đó được hay không!" Rốt cuộc Hà Phồn Ngọc phải dùng gối đập lên đầu Giang tử Lâm "Càng nói càng không sợ hả?"

"Em/ Chị/ Cậu xấu hổ à?" Những lời này, trong căn phòng vang lên tiếng 3 người trăm miệng một lời.

Ồ.Hà Phồn Ngọc tức giận lại đem mình vui vào trong chăn. Thật là đáng ghét, bệnh nhân đều bị khi dễ ư?

"Được rồi, nói nghiêm túc, lúc nào thì vào phòng giải phẫu?" Tô Dư Oánh vừa cười vừa lau nước mắt, ngồi lên mép giường, lộ ra rãnh vú kích thích ánh mắt của Hà Phồn Ngọc.

"Buổi tối thứ sáu."Giang Tử Lâm lại chỗ cô ngồi xuống, tự nhiên kéo cô vào trong ngực, "Mấy người ngày đó có bận gì thì xin nghỉ được chứ?"

"Xin nghỉ không là vấn đề, luật sư của Sở Sự Vụ là tôi mà." Tô Dư Oánh nhìn về phía Hà Phồn Lượng "Nghề của cậu ta là ăn thịt người đấy, hần mới bận rộn nhất đấy."

Hà Phồn Lượng không lên tiếng, chỉ làm ra động tác OK. Bị khước trương như vậy đối với cậu cũng là chuyện bình thường rồi, vấn đề là.

"Tôi mới là người ra pháp trường, mấy người tới đây làm gì?" Hà Phồn Ngọc tức giận nói: "Trên căn bản, ngay khi tôi rơi vào trạng thái không ý thức, không cần thiết điều động binh lực đâu."

"Không thể nói như thế! Tụi này sẽ ở bên ngoài chờ chị, ít nhất khi chị tỉnh lại sẽ nhìn thấy tụi này. " Hà Phồn Lượng lập tức đánh sập ý nghĩ của bà chị mình.

"Thật sao? Hình như Giang Tử Lâm không phải có ý này? Nhìn bộ dáng lúc anh ta nói xong rất lạ." Tô Dư Oánh gọi lên nụ cười chế giễu "Trước khi khai đao muốn làm gì à?"

"Không sai, tôi muốn kết hôn."

Ah? Hà Phồn Ngọc kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt trong veo mở cực lớn.

"Thứ sáu kết hôn?" Cô hô nhỏ một tiếng, Sao không thương lượng với cô?

"Cô dâu không biết?" Tô Dư Oánh xưng hô kỳ cục.

"Ừ, tôi hy vọng chuyện này mau chóng làm luôn đi, để tôi gọi cô ấy là bà Giang cho chắc."

"Trước kia em đã là bà Giang rồi. A, đây không phải là trọng điểm!" Hà Phồn Ngọc hít sâu một hơi, "Tại sao trước khi lên bàn mổ muốn em kết hôn? Chúng ta có thể chờ sau đó cũng được mà!"

Trong nháy mắt, Tô Dư Oánh và Hà Phồn Lượng đôi ánh mắt.

Bởi vì giải phẫu có quá nhiều nguy hiểm, có lúc chỉ là một tiểu phẫu, cũng có thể khiến bệnh nhân chết ở trên bàn mổ, đừng nói đến việc tháo gỡ thể bào ung thư.

Bọn họ nghĩ, Giang Tử Lâm chắc cũng suy nghĩ đến vấn đề này, cho nên mới hi vọng, bất luận thế nào cũng phải kết hôn trước khi giải phẫu.

"Anh không muốn kéo dài, tránh cho em lại một lần nữa hoãn lại." Giang Tử Lâm nhàn nhạt trả lời cô, "Không rời nhà bỏ đi thì cũng ném lại giấy ly hôn, anh lo lắng sau khi em cắt bỏ mà tâm tình không thoải mái tuyệt anh, hoặc là điều trị hóa chất không tốt rồi lấy máy tờ kia làm đồ chơi nữa."

Hà Phồn Ngọc mím môi không lên tiếng, liếc xéo anh, như thể chờ anh nói ra câu thật lòng.

"Anh sợ em đi vào rồi không tỉnh lại?" Cô không muốn vòng vèo, trực tiếp nói ra.

"Không có." Giang Tử Lâm nhìn thẳng vào cô, "Anh không lo lắng chuyện."

Căn cứ vào tính cách mạnh mẽ của Hà Phồn Ngọc thì không đến nỗi muốn chết, dù có thể thì cô cũng bỏ cái mạng đó dấy ấy nhỉ?

"Này, cần gì phải vội chứ?" Cô chủ động rời khỏi ngực anh.

"Bởi vì anh muốn kết hôn với em, em muốn mau chóng cưới em về!" Cuối cùng Giang Tử Lâm không khống chế được tâm tình của mình, nâng cao âm lượng trong giọng nói "Em có biết vì chuyện này, tất cả kế hoạch của anh đều bị rối tung lên không! Một khi em phẫu thuật, đợi đến bao lâu em mới hồi phục, anh còn chờ thêm được sao?"

Nói cả buổi trời, là vì tiến trình thực hiện?

"Anh không thể chịu đựng cái việc một ngày rồi kéo thêm một ngày, chỉ cần ngày nào em còn chưa gả cho anh...lòng anh thật sự không giữ được sự ổn định." Thế nhưng anh lại rống to vì tức giận, nhảy xuống giường đi tới đi lui "Nếu em tỉnh lại rồi diễn cái cảnh mất trí nhớ, rồi bảo anh đi tìm phụ nữ khác thì anh tức điên mất thôi!"

Trước ngày hẹn, chuyện cầu hôn, anh muốn lúc Hà Phồn Ngọc còn ở trước mắt mình mà bắt cô thực hiện cùng với anh!

Anh giận đến mức móc từ trong túi ra một chiếc nhẫn cưới mà mọi người đã qun thuộc, vọt tới trước mặt Hà Phồn Ngọc.

"Sau khi gả cho anh, em sẽ không làm mấy cái trò lừa người ấy nữa."

"Em không có lừa gạt ai đâu! Em làm như vậy chỉ vì một nghiêm túc chăm sóc cho anh!" Tại sao nghe anh nói một chuỗi dài lại giống như đang trách cứ cô vậy? "Em không hy vọng sau khi trở thành vợ anh, đối với anh em sẽ là một phần trách nhiệm nặng nề, như vậy thì sao anh có thể tìm tìm người con gái tốt hơn được chứ?"

"Câm miệng! Hà Phồn Ngọc" Chính là cái lý luận này đây, càng nghe càng khiến anh sôi bụng.

Chắc chắc. Hai đứng xem lác đầu.

Rốt cuộc cô dâu đã nghĩ thông chưa? Chủ rể vì biết cô muốn lấy cái chết làm lý tưởng, nên mới quyết định dùng hôn lễ bao bọc lấy cô!

Bao bọc lấy, cũng sẽ không còn có người đang sống muốn tìm đến cái chết giữa cuộc đời..., chúc phúc chao anh ta tìm được một người con gái khác là một cái ý tưởng nát bét.

Hà Phồn Lượng lặng lẽ đi ra khỏi phòng bệnh, Tô Dư Oánh cũng lập tức đi theo, bên trong lại bắt đầu một trận chiến khiến người ta muốn trốn chạy, nếu nghe quá lâu có lẽ thần kinh sẽ bị tổn thương thêm mà thôi.

"Có lúc đầu chị cậu cũng bị ngấm nước ấy nhỉ."

"Điều này chứng tỏ chị ấy thích anh rề rất nhiều." Hà Phồn Lượng thờ dãi một hơi "Chị ấy là người cá cá tính, có thể vì người khác mà nghĩ trên một tầng cao hơn, đã rất hết sức là được rồi."

Trong phòng bệnh đã an tĩnh lại, Hà Phồn Ngọc có chút xấu hổ nhìn Giang Tử Lâm. Mới vừa rồi bị hấn mang theo điểm kích động, tuy vậy trong lúc kích động vẫn kèm theo sự quan tâm đối với cô.

Cho đến nay cô vẫn chưa nghĩ ý tưởng của mình là sai lầm, thật sự cô đã cho rằng, nếu như một ngày nào trong tương lai cô bị bệnh không chữa được, thì cô cũng không muốn liên lụy tới bất cứ ai.

Nhưng mà, bây giờ cô không bị cái bệnh mà cô nghĩ mình không thể chữa được, chỉ cần cắt bỏ và nghiêm túc làm điều trị hóa liệu, cơ hội chuyển biến tốt hơn vẫn tương đối lớn.

Đã như vậy, Tại sao cô lại nghĩ tới mấy vấn đề ấy làm chi?

"Tuần sau, trước khi giải phẫu em sẽ gả cho anh" Cô sâu lắng mở miệng.

Vốn Giang Tử Lâm đang đứng ở đầu giường, nhưng nghe thấy vậy, đầu óc lập tức trở về, kích động chạy đến ôm lấy cô.

Thật là may, cô mà nói ra thêm điều gì nữa thì chắc anh ấy đã đến bóp chết cô rồi.

Hà Phồn Ngọc tựa lên cằm anh. Có Tử Lâm làm bạn, cô sẽ không sợ chuyện gì nữa.

"Ngày giải phẫu, xin bác sĩ xuất viện đi kết hôn à?"

"Chúng ta ở trong phòng bệnh kết hôn."

Tất cả mọi chuyện anh đều tính toán sẵn rồi, sẽ có hai bên tham gia, người làm chứng trình diện, bọn họ sẽ ở trên căn phòng này kết thành vợ chồng.

"Anh không cần dọa em đâu, bây giờ em chỉ muốn đi đăng ký kết hôn thôi!" Cô lườm bâu.

"Chờ em xuất viện rồi chúng ta đi đăng ký" Anh lấy tay chải mấy lọn tóc xoăn trên đầu cô "Cho nên em phải mau mau khỏi bệnh rồi xuất viện nhé, nếu không lại nợ anh."

"Lời nào anh cũng nói được." Cô cười khanh khách, người hơi mệt nên dựa vào phía sau.

Giang Tử Lâm thay cô chỉnh góc độ của giường bệnh, rồi tự động ngồi lên, làm đệm cho cô tựa lên người.

Hoàng hôn bên ngoài rất đẹp, đỏ rực một mảnh, vào mùa đông nắng thường rất ngắn, mới hơn năm giờ mà sắc trời đã dần chuyển màu mờ mờ.

"Nhớ hôm trăng mật không, anh định dẫn em đi đến một nơi rất đẹp." Anh trầm ngâm nói xong, "Nó ở trong nước, là nơi em có thể an tâm tĩnh dưỡng."

Đó là căn nhà gỗ làm quà tặng sinh nhật cho cô, vẫn còn ở ven hồ chờ chủ nhân đến nhìn nó.

Cô tựa sát vào anh, mắt sáng nửa khép nửa mở: "Em không có thiếu gì, để cho anh là được rồi"

Chỉ cần có anh, dù đến nơi nào nơi ấy vẫn là thiên đường.

"Tử Lâm."

"Hà?"

"Em sẽ cố gắng ăn cho mập thêm một chút."

"Ừ."

"Sau giải phẫu, bộ ngực của em chắc nhỏ hơn rồi."

"Anh không quan tâm."

"Trước đây anh chỉ nói nắm nó vừa vừa thôi."

"Vậy bây giờ. Hôn rồi nó đứng lên là vừa ?"

"Ừm. Tay, để tay nơi nào."

Hôn lễ lần thứ hai của Giang Tử Lâm và Hà Phồn Ngọc được cử hành trong căn phòng bệnh nhỏ nhỏ, đến tham dự có gia đình và cô bạn thân của Hà Phồn Ngọc, bên chỗ Giang Tử Lâm có cha mẹ anh, người không nhiều nhưng vẫn chật đầy phòng bệnh.

Đây là một nghi thức công khai, giữa lúc mọi người chứng kiến hôn lễ hai người bọn trở thành vợ chồng, chiếc nhẫn 3 gara đã trở lại trên tay Hà Phồn Ngọc.

Nhưng còn thiếu quá trình đăng ký nữa là xong, chắc sẽ chờ khi Hà Phồn Ngọc xuất viện thì đi đăng ký kết hôn.

Thời gian tiến hành cuộc giải phẫu chỉ hơn một tiếng đồng hồ, nhưng Giang Tử Lâm cứ đứng ngồi không yên.

Trong thời gian này anh cứ ngồi rồi đứng, giống như nấy con gấu trong vườn thú đi lại vòng vòng không ngừng, cuối cùng lại bắt đầu nhin cái gì cũng khiong thích, nhìn cũng không thuận mắt.

Một nhóm người bên ngoài cũng bị anh đảo qua đảo lại, đèn giải phẫu vừa chưa tắt, khiến lòng anh còn như lửa đốt, đến lúc cuối còn muốn tiến đến cửa phòng giải phẫu, mọi người vất vả lắm mới ngăn anh lại thì đèn cũng vừa tắt ngúm.

Tô Dư Oánh thật sự muốn tiêm một mũi an thần lên trên người anh ta, mới có thể trả lại sự bình yên cho mọi người xung quanh được.

Sau một tiếng rưỡi, Hà Phồn Ngọc sau khi giải phẫu được đẩy ra ngoài, cô vẫn an lành mà ngủ như một thiên sứ nhỏ xinh đẹp.

Cho đến khi nhìn thấy cô, Giang Tử Lâm mới thờ dài một hơi, tất cả áp lực cùng gánh nặng rồi cuộc cũng dễ xuống, anh kích động đến nỗi sắp rơi lệ, chỉ vì cảm ơn cô đã còn sống để gặp được anh.

Ở bệnh viện nghỉ ngơi hai tháng, rốt cuộc Hà Phồn Ngọc cũng xuất viện, công nhận lúc xuất viện cô đầy đủ hơn rất nhiều, thần thái trên người cũng tốt hơn nhiều.

Cô mặc lên người áo len màu hồng, đội lên đầu chiếc mũ màu trắng tuyết, được Giang Tử Lâm ôm vò trong xe, nơi đến đầu tiên là Sở Vụ.

Sau khi hoàn thành các thủ tục đăng ký, bọn họ không khỏi cười thầm, bọn họ lại một lần trở thành vợ chồng chính thức.

Sau đó lên xe, không lái xe đi về nhà, mà là tiếp tục cuộc hành trình của tuần trăng mật thứ hai.

Dù sao cô cũng phải trở về trong thời gian sớm nhất để tiến hành trị liệu hóa chất, mặc dù sẽ hơi mệt một chút, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi và bổ sung dinh dưỡng đầy đủ, vẫn còn có thể chống đỡ giai đoạn này.

Hơn nữa có một người luôn bên cạnh cô, cùng cô vượt qua nó.

Tháng ba đầu xuân, thời tiết vẫn còn chút lạnh lẽo như trước, nhưng hoa trong núi đã thay phiên nhau nở rộ, hương thơm đầy sức sống lan tỏa giữa cái hơi lạnh lạnh, lá trên cành cũng trở ra màu xanh mon mơn, giờ phút lời nói của anh càng khiến nó rục rờ hơn.

"Miêu Lật?" Hà Phồn Ngọc cười khanh khách "Anh tìm cái nơi cũng gần nhỉ." (Miêu Lật: một thành phố ở Đài Loan)

"Ai nói t trắng mặt phải đi tới mấy chỗ xa?" Anh mỉm cười, lộ ra tính nết của mình.

"Trăng mật lần này đi mấy ngày đây?" Cô vui mình vào chỗ ngồi, kéo tấm chăn mỏng trên người lên "BA cho nghỉ mấy ngày đây?"

Giang Tử Lâm liếc cô một cái, khoe miệng đang cười bỗng cứng đờ, tuy chỉ có trong nháy mắt nhưng vẫn bị Hà Phồn Ngọc bắt được.

"Anh lại giữ chức dùng lương nữa rồi." Cô bắt đầu dĩ vãng dài.

"Anh giữ chức dùng lương rồi." Anh không có ý định lừa cô.

"Trời ạ, em không phải đã nói với anh."

"Nhưng mà anh lại nghĩ chỉ muốn chuyên tâm chăm sóc cho em thôi! Anh không hy vọng mình phân thân ra đâu, đáng về như vậy anh sợ mình không làm tốt được hai chuyện cùng lúc được." Anh nghiêm túc nói xong, chuyên chú nhìn về phía trước, "Em không thích có quá nhiều người giúp việc sao, bọn họ cũng không hợp ý của em, vậy thì anh phải chăm sóc thôi, anh hy vọng có thể chăm sóc cho em tất cả mọi chuyện"

"Từ Lâm.Giai đoạn trị bệnh bằng hóa chất rất vất vả, tự em cũng không biết mình có thể phát cáu hay không nữa, cơ thể biết đâu còn có thêm mấy tác dụng phụ."

"Cho anh mới chịu ở cùng với em." Anh lấy tay phải kéo kéo cô.

Cô vươn tay, cảm thật chặt lấy bàn tay của anh ôm vào lòng.

Rốt cuộc xe cũng quẹo vào trong hẻm núi, cô bắt đầu tò mò ngồi thẳng người lên, đợi đến khi cô nhìn thấy cảnh sắc tuyệt đẹp của núi non hùng vĩ thì không khỏi hô lên một tiếng vui vẻ.

Xe dừng lại, cô đi ra khỏi xe, hít vào thật sâu cái không khí mới mẻ của núi.

"Đến đây đi!" Giang Tử Lâm dắt tay cô đi qua đường mòn.

Khi cô nhìn thấy cái lan can ven đường được làm bằng gỗ và các loại hoa được trồng trong sân nhà bên kia, còn có một căn nhà nhỏ theo kiểu Nam Dương thì cả người phấn chấn. (Nam Dương: tên gọi vùng đất Giang Tô, Chiết Giã, Phúc Kiến, Quảng Đông vào cuối đời Thanh ở Trung Quốc)

"Trời ạ, sao anh tìm được cái nơi này vậy?" Cô đi trên đường toàn cây cối, bầu vù lan can, nhìn những phiến lá màu xanh mon mơn xung quanh: "Thật là đẹp!"

"Em thích không?" Giang Tử Lâm đi theo, đắp lên người cô một cái mền, ôm lấy cô vào lòng.

"Vô cùng thích." Cô nở nụ cười thật tươi rồi hôn lên má anh.

"Được tặng nụ hôn này nên anh sẽ cho em chỗ này " Anh cúi đầu cười, âm thanh vang vọng mọi nơi.

Cô hồ nghi nhìn anh: “ Cho em?”

"Là tặng em " Anh đè hai đầu vai cô, dẫn vào phòng "Thân mến, sinh nhật vui vẻ."

Sinh nhật? Hà Phồn Ngọc kinh ngạc quay đầu, sinh nhật của cô là vào ba tháng trước Trời ạ! Cái nhà nghỉ dưỡng này là quà tặng sinh nhật của cô?

Chính là ngay cô bỏ đi!

" Sáng hôm aya anh nói ra ngoài gặp khách hàng. "

"Anh tới đây xác nhận việc đã hoàn thành chưa."

"Sau đó còn nói buổi trưa ra ngoài ăn mừng. "

"Anh về nhà mang em qua đây."

"Ừm." Hà Phồn Ngọc cười cười xấu hổ, vội vàng lắc lắc chiếc nhẫn cưới "Chớ so đo nhiều như vậy, dù sao bây giờ em cũng đã là vợ của anh rồi!"

"Hừ!" Hồi tưởng lại đoạn quá khứ kia trong lòng anh vẫn còn hơi giận."Được rồi, chúng ta qua xem một lát!"

Tiến vào căn phòng nhỏ, mấy người giúp việc đã đem toàn bộ đồ dọn dẹp sạch sẽ.

Hà Phồn Ngọc nhìn thấy cầu thành bên cạnh, dâng lên nụ cười buồn bã.

"Ôm em đi" Cô giang hai cánh tay “Đây là chuyện nên làm.”

"Chuyện này không thành vấn đề." Giang Tử Lâm dễ dàng ôm cô đi lên tầng hai.

Hà Phồn Ngọc vừa mừng vừa sợ, nhảy loạn ở trong phòng rồi không lo lắng nửa ngồi nửa nằm lên bệ cửa sổ.

Mấy người giúp việc nấu ăn xong liền mang lên lầu, bọn họ ngồi vào chiếc bàn nhỏ bên cạnh bệ cửa sổ, thưởng thức đồ ăn cùng hương vị rượu vang và ngắm cảnh đẹp bên ngoài của sổ..

"Ai, anh biết hôm nay là ngày mấy không?" Hà Phồn Ngọc lắc lắc chiếc ly rượu trong tay, đôi má ửng hồng vì chất cồn.

"Hôm nay?" Anh nhăn mày nhìn đồng hồ trên tay "Thế thì sao?"

"Hôm nay hai năm trước, anh làm gì ?" Cô khó nén được nụ cười hấp dẫn lòng người.

"Hai năm trước?" Chân mày Giang Tử Lâm càng nhíu chặt hơn, làm sao anh có thể không nhớ chuyện của hai năm trước đây? Nếu không phải chuyện lớn, anh cũng không nhớ làm chi "Anh chỉ nhớ cái ngày em ném giấy ly hôn lại cho anh thôi."

"Anh thật không biết tạo không khí!" Cô nâng má gọi về phong tình . " Ngày này hai năm trước, em bị sắp xếp đi xem mặt người ta, sau đó dưới bãi đậu xe giành chỗ với người nào đó nữa đấy."

Ah? Trí nhớ Giang Tử Lâm dần quay về.

Nhanh như vậy? Hai năm rồi.

"Sau đó đứng đợi thang máy với tên đầu heo kia thì bị em làm cho sét đánh." Cô nói lời này kèm theo chút đắc ý.

"Em đừng vội mừng, hôm đó đứng đợi thang máy em cũng cười rức rờ khi thấy anh đấy chứ." Người thua không nhận thua trận, Giang Tử Lâm vội vàng phản kích.

“Em cười cái tên đầu heo nhà anh đấy chứ." Cô uống thêm một hớp, có vẻ ngà ngà say.

"Kết quả em gả cho tên đầu heo.”

"Sau đó ly hôn." Cô le lưỡi một cái.

"Lại kết hôn." Anh nheo mắt cạ ly với cô "Giang phu nhân!"

Cô cười không ngừng, đôi mắt quầng rử long Giang Tử Lâm. Vết thương của Tiểu Ngọc chắc không còn gì nữa chứ nhỉ? Anh dè dặt dục vọng đã lâu, tối nay là ngày đầu tiên của tuần trăng mật, anh phải kiểm soát lại mới được.

"VẬY. . . .em muốn biết anh có ý với em lúc nào." Cô cắn cắn môi "Hay là lúc ở trong thang máy đã có ý gì đó với em rồi?"

"Có thể, vậy em cũng phải nói ra ý nghĩ của em về anh như thế nào." Điều này anh vẫn luôn muốn biết.

Sau khi nhận định rõ, Hà Phồn Ngọc đi lấy giấy bút, hai người ngồi xuống viết cảm nhận đầu tiên về đối phương là gì trong buổi xem mắt ấy.

Bọn họ vừa viết, vừa trao đổi ánh mắt lẫn nhau, tất cả những gì trong lòng mắt vừa mang theo sự thần bí vừa mang theo lực hấp dẫn.

Lúc đưa ra mảnh giấy thì cũng nhau nói ra -----

"Nếu như mà biết rõ anh là tên đầu heo giành chỗ đậu xe với em, em tuyệt đối sẽ không nghĩ như vậy."

"Nếu như mà biết rõ em là người đàn bà chanh chua giành chỗ đậu xe với anh, anh tuyệt đối sẽ không nghĩ như vậy."

Lòng cô tràn đầy vui sướng chạy lên giường, thận trọng mở tờ giấy ra, phía trên viết một câu nói: "Cô gái này thật đáng yêu, khiến cho thế giới của anh bừng sáng vì cô."

Mà Giang Tử Lâm vẫn ngồi lại bên bệ cửa sổ, phía trên viết: "Người đàn ông này thật tốt tính, trầm ổn lại mê người nữa."

Hai người đồng thời cười ra thành tiếng, Hà Phồn Ngọc quay đầu nhìn anh, cười lẩn lộn trên giường.

"Em đáng yêu ư? Ha ha ha, Tử Lâm, hai chúng ta bị bề ngoài lừa rồi á!"

"Anh cũng cảm thấy em nói quá chính xác!" Giang Tử Lâm mắt híp bò lên giường.

"Anh trầm ổn? Cười chêt mất thôi." Hà Phồn Ngọc nằm trên giường, ngẩng đầu nhìn người đàn ông của mình "Giành chỗ đậu xe với em này, còn cả ngày lớn tiếng nhỏ tiếng này, chỗ nào trầm tính chứ?"

"Mặc kệ như thế nào, em cũng bị sét đánh rồi." Anh cúi người, hôn lên cô.

"Cũng không có." Cô kiên trì nói kiêu này, chỉ có cô mới làm người khác bị sét đánh thôi.

Giang Tử Lâm lại cúi người hôn cô, hôn thật sâu.

"Được chứ?" Anh hỏi xấu xa, tay luồn vào áo khoác lông của cô.

"Không được.Em còn đang ăn cơm mà!" Cô sợ hết hồn, ngăn cản tay anh.

Chỉ còn dư mấy món điểm tâm còn chưa ăn thôi, anh đương nhiên biết cô đang lấy cớ.

"Miệng vết thương của em cũng đỡ rồi phải không?" Anh nhẹ nhàng đè ép nàng, kéo cổ áo lên ra rồi hôn lên da thịt mịn màng của cô.

"Em." Cô bị hôn đến nóng rực, mơ mơ màng màng trả lời anh "Lạnh rồi."

"Sẽ không đau?"

"Sẽ không." Cô đỏ mặt, dĩ nhiên biết chuyện gì sẽ xảy ra "Bây giờ sắc trời vẫn còn rất sáng."

"Đu lịch trăng mật thì đều như vậy thôi." Anh cố ý hôn thật dịu dàng lên da thịt của cô, từ bụng lên trên.

"Tốt nhất là..." Hà Phồn giống như đang nghĩ đến điều gì, đột nhiên ôm lấy đầu anh, "Đợi đã nào...!"

"Anh nhìn lâu rồi nhé." Anh khẽ nguyền rủa một tiếng.

"Em nghĩ là mình nên nói cho anh biết trước, sợ anh thất vọng." Cô lúng túng mở to mắt, "Chính là chỗ đó có vết thương, còn có."

"Ngực em rất đều, không cần nhắc lại chuyện này nữa." Anh làm chuyện xấu, thỉnh thoảng cởi áo lông cô ra.

Sau mấy đợt hôn, cô không biết từ lúc nào áo lót cũng bị cởi ra, rốt cuộc lại một lần nữa trần truồng hiện ra trước mặt Giang Tử Lâm.

Cô theo bản năng che lại vết sẹo trên ngực.

Anh ngưng mắt nhìn vết sẹo rồi hôn lên đó.

"Đây là hạnh phúc." Sau đó anh lại hôn tiếp một cái, "Đây là vui vẻ."

Anh ngừng mắt nhìn cô, nở nụ cười, rồi hạ người hôn tiếp.

"Đây là người phụ nữ vĩnh viễn của anh"

Từ nội tâm chân thành Hà Phồn Ngọc nở nụ cười ngọt ngào.

Cô rất cảm kích, có một người đàn ông như vậy, cô sẽ chấp nhận tất cả.

Đường tương lai phía trước còn rất dài, trị liệu hóa liệu cũng không thể nào trốn được mà lại rất cực khổ với cô, nhưng cô tin tưởng sự lựa chọn của chính mình, anh ấy tuyệt đối có thể làm bạn của cô suốt cuộc đời này, mãi mãi.

Mãi mãi!

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.